

Giới thiệu Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về

Một thiên kim tiểu thư danh giá, không hiểu sao lại lưu lạc bên ngoài suốt mười lăm năm, tới khi trở về gia đình của mình lại mờ nhạt bị lôi vào một âm mưu khác. Cuối cùng chờ cô lại là cái chết bí ẩn.

Trọng sinh trở về năm ấy, cô một lòng trả thù. Cô muốn tự tay lột sạch về ngoài giả dối của á con gái nuôi, muốn đánh người mẹ kế và con gái bà ta về bộ mặt thật, cho tên đàn ông cận bà tự ảo tưởng là tình thánh một kích trí mạng.

Mặc cho đám yêu ma quỷ quái trang điểm lên sân khấu, cô tự mình trở tay thành mây, lật tay thành mưa, thành lập vương quốc thương mại thuộc về mình, ngồi trên giá tài hàng tỷ, rực rỡ chói mắt làm cả thế giới chú ý.

Tổng giám đốc một đế quốc tài phiệt: “Trước khi tuyên bố điều khoản về quyền sở hữu, anh sẽ chờ em từ từ lớn lên.”

Nữ hoàng mạnh mẽ trở về, súng đạn thương trường cô đùa giỡn trong lòng bàn tay, đầu đá quyền lợi, âm mưu tính toán cô càng thành thạo: “Cái... người nào đó, người nào đó tắm một chút rồi ngủ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Tiết tử: Cái chết

Tiết tử: Cái chết Một giờ trước, một video NP* kích tình che trời lấp đất bao phủ cả Internet, trong video người phụ nữ trang điểm đậm, môi đỏ nóng bỏng, ngón tay nắm chặt, rên rỉ suông sã, phóng đảng ***, video mới chỉ đăng lên một lúc thoáng cái đã đột phá trăm vạn lượt xem, bình luận vượt qua mấy chục vạn, đàn ông thì hưng phấn gào thét, phụ nữ thì mắng chửi không biết xấu hổ.*NP: ám chỉ quan hệ yêu đương hay quan hệ trên giường. 1 nữ nhiều nam hoặc 1 nam nhiều nữ hoặc nhiều nữ nhiều nam

Thậm chí có người nặc danh tiết lộ nữ chính một nữ chiến ba nam trong video chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Ôn Thị- Ôn Hình Nhã, càng khiến video này đạt độ chú ý cao nhất.

Cùng lúc đó, nhà cũ nhà họ Ôn tổ chức họp báo, tuyên bố cắt đứt quan hệ với Ôn Hình Nhã!

Ôn Hình Nhã mặc áo đen lộ bụng, váy ngắn đen bao mông, mái tóc màu vàng chói búi vì không sửa soạn mà trở nên khô khốc rối rắm, lớp trang điểm đậm trên mặt đã bị tẩy hon phân nửa, khuôn mặt giống như vi pha màu đủ loại màu sắc, biểu tình lo âu hoảng loạn đi vào nhà cũ nhà họ Ôn.

Nhà cũ nhà họ Ôn đã bị phóng viên bao vây, phóng viên thấy Ôn Hình Nhã thì giống như ong thấy mật hoa mà bu đến, đèn flash không ngừng chớp nhoáng, Ôn Hình Nhã lấy tay che mặt gào lên: “Đừng chụp, đừng chụp.....”

“Cô Ôn, xin hỏi người phụ nữ trong video có phải cô không?”

“Cô Ôn, nghe nói cô sinh ra không bao lâu liền bị kẻ thù của gia đình trả thù phải lưu lạc bên ngoài, nghe nói năm tuổi cô đã biết lừa đảo trộm cắp, mười tuổi đã trà trộn đầu đường xó chợ, mười lăm tuổi đã cùng rất nhiều đàn ông có quan hệ không chính đáng, đây có phải sự thật không?”

“Cô Ôn, có người tố khi cô được đón về nhà họ Ôn bản tính vẫn bướng bỉnh khó thuần như cũ, thậm chí còn nghiện ma túy, đây có phải sự thật không? Cô Ôn, cô nghiện ma túy bao lâu rồi?”

Ôn Hình Nhã điên cuồng đẩy phóng viên vây quanh người mình ra, biểu tình vô cùng cuồng loạn: “Không phải, tất cả đều không phải sự thật, các người đừng hỏi tôi, tôi không biết, tôi không biết gì hết....”

“Cô Ôn, mời cô trả lời câu hỏi của chúng tôi....”

“Cút, các người đều cút đi, không được chụp, không được chụp nữa, tôi là cô chủ nhà họ Ôn, các người không thể đối xử với tôi như vậy...” Ôn Hình Nhã khàn giọng gào lên, giờ tay tẩn nhẩn vung một cái tát lên mặt một phóng viên đứng bên cạnh.

Một màn này càng khiến phóng viên ở đây phấn chấn không ngừng chụp ảnh.

Ôn Hình Nhã chật vật thoát khỏi phóng viên đi vào phòng khách nhà họ Ôn, phòng khách chỉ có mẹ kế Ninh Thư Thiển, con gái riêng của mẹ kế Ôn Du Nhã, còn có Hạ Như Nhã- người đã thể thân hưởng thụ tất cả những thứ vốn nên thuộc về cô trong mười lăm năm cô còn mất tích kia.

Trong mắt Ôn Hình Nhã chợt hiện lên sự điên cuồng: “Tôi muốn gặp ông nội, ông nội ở đâu?”

Ninh Thư Thiển cười lạnh, ánh mắt bà ta lóe lên tia độc ác: “Ông nội cô đã tuyên bố từ đây nhà họ Ôn cắt đứt quan hệ với cô, cô không bao giờ là người của nhà họ Ôn, ông ấy cũng sẽ không gặp lại cô nữa.”

Sắc mặt Ôn Hình Nhã thê lương, vô thức níu non: “Không, sẽ không, sao ông nội có thể đối xử với tôi như vậy được, tôi là cô chủ nhà họ Ôn, là huyết mạch duy nhất của nhà họ Ôn, cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Ôn, ông ấy sẽ không đối với tôi như vậy....” Ôn Hình Nhã đột nhiên ngừng lao đao cơ thể, gào với Ninh Thư Thiển: “Ông nội sẽ không đối xử với tôi như vậy, bà gạt tôi, bà lừa tôi, tiện nhân....”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Tiết tử: Cái chết

Ninh Thư Thiên đi đến trước mặt cô, ánh mắt khinh thường, mĩa mai cười: “Hiện giờ video nóng NP của cô còn lan truyền trên mạng đấy, cô làm ra chuyện bại hoại đạo đức như vậy, bị nghìn người chỉ trích, quả thật chính là ai cũng có thể làm chồng, trên đời này nào còn có ai dễ thiện hơn cô nữa.”

“Bà...” Ôn Hinh Nhã chợt trừng lớn mắt, hận không thể nhào lên cho bà ta một bạt tai.

Ôn Du Nhã che trước người Ninh Thư Thiên, giờ tay giữ lấy cổ tay cô, ánh mắt ác độc, giọng điệu lạnh lùng: “Đến bây giờ cô còn không biết tại sao mình lại biến thành như vậy, còn có mặt mũi ở chỗ này diễn võ dương oai, cô thật sự là đồ ngu ngốc, đáng thương, đáng buồn nhất trên đời này.”

“Àm!” một tiếng, một dây cung trong đầu Ôn Hinh Nhã bị chặt đứt, cô cảm giác thế giới của mình sụp đổ trong nháy mắt, tan vỡ thành mảnh nhỏ: “Là... Là các người... Là các người hãm hại tôi!”

Ôn Du Nhã điên cuồng cười ha ha: “Đúng vậy! Chính là bọn tôi, cô biết năm cô mười lăm tuổi vừa trở về nhà họ Ôn, vì sao đi quán bar uống rượu bị thất thân, còn bị người chụp ảnh nude, cuối cùng còn âm ỉ tới chỗ ông bà nội, làm ông nội thất vọng về cô, bà nội càng ghen ghét cô không?”

Cơ thể Ôn Hinh Nhã suy sụp lùi về sau mấy bước, lớp trang điểm lộn xộn trên mặt càng làm nổi bật khuôn mặt xấu xí như quỷ của cô: “Ngày đó là cô hẹn tôi đến quán bar kia, cho nên...”

Ôn Du Nhã chậm chạp cười nói: “Đúng vậy, chính là tôi, cô còn nhớ rõ lần cô bị bắt cóc, bị tiêm vào một lượng ma túy lớn bảy năm trước không?”

“Cũng... Cũng là các người!” Giọng Ôn Hinh Nhã khàn khàn giống như đàn cello bị đứt dây, âm thanh chói tai mang theo nhạc điệu trắng lệt, lại không giấu được sự bén nhọn tê tâm phé liệt trong đó.

Ôn Du Nhã cười xinh đẹp như một đóa hoa mỹ lệ, mở ra miệng đầy răng cưa, dường như muốn cắn nuốt cả người cô: “Cô biết là ai bỏ thuốc vào đồ uống của cô, bố trí mấy tên đàn ông lên giường cô, sau đó quay video NP của cô lên mạng, hại cô thân bại danh liệt bị nghìn người lên án không?”

“Là ai?” Giọng Ôn Hinh Nhã âm u giống như ác quỷ tru lên từ địa ngục, mang theo oán hận thấu xương làm người sợ hãi, ba người trước mặt ở trong mắt cô trở thành tội đồ, chờ đợi lời phán quyết cuối cùng của cô.

“Là tôi!” Lúc này Hạ Như Nhã chậm rãi ung dung đi tới, tư thái cao quý, khí chất mềm mại nữ tính động lòng người được phô bày rất rõ ràng trong khoảnh khắc này.

Ôn Hinh Nhã nhìn Hạ Như Nhã mặc váy hồng nhạt, bóng dáng nhanh nhẹn giống như con bướm bay lượn, đứng trước mặt cô duyên dáng yêu kiều giống như một cây hoa sen, ưu nhã điềm tĩnh, khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra sự mềm mại trong sạch như hoa sen, cho dù trong trắng như ngọc, lại không thể che giấu được sự quyền rũ khuynh thành giữa chân mày.

Cặp mắt chứa nước mùa xuân kia phản chiếu vẻ chật vật, điên cuồng, xấu xí của cô, tư thế gần như bẽ ngẽ kia phản chiếu sự thô tục không chịu nổi của cô, đôi môi hơi cong mang theo ý cười nhàn nhạt, như đang trào phúng cô đáng thương, thật đáng buồn, buồn cười, đáng trách...

“Mục đích các người làm như vậy chính là muốn ông nội hoàn toàn thất vọng và chán ghét tôi, đuổi tôi ra khỏi nhà họ Ôn, như vậy nhà họ Ôn sẽ nằm trong tay các người, đúng không?” Đôi mắt che kín to máu của Ôn Hinh Nhã lóe lên tia hung ác khiến người ta sợ hãi.

Ninh Thư Thiên thương hại nhìn cô: “Đúng vậy, mọi chuyện đều là chúng tôi làm, mục đích chúng tôi làm chẳng qua là muốn khiến nhà họ Ôn hoàn toàn từ bỏ người thừa kế là cô, sau đó tất cả mọi thứ của nhà họ Ôn sẽ thuộc về chúng tôi, có điều chúng tôi còn phải cảm kích cô tự sa ngã, nếu không sao mọi chuyện tiến hành thuận lợi như thế được chứ.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1-3: Tiết tử: Cái chết

“Ha ha ha ha...” Ôn Hinh Nhã đột nhiên vừa khóc vừa cười đến tê tâm phé liệt, tiếng gào nức nở tuyệt vọng, một lần lại một lần, một tiếng tiếp theo một tiếng, lặp đi lặp lại quanh quẩn trong khoảng không, làm người ta phản thương tiếc.

Ôn Hinh Nhã đột nhiên cảm giác ý thức của mình trở nên mơ hồ, cảm giác đau đớn cắn nuốt xương tủy, muốn sống không được muốn chết không xong quen thuộc kia thoắt quết mà đến, cô hồ hấp khó khăn, toàn thân run rẩy co quắp, bỗng nhiên nổi lên khát vọng, gần như khiến cô mất đi tất cả tự tôn.

Cô cong người nằm trên mặt đất, hóa ra người vẫn luôn không nhìn thấu là cô, cô chẳng qua chỉ là một người ngoài cuộc nỗ lực bay lên cành cao, muốn biến thành phượng hoàng, nhưng lại không thay đổi được bản chất của chim sê! Đám người Hạ Như Nhã nhìn thấu điều này, cho nên mới không kiêng nể gì hãm hại cô.

Mà cô không nhìn rõ, ngược lại không ngừng vướng bận tại sao trong mắt người nhà họ Ôn cô vĩnh viễn kém Hạ Như Nhã, Hạ Như Nhã cao quý, có lỗ mũi, Hạ Như Nhã ưu nhã, cô ngông cuồng, Hạ Như Nhã là công chúa của nhà họ Ôn, cô là si nhục của nhà họ Ôn.

Tinh thần và sự đồng cảm vốn nên thuộc về cô lại cần cô ra sức đi tranh thủ, nỗ lực trả giá để có được sự thừa nhận, cái loại cảm giác không được chấp nhận này khiến cô bị lạc lối, oán hận hơn, cho nên cô tự sa ngã, cô sa đoạ không chịu nổi, đến nỗi lực lạc đến nồng nỗi như thế.

Ninh Thư Thiên đi đến trước mặt cô, duỗi tay nắm lấy gò má cô, buộc cô không thể không nhìn bà ta: “Cô đừng trách tôi, muốn trách thì trách cô là con gái Mạc Vân Dao, con tiện nhân Mạc Vân Dao kia có cái gì tốt, vì sao mọi người muốn so sánh tôi với cô ta, ha ha... Tôi cũng không phục, không phải cô ta rất xuất sắc sao? Tôi đây cố tình muốn con gái cô ta trở thành vết nhơ duy nhất cả đời này của cô ta, hút thuốc phiện, say rượu, đánh nhau, âm ỉ gây chuyện, ai cũng có thể làm chồng, bị nghìn người chỉ trích, ha ha ha...”

“Tiện... Tiện nhân!” Ôn Hinh Nhã hung ác trừng mắt nhìn bà ta, hận không thể nhào lên ăn thịt bà ta, uống máu, rút gân, lột da, bóc xương, giết chết bà ta, vậy mà bà ta dùng phương thức phát rồ này để trả thù mẹ, đơn giản chết vạn lần cũng không hết tội.

Hạ Như Nhã ngồi xổm xuống trước mặt cô dịu dàng nói: “Đừng rồi, quên nói cho cô, tôi sẽ lập tức kết hôn với Tinh Nam, Hinh Nhã... Cô sẽ chúc phúc cho tôi chứ!”

“Tinh... Tinh Nam!” Trong đầu Ôn Hinh Nhã đột nhiên hiện lên người đàn ông anh tuấn như ngọc kia, đứng rồi... Anh ta đã sớm là vị hôn phu của Hạ Như Nhã.

Giọng Hạ Như Nhã mang theo sự mềm mại như an ủi tâm hồn, cũng réo rắt như ngày thường: “Hinh Nhã, thật ra tôi vẫn luôn cảm ơn cô, bởi vì toàn bộ thứ tôi có được đều thuộc về

cô, cho nên cô yên tâm, tôi sẽ sống thật tốt, sẽ rất hạnh phúc, về một phần liên quan đến cô kia...” Hạ Như Nhã đột nhiên lấy ra một cây kim tiêm, mạnh mẽ cắm lên cánh tay Ôn Hình Nhã: “Cho nên... Cô cứ... yên tâm đi thôi! Nhớ ở trên trời chúc phúc cho tôi và Tĩnh Nam”

Ma túy được tiêm vào, ý thức Ôn Hình Nhã trở nên mơ hồ, bóng đèn trong phòng khách biến thành nhiều màu, cô nghiêng rặng nghiêng lợi, gian nan gào lên: “Các người hủy hoại tất cả của tôi, tôi có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho các người...”

Ngày này, cô chủ nhà họ Ôn bởi vì tiêm quá liều ma túy với độ tinh khiết cao nên suy tim mà chết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-1: Sống lại (1)

Ôn Hình Nhã đau đầu muốn nứt, vô ý thức duỗi tay đè lên trán mình, còn gây mê tức khác xông lên đại não, cô mạnh mẽ lắc đầu hai cái, ý thức dần dần rõ ràng, tiếng DJ đinh tai nhức óc, nhảy múa rối loạn, ánh đèn Mg lúc sáng lúc tối, giống như một con ác mộng vườn móng vuốt làm toàn bộ thể giới của cô tan tành tành mảnh nhỏ.

Đại não trưởng đau khiến dạ dày của Ôn Hình Nhã đảo lộn một trận, cô che miệng điên cuồng vọt vào toilet, bắm lên bồn rửa mặt nôn ra, nôn một bụng đồ ăn, nước chua, dịch dạ dày, mặt vàng cũng nôn ra, cả người cô nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô mở vòi nước không ngừng rửa mặt, muốn cho đại não hỗn loạn của mình tỉnh táo hơn một ít.

Sau khi tỉnh táo, cô không khỏi nghĩ tới một vấn đề, không phải cô đã chết rồi sao?

Cô chậm rãi ngừng đầu, trên tấm gương trước bồn rửa tay phản chiếu một gương mặt sạch sẽ, non nớt và xinh đẹp, gương mặt này chưa bị đủ loại màu sắc của lớp trang điểm đậm làm ô nhiễm, đôi mắt phượng kia của cô cũng không hăm sâu xuống bởi vì hút thuốc phiện, dưới mắt không có quầng thâm nặng nề phải dùng lớp trang điểm đậm với có thể che giấu, hai mắt trong trẻo hiện lên tia sáng, cũng không u ám không ánh sáng bởi vì uống rượu lâu ngày, mái tóc dài bên hông kia cũng không bị cắt đi, nhuộm thành màu lông sư tử.

Mọi thứ giống như trở lại lúc ban đầu!

Hai tay Ôn Nhã Hình run rẩy vuốt ve mặt mình, cảm xúc non mịn bóng loáng như vậy chỉ thuộc về thiếu nữ.

Cô giống như phát điên lao ra khỏi toilet, giữ lấy một nhân viên phục vụ hỏi: “Ngày nào năm nào tháng nào?”

Nhân viên phục vụ tròn mắt, giống như nhìn bệnh tâm thần mà nhìn cô: “Ngày 28 tháng 3 năm 2010.”

Năm 2010, đó là thời điểm cô mười lăm tuổi mới trở lại nhà họ Ôn!

Cô trọng sinh về năm mười lăm tuổi sao?

Ôn Hình Nhã không dám tin tưởng, giống như điên vọt vào đám người, duỗi tay kéo lấy một người phụ nữ đang nhảy trong sân nhảy: “Hôm nay là ngày nào năm nào tháng nào?”

Người phụ nữ kia đẩy tay cô ra: “Bệnh thần kinh, ngày 28 tháng 3 năm 2010.”

Lại là ngày 28 tháng 3 năm 2010.

Hôm nay là ngày nào năm nào tháng nào?”

Hôm nay là ngày nào năm nào tháng nào?”

Ôn Hình Nhã không ngừng hỏi, người trong quán bar đều coi cô trở thành kẻ điên, nơi cô đi đến nhất định đám người sẽ tán đi.

Cô thật sự sống lại năm mười lăm tuổi ấy!

Cô không hề thất thân khi chưa vị thành niên, không hút thuốc phiện, không bị người bỏ thuốc quay video NP, mọi bi kịch còn chưa bắt đầu.

Ôn Hình Nhã cảm thụ được sức sống thanh xuân mà cơ thể này phát ra, đây là chuyện năm mười lăm tuổi ấy cô chưa từng cảm nhận được, cô vừa khóc vừa cười, ông trời có mắt, cô trở lại lúc mười lăm tuổi, cô còn có cơ hội làm lại cuộc đời, đời này cô phải sống vì chính mình.

Trong lúc hoảng hốt, Ôn Hình Nhã nhìn thấy một người đàn ông trong đám người bước tới phía cô, cô đột nhiên tròn mắt, người đàn ông này có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Là hân... đã hủy hoại mọi thứ của cô, bắt đầu kiếp sống bi kịch mười năm tới của cô!

Cô nghĩ hôm nay Hạ Như Nhã đến nhà họ Ôn thăm ông bà cụ Ôn, người nhà họ Ôn đều vây quanh Hạ Như Nhã, mà cô giống như tên ăn trộm đi trộm hạnh phúc của người khác, trốn ở một bên hăm mộ ghen ghét.

Nhìn thấy Hạ Như Nhã cao quý ưu nhã, lại nhìn mình thô tục ngang ngược, cô tự nhiên sinh ra một loại cảm giác xấu hổ tự ti.

Sau đó ngẫu nhiên gặp phải Hạ Như Nhã trong vườn hoa, Hạ Như Nhã dùng vẻ cao quý ưu nhã của mình tô thêm sự tầm thường của cô, thậm chí mở miệng nhục nhã cô: “Chẳng qua là một con chim sẽ bay lên cảnh cao, thật sự cho rằng mình biến thành phượng hoàng chắc.”

Cô mười lăm tuổi, tính cách nóng nảy, bướng bỉnh khó thuần, làm sao chịu được người khác nhục mạ như thế, cho nên mất lý trí nổi lên xung đột với Hạ Như Nhã, ai biết được Hạ Như Nhã đột nhiên rơi xuống nước, bị người làm nhà họ Ôn nhìn thấy, âm ỉ khiến từ trên xuống dưới nhà họ Ôn đều biết, ông nội quả trách cô bướng bỉnh khó thuần, bà nội mắng cô tâm địa ác độc, ba hối hận sinh ra đứa con gái này.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-2: Sống lại (2)

Cô dùng sự âm hiểm ác độc của mình làm nổi bật lên sự dịu dàng ưu nhã của Hạ Như Nhã.

Lúc này Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã ra về tốt bụng với cô, cô mười lăm tuổi đơn thuần không hề tâm cơ, đương nhiên cảm động không thôi, sau đó em gái con mẹ kế Ôn Du Nhã dẫn cô ra ngoài giải sầu, liền đi vào quán bar này cuối cùng bởi vì say rượu nên thất thân.

Cô bị chụp ảnh nude, người đàn ông kia uy hiếp cô, muốn của cô năm mươi vạn, cô mới vừa trở lại nhà họ Ôn, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, cuối cùng nháo tới chỗ ông bà nội, cũng chính từ lúc ấy, bà nội đối với cô chỉ có chán ghét, còn ông nội tràn đầy hy vọng về cô cũng biến thành thảnh thơi quan tâm.

“Ha ha! Cô bé, một buổi tối bao nhiêu tiền thế, đi không! Cùng ông đây thuê phòng, nhất định ông đây sẽ làm em dục tiên dục tử.” Đột nhiên cơ thể của cô bị người đàn ông kia ôm lấy từ phía sau, miệng người đàn ông ghé vào tai cô vừa hôn vừa ngửi, mùi rượu xen lẫn mùi hôi nách làm cho dạ dày cô đảo lộn một hồi!

Trong mắt Ôn Hinh Nhã hiện lên oán hận thấu xương, đôi mắt đỏ lừ vì uống rượu lóe lên tia sáng tàn nhẫn khát máu, cô duỗi tay bắt lấy cánh tay đang ôm eo cô của tên đàn ông, cầm một ngón tay dùng sức vặn một cái.

“Á!” Tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo không tạo nên nổi một gợn sóng trong quán bar với tiếng DJ đình tai nhức óc.

Ôn Hinh Nhã xoay ngược lại một cái, dùng một chân đá tên đàn ông kia ngã xuống đất, nhấc chân đè lên giữa hai chân tên đàn ông đó, cười khẩy nói: “Muốn tìm chết, tôi thành toàn anh, tôi nhất định sẽ cho anh nếm thử tư vị “đau trứng” là thế nào.”

Tên đàn ông cảm nhận sức lực giữa hai chân càng ngày càng tăng, lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ đầy mồ hôi, dùng động tác tàn nhẫn báo đạo như vậy, hiển nhiên chính là một tấm ván sát: “Tôi, tôi không dám, không dám. . . Xin cô buông tha cho tôi. . .”

Ôn Hinh Nhã cười khẩy nhìn một mảnh ướt át giữa chân tên đàn ông kia, thế mà sợ hãi tới mức đi tiểu mất khống chế, chân cô dùng sức xoay tròn, tên đàn ông kia đau đến mức thảm thiết kêu la, sức lực vậy xem về sau hấn ta tai họa phụ nữ thế nào nữa.

Tên đàn ông che lại chỗ giữa hai chân, đau đến quay cuồng kêu la thảm thiết trên mặt đất: “Tiện nhân, mày chờ đấy, tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao muốn kiện mày.”

Ôn Hinh Nhã buồn cười ngồi xổm xuống, duỗi tay giữ lấy mặt tên đàn ông: “Chẳng qua tôi chỉ phòng vệ chính đáng, xuống tay có chừng mực, nhưng còn anh. . . Anh chịu được tra khảo sao, đừng có ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.”

Cuối cùng tên đàn ông này hiểu rằng mình chọc phải tấm ván sát, không khỏi thảm hận người nặc danh gửi ảnh chụp và tin nhắn cho mình.

Ôn Hinh Nhã ghé mặt lại gần, hung ác nói: “Tôi mặc kệ rốt cuộc Ninh Thư Thiên, Hạ Như Nhã và Ôn Du Nhã bảo anh gì tôi, nhưng nhớ rõ người trước mắt anh là ai, về sau nhìn cho rõ vào, thấy tôi liền tránh xa ba mét, có lẽ tôi còn cho anh một đường sống.”

“Bà cô, tha cho tôi đi, là tôi có mắt không trông xúc phạm cô, về sau tôi không dám nữa.” Tên đàn ông đau đớn kêu rên, giữa hai chân đau đớn làm hấn ta thiếu chút nữa mất lý trí, trong đầu trở nên rõ ràng, lập tức nhớ rõ tên ba người cô nói, nếu không phải bọn họ nấn tin nặc danh cho hấn ta, nói cho hấn không chỉ có phụ nữ để chơi, chụp ảnh nude còn có thể lấy tiền, làm sao hấn có thể chọc phải sát tinh này chứ.

Cuối cùng đã báo được mối thù đời trước, con buồn bực trong lòng Ôn Hinh Nhã liền biến mất, trong mắt hiện lên hận thù thấu xương, ký ức trước khi chết giống như thủy triều mãnh liệt hiện lên, cuối cùng hình ảnh dừng tại một màn lúc cô chết, cô nắm chặt tay, khớp xương trắng bệch, lòng bàn tay bị móng tay đâm vào khiến máu tươi đầm đìa, cô tuyệt đối không bỏ qua người từng hại cô.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1: Mẹ kế (1)

Nhà họ Ôn là gia đình thư hương, tuy kiến trúc nhà cũ nhà họ Ôn không xa hoa như phong cách Tây Âu, nhưng lại có kết cấu đình viện hoàn mỹ kiểu Trung Quốc, phong cảnh như vậy nhìn khắp thủ đô cũng được coi là cảnh đẹp làm người ta say đắm, hứng thú.

Cô nhớ rõ đời trước khi được đón về nhà họ Ôn, bị vẻ trắng lợt và sang trọng của nhà họ Ôn làm khiếp sợ mãi không hồi hồn, khi đó cô tràn ngập kích động, vui sướng, bất an, sợ hãi và thấp thòm đối với tương lai, không ngừng hỏi chính mình về sau nơi này thật sự là nhà của cô sao?

Lại không hề biết, biểu hiện của cô trong mắt người nhà họ Ôn là không phóng khoáng cỡ nào, là mắt mặt cỡ nào, càng không biết ấn tượng đầu tiên của người nhà họ Ôn đối với cô đã hình thành suy nghĩ chủ quan, sau đó bất kể cô nỗ lực thế nào, đều không thể thay đổi.

Khi Ôn Hinh Nhã trở lại nhà họ Ôn, đồng hồ chỉ 8 giờ rưỡi, khỏe miệng cô hơi cong, xem ra không tính quá muộn!

Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã ngồi ở phòng khách nhìn thấy cô thì lập bấp kinh hãi.

Ôn Du Nhã vô cùng khiếp sợ: “Cô... Tại sao cô trở về sớm như vậy?”

Rõ ràng cô ta chuốc say cô, hiện tại không phải cô nên ở Black Sunday thuê phòng, bị chụp ảnh nude sao? Vì sao đột nhiên cô lại trở về?

Ôn Hinh Nhã cười nhạt: “Em gái thật không thú vị, mang chị đến ‘Black Sunday’ rồi lại bỏ lại một mình chị ở đây, may mắn là chị tỉnh rượu sớm, bằng không ở nơi hỗn loạn này không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Ôn Du Nhã trừng lớn mắt, không ngờ cô sẽ nói ra như vậy: “Chị nói bậy gì đấy, sao tôi lại dẫn chị đến cái nơi như Black Sunday được, chị đừng có bới nhọ tôi!”

Ôn Hinh Nhã cười như không cười nhìn Ôn Du Nhã: “Black Sunday là nơi như thế nào? Em gái biết à?”

Ôn Du Nhã lập tức cứng họng, tức giận trừng mắt nhìn Ôn Hinh Nhã nói: “Đừng có nói hươu nói vượn, sao tôi có thể biết Black Sunday là nơi thế nào.”

Chỉ mới dăm ba câu Du Nhã đã bị lôi vào bẫy, cô lẳng lặng đứng đó, phong thái ưu nhã giống như quỳnh hoa ngọc thụ, khuôn mặt trẻ tuổi non nớt lại giống như hoa quỳnh trắng, muôn vàn cánh lá đậm chồi, cành cây nhiều đóa hoa trắng tinh khiết, dường như đúng lúc được bao phủ bởi màn tuyết, rực rỡ lung linh, lộng lẫy trong suốt, xinh đẹp vô song.

Làm người ta không khỏi cảm khái, vậy mà màu trắng cũng có thể rực rỡ và lộng lẫy như vậy.

Đây thật sự là Ôn Hinh Nhã nhát gan, yếu đuối, tự ti, ngu xuẩn kia sao? Ninh Thư Thiên đột nhiên phát hiện dường như cô biến thành một người khác.

Chẳng lẽ đây là khí chất truyền thừa của con cháu thư hương chân chính sao, cho dù từ nhỏ lưu lạc bên ngoài, hành vi lỗ mẫn, cũng không thể che giấu được sự thanh nhã và cao quý trong xương tủy sao?

Tâm tư thay đổi thật nhanh, ý cười trên mặt Ninh Thư Thiên càng nhu hòa hơn, dịu dàng hỏi: “Hinh Nhã, trở về muộn như vậy, đã ăn cơm chưa? Có muốn đi sai phòng bếp làm chút đồ ăn cho cháu không?”

Ninh Thư Thiên năm nay ba mươi lăm tuổi, dường như năm tháng không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì trên mặt bà ta, ngược lại làm bà ta càng thêm dịu dàng đậm thắm, lông mày hơi nhíu lên mang sự tỉnh táo, giống như lá liễu trên cành liễu, đong đưa thùy mị, mang theo một tia quyền rũ.

Khuôn mặt như vậy, khó trách ba sẽ ngoại tình lúc mẹ mang thai cô, mẹ khó sinh mà chết không đến nửa năm liền cưới bà ta vào cửa, cho dù bà ta còn mang theo một đứa con riêng nhỏ hơn cô hai tháng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3-2: Mẹ kế (2)

Cô nhớ rõ lúc trước cô cũng bị dăng về dịu dàng ôn nhu này của Ninh Thư Thiên lừa gạt, Ôn Hinh Nhã hơi rũ đầu xuống, che giấu toàn bộ hận thù trong mắt, lúc này mới ngẩng đầu lên cười: “Di Ninh, cháu có chút không thoải mái, không có khẩu vị.”

Ninh Thư Thiên nhìn nụ cười trên mặt cô, đơn thuần mang theo nhút nhát, giống hệt lúc trước, xem ra là bà ta nghĩ nhiều: “Không thoải mái ở đâu, có muốn mời bác sĩ tới đây xem không?”

Ôn Hinh Nhã lắc đầu nói: “Không sao, có thể bởi vì uống lên ít rượu, dính mùi rượu, cháu đi nghỉ ngơi sẽ không có việc gì.”

Ninh Thư Thiên thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nụ cười trên mặt cũng giãn ra: “Không sao thì tốt, xem cháu người đầy mùi rượu, nếu để ông bà nội biết cháu chạy ra ngoài uống rượu, khẳng định sẽ không vui.”

Nếu là trước đây nhất định cô sẽ cho rằng Ninh Thư Thiên đang quan tâm cô, cho nên mới nhắc nhở cô. Nhưng sống lại, Ôn Hinh Nhã biết thật ra Ninh Thư Thiên sợ cô nói ra chuyện Ôn Du Nhã mang cô đến Black Sunday cho ông nội, nên nhìn đúng cô vừa mới trở về nhà họ Ôn, nơi nơi muốn lấy lòng ông bà nội, không dám chọc bọn họ tức giận, nói như vậy đương nhiên cô không dám đề cập trước mặt ông bà nội.

Thấy trên mặt cô đầy thấp thòm và lo âu, mắt Ninh Thư Thiên lóe lên tia châm chọc, không phóng khoáng như vậy, đâu có phong phạm của một cô chủ nhà giàu nên có chứ: “Di không biết Black Sunday là nơi nào, nhưng vừa nghe liền biết không phải nơi gì tốt, ở trong vòng này không có gì là nên chơi hay không nên chơi, cũng không có nơi nào nên đi hay không nên đi, nhưng bất kể thế nào đều không thể truyền tới tai ông bà nội cháu.”

“Cảm ơn di Ninh nhắc nhở, cháu đã biết!” Nếu vừa rồi là có ý khác, hiện tại chính là cảnh cáo nhẹ, nhưng Ninh Thư Thiên chính là có bản lĩnh này, cho dù cảnh cáo cũng có thể nói đến nỗi người ta cảm động.

Cái gì kêu ngày thường nên chơi cũng có thể chơi? Từ nhỏ cô trà trộn đầu đường xó chợ, mất đi khí chất, trình độ, hàm dưỡng, nội hàm mà một cô chủ nhà giàu nên có, thậm chí không biết một cô chủ nhà giàu nên làm cái gì không nên làm cái gì, lời này của Ninh Thư Thiên rõ ràng đang lừa gạt cô.

Ninh Thư Thiên thấy cô ngoan ngoãn, cảm tay cô dịu dàng nói: “Cháu biết là tốt rồi, cháu mới trở về nhà họ Ôn, không biết gì về nhà họ Ôn cả, di không hy vọng cháu chọc ông nội và bà nội không vui, bọn họ tuổi lớn nhưng đã mệt nhọc cả đời vì con cháu, hiện giờ thật vất vả con cháu mới viên mãn, cũng không nên nói mấy chuyện lung tung rối loạn này với bọn họ.”

Ôn Hinh Nhã trợn mắt, trong mắt cái hiểu cái không: “Di Ninh, cháu biết ông bà nội vì tìm cháu mà phí rất nhiều tâm tư, nhất định cháu sẽ không chọc bọn họ tức giận.”

Khỏe miệng Ôn Hinh Nhã như có như không cong lên, lúc trước bà ta cũng nói lời như vậy, cũng bởi vì nói như vậy, cô xảy ra rất nhiều chuyện không thoải mái ở nhà họ Ôn cũng không dám đi nói với ông bà nội, luôn một mình gánh vác, cuối cùng cô bị người nhà họ Ôn hiểu lầm, mặc kệ nỗ lực bù đắp như thế nào đều không được người nhà họ Ôn yêu quý.

Ninh Thư Thiên lộ ra nụ cười hài lòng: “Cháu biết là tốt rồi, cháu mới trở lại nhà họ Ôn, nếu có chuyện gì thì có thể tới tìm di.”

Ôn Hinh Nhã lộ ra nụ cười cảm kích: “Cảm ơn di Ninh.”

Ninh Thư Thiên dịu dàng mỉm cười: “Cháu không thoải mái thì trở về phòng nghỉ ngơi sớm một chút! Sáng mai còn phải dậy sớm ăn sáng với ông bà nội, đây là truyền thống của nhà họ Ôn.”

Ôn Hinh Nhã cười nói ngu ngon với Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã, sau đó mới xoay người rời khỏi đại sảnh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-1: Ông nội (1)

Ôn Hinh Nhã thờ gấp một hơi, bước chậm rãi trong vườn sau của nhà cũ nhà họ Ôn, trong sân nhà trồng một cây hoa quỳnh, cành lá xum xuê, phong thái xinh đẹp nho nhã, bởi vì khí hậu mùa xuân năm nay ẩm hơn cho nên còn chưa tới tháng tư, hoa quỳnh trắng tinh đã hơi bắt đầu nở, gió khẽ thổi qua, nhẹ nhàng lay động, giống như muôn vạn con bướm bay lượn, đẹp không sao tả xiết.

Khi vừa được mang về nhà họ Ôn, từ ánh mắt đầu tiên cô đã thích cây hoa quỳnh rực rỡ này, khi ông nội hỏi cô muốn ở căn phòng nào, cô theo bản năng chọn căn phòng ở gần cây hoa này.

Ban đêm gió se lạnh thổi lên khuôn mặt có chút nóng bức vì say rượu của cô, nhẹ nhẹ thoải mái vô cùng.

Cô hít sâu một hơi, xông vào mũi chính là hương vị thanh nhã thơm mát của hoa quỳnh, nội tâm nóng này bởi vì sống lại cũng bình ổn xuống trong nháy mắt.

Đã bao lâu rồi cô chưa được hưởng thụ gió đêm như vậy?

Hình như cũng mười năm rồi!

Đúng vậy! Mười năm, từ khi mười lăm tuổi được đón về nhà họ Ôn, hai mươi lăm tuổi bị Hạ Như Nhã tiêm ma túy quá liều rồi suy tim mà chết, suốt mười năm cô sống trong cái bóng của người khác, sống dưới những âm mưu thủ đoạn của người khác, dần dần bị lạc đường, tự sa ngã, sa đoạ không thể vãn hồi!

Ôn Hinh Nhã mở hai tay ra, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, bên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt: Tôi đã trở về, mấy người đã chuẩn bị xong chưa?

“Buổi tối đi đâu, sao tối vậy rồi mới trở về?”

Giọng nói uy nghiêm xen lẫn cảnh cáo vang lên, trong vẻ cứng nhắc lộ ra lạnh nhạt, cơ thể Ôn Hinh Nhã cứng đờ, cả người ngậy ngẩn tại chỗ, thậm chí ngay cả dừng khí quay đầu lại cũng không có! Đồi trước người này là người duy nhất trong nhà họ Ôn từng quan tâm đến cô, cũng là ông từ bỏ cô.

“Cháu vừa mới trở lại nhà họ Ôn, tốt nhất an phận ở trong nhà, đừng có chạy ra bên ngoài, bên ngoài truyền thông đều nhìn chăm chăm cháu, mỗi tiếng nói mỗi cử động của cháu đều bị chú ý, sao có thể tùy ý làm bậy giống như lúc trước được.” Trong giọng điệu của ông cụ Ôn tràn ngập vẻ không vui, lúc trước biết cô có quá khứ phức tạp như vậy, ông vẫn kiên trì đón cô trở về chủ yếu là xem ở phần cô là huyết mạch của nhà họ Ôn, không đành lòng để huyết mạch duy nhất lưu lạc bên ngoài, nhưng không ngờ sau khi trở lại nhà họ Ôn, cô không hề yên phận chút nào, còn độc ác đẩy Như Nhã xuống nước.

Ôn Hinh Nhã chậm rãi lau đi nước mắt ở khóe mắt, chậm rãi xoay người lại, sợ hãi lên tiếng: “Ông nội! Cháu đã biết, về sau cháu sẽ không chạy loạn khắp nơi nữa.”

Ông cụ Ôn đi tới chỗ cô, từ rất xa đã ngửi thấy mùi rượu trên người cô, hơi nhíu mày nói: “Không như ý một tí là đi ra ngoài uống rượu đến say khướt, còn ra thể thống gì, cháu không còn là đứa bé trà trộn ở đầu đường nữa, mà là cô chủ Ôn Hinh Nhã của nhà họ Ôn chúng ta, ông mặc kệ cháu có thích ứng cuộc sống hiện giờ hay không, nhưng cháu cần phải học tập làm một cô chủ nhà giàu chân chính.”

“Ông nội, một cô chủ nhà giàu chân chính nên có dáng vẻ gì? Là giống Hạ Như Nhã sao?” Ôn Hinh Nhã dùng đôi mắt trong sáng nhìn ông nội, trong mắt lóe lên sự khuaht nhục và tủi thân.

Cô vừa mới trở lại nhà họ Ôn, chưa từng sống với ông nội, làm sao so được với Hạ Như Nhã – người chỉ là đứa con nuôi, nhưng dù sao cũng nuôi bên người mười hai năm, trên mặt tình cảm ông nội vẫn hướng về phía Hạ Như Nhã, cô muốn khiến ông nội nhận rõ, ai mới là cô chủ nhà họ Ôn.

Nhất thời ông cụ Ôn không biết trả lời cô như thế nào, lúc này mới nhận ra cô lưu lạc bên ngoài mười lăm năm, Như Nhã thay thế cô hưởng thụ mọi thứ vốn nên thuộc về cô, cô chưa từng tiếp thu học tập những điều mà cô chủ nhà giàu nên có.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4-2: Ông nội (2)

Nhìn ông cụ Ôn trầm mặc không nói gì, Ôn Hinh Nhã sợ hãi gục đầu xuống, xoắn lấy vạt váy: “Ông nội, có phải cháu làm nhà họ Ôn mất mặt, có phải ông hối hận đón cháu trở về không?” Nói tới đây, trên mặt cô mang theo hoảng sợ và bất an: “Ông nội, cháu không cố ý đẩy Như Nhã xuống nước, thật sự không cố ý, ông hãy tin cháu, đừng đuổi cháu khỏi nhà, ông nội...”

Ông cụ Ôn nhíu chặt mày, giống như có thể kẹp chết một con ruồi: “Khi nào ông muốn đuổi cháu đi, cháu là cô chủ nhà họ Ôn, nếu ông đã đón cháu trở về, đương nhiên sẽ không đuổi cháu đi.”

Ôn Hinh Nhã lấy hết dũng khí nhìn ông nội: “Nhưng mà ông nội, những thứ Hạ Như Nhã biết cháu không biết gì cả, như vậy cũng không sao ạ?”

Sắc mặt ông cụ Ôn càng ngày càng khó coi, cả giận nói: “Cháu là cháu, Như Nhã là Như Nhã, cháu không cần so sánh với con bé trong mọi chuyện, từ nhỏ con bé sinh sống ở nhà họ

Ôn, tiếp nhận giáo dục khác cháu, cháu vừa mới trở về nhà họ Ôn, mọi thứ đều có thể học lại từ đầu.”

Mắt Ôn Hình Nhã chứa nước mắt, đầy tủi thân lại vẫn kiên cường nói: “Vẫn là mọi người lấy cháu so sánh với Hạ Như Nhã, cảm thấy cháu thô tục, không cao quý ưu nhã bằng Hạ Như Nhã.”

Đời này cô sẽ không bao giờ cho người khác so sánh cô và Hạ Như Nhã, cô muốn lợi dụng mọi thủ đoạn, tạo nên càng nhiều điều kiện có lợi cho mình, cho dù lợi dụng sự yêu thương của ông nội dành cho mình, muốn để ông nội hoàn toàn đứng về phía cô, hôm nay mới chỉ là bắt đầu.

Ông cụ Ôn không khỏi nghĩ đến tình huống ngày hôm qua Như Nhã tới đây thăm bọn họ, cả nhà vui vẻ vây quanh Như Nhã, mà Hình Nhã thì trốn trong góc phòng, khi đó ông thấy được cô trốn ở một bên hăm mộ, nhưng vẫn lựa chọn tiếp tục làm lơ, trong lòng hơi mềm xuống: “Cháu vừa trở lại nhà họ Ôn, còn chưa thích ứng, chờ mấy ngày nữa ông mời thầy giáo dạy kèm và thầy dạy lễ nghi tới dạy cháu.”

Ánh mắt Ôn Hình Nhã sáng lên, khuôn mặt nhỏ non nót đều là vui sướng: “Ông nội, có phải cháu cũng có thể học các loại lễ nghi, khiêu vũ, dùng dao nĩa, đi giày cao gót, thử rượu vang đúng không?”

“Ừm, ngoại trừ những thứ này còn có rất nhiều thứ khác.” Nhất thời nội tâm ông cụ Ôn ngũ vị tạp trần, mười lăm năm chênh lệch, cô không chỉ mất đi tình yêu của người thân, còn mất đi sự giáo dục, hàm dưỡng và nội hàm vốn thuộc về cô, sao có thể đuổi kịp nhanh như vậy được, là ông quá mức nóng vội, xem nhẹ cảm thụ của đứa nhỏ này, khăng khăng yêu cầu lại chưa từng chân chính dạy dỗ.

Trong mắt Ôn Hình Nhã đột nhiên hiện lên ánh sáng kiên định rực rỡ: “Ông nội, ông yên tâm, nhất định cháu sẽ cố gắng học tập, trở thành cô chủ nhà họ Ôn mà ông kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không làm ông mất mặt.”

Trên khuôn mặt của cô gái hiện lên ánh sáng kiên định, cô mặc chiếc váy dài màu hồng, hình như váy có chút không vừa người, eo có hơi rộng, làn váy có hơi dài, càng làm nổi bật cơ thể gầy yếu của cô, ông nhớ chiếc váy này là không lâu trước đó con dâu Ninh Thư Thiển đi Pháp mua về làm quà cho Như Nhã, Như Nhã mặc hai lần liền không mặc lại nữa, không nghĩ tới lại mặc trên người cháu gái chân chính của ông.

Về nhà được bốn năm ngày, vậy mà đến một bộ quần áo thuộc về chính mình cũng không có! Người nhà họ Ôn xem nhẹ cô đến nỗi này, cũng khó trách hôm nay cô lại làm ra hành động như thế.

Cô mới là cháu gái chân chính của ông, cô chủ chân chính của nhà họ Ôn! Người làm ông nội như ông cũng quá thất bại.

Trong mắt Ôn Hình Nhã lóe lên tia sáng, cô vừa mới trở lại nhà họ Ôn, chỉ có thái độ của ông nội mới quyết định địa vị của cô ở nhà họ Ôn, cô không thể biểu hiện quá mức thay đổi, càng không thể biểu hiện quá mức dã tâm, mặc kệ thế nào đều dễ dàng khiến người nhà họ Ôn so sánh cô với Hạ Như Nhã, như vậy hoàn toàn phản tác dụng, cô chỉ cần biểu hiện thật vô tội, sẽ dễ dàng làm người ta tiếp nhận.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người một nhà (1) (1)

Sáng sớm ánh mặt trời đỏ vàng xen lẫn một chút sương, vượt qua cây hoa quỳnh từ bên ngoài cửa sổ xuyên thấu qua tấm rèm cửa màu xanh nhạt chiếu vào phòng ngủ, ánh vàng ấm áp chiếu đáng dịu nhẹ.

Hiếm khi có một đêm ngon giấc, Ôn Hình Nhã ngồi dậy trên giường, vươn vai một cái, sau đó mới đứng dậy xuống giường, đi đến trước cửa sổ, kéo tấm rèm màu xanh nhạt ra, có một cảnh hoa quỳnh vươn tới tận gần đây, cô chỉ cần gió tay là có thể chạm đến.

Sáng sớm hơi lạnh, hoa quỳnh ngoài cửa sổ dính sương sớm trong veo, hương thơm thoang thoang mang theo hơi lạnh thâm thấu quanh không khí, ánh nắng ấm áp phản chiếu giọt sương, lộ ra ánh sáng lấp lánh mang theo vẻ lộng lẫy.

Hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp!

Nghĩ như vậy, cô xoay người vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay một chiếc váy trắng, quần áo là Hạ Như Nhã để lại, bởi vì Hạ Như Nhã ăn ngon mặc đẹp, tuy rằng năm ấy mười lăm tuổi đã cao 163cm, cơ thể phát triển rất tốt, đầu giống cô từ nhỏ đã phải chịu đối, mới cao có 158cm, cơ thể gầy gò, phát triển không tính là tốt, cho nên cô mặc đồ của Hạ Như Nhã thật sự không vừa người.

Lúc trước cô vừa tới nhà họ Ôn, bị từ chối quần áo kiểu dáng xinh đẹp mê hoặc, nào đi so đo có vừa người hay không, cho nên người nhà họ Ôn cũng tự nhiên không mua quần áo mới cho cô.

Nhưng mà hiện giờ cô sẽ không bao giờ bị động như vậy, thứ thuộc về cô, cô sẽ nỗ lực tranh thủ!

Đi vào phòng khách, ông nội và bà đang đọc báo, bà nội đang nói chuyện với Ninh Thư Thiển, Ôn Du Nhã chơi đi động rất vui vẻ, cô cười chào hỏi: “Chào buổi sáng ông bà nội, chào buổi sáng ba và dì Ninh, chào buổi sáng em gái!”

Ông cụ Ôn bỏ báo xuống, nhìn cô mặc váy liền màu trắng không vừa người, mảy nhíu chặt, sắc mặt nhu hòa hỏi: “Đêm qua ngủ có ngon không?”

“Khá tốt ạ!” Ôn Hình Nhã thấy ông nhíu chặt mày, sợ hãi cúi đầu nhìn mình, sau đó mới nhút nhát ngồi xuống vị trí bên cạnh Ôn Du Nhã.

Ông cụ Ôn gật đầu rồi cầm báo lên đọc tiếp.

Bà cụ Ôn chỉ giương mắt nhìn cô một cái, liền tiếp tục nói chuyện với Ninh Thư Thiển.

Ninh Thư Thiển cười cười với cô rồi dời mắt đi.

Chỉ có Ôn Du Nhã vẫn luôn cúi đầu chơi đi động, giống như Ôn Hình Nhã không hề tồn tại.

Ôn Hình Nhã cũng không thêm đề ý.

Ông cụ Ông lại nhăn mày, buông tờ báo trong tay xuống lạnh lùng nói: “Không nghe thấy chị cháu chào à, học nhiều lễ nghi như vậy đều vứt cho chó ăn hết rồi à?”

“Bịch!” Ông cụ Ôn lạnh lùng nói làm Ôn Du Nhã sợ tới mức mặt trắng bệch, di động roi xuống đất.

Mặc dù bà cụ Ôn không thích Ôn Hình Nhã là mấy, nhưng dù sao vẫn là huyết mạch của nhà họ Ôn, đầu đến lượt một đứa con riêng làm lơ như vậy: “Tốt xấu gì nhà họ Ôn chúng ta nuôi cháu nhiều năm, cả họ cũng sửa lại, nhìn thấy cô chủ nhà họ Ôn, gọi một tiếng chị cũng không quá đáng đâu đúng không!”

Trong lòng Ôn Du Nhã tự nhiên sinh ra một tia tủi thân, dựa vào cái gì mà cô ta phải chào hỏi con tiện nhân thô tục đó, khi Ôn Hình Nhã chưa tới nhà họ Ôn, mặc dù bà nội không dùng vẻ mặt ôn hòa với cô ta nhưng cũng không đến mức bày sắc mặt cho cô ta xem, mặc dù ông nội rất ít khi trao đổi với cô ta, nhưng ít nhất sẽ không quở trách cô ta, nhưng Ôn Hình Nhã vừa mới về, mọi chuyện đều thay đổi.

Trong lòng Ninh Thư Thiên giật mình, nhanh chóng mở miệng nói: “Ba! Mẹ! Là Du Nhã sai, Hình Nhã vừa mới trở lại nhà họ Ôn, có lẽ con bé còn chưa quen, lát nữa con sẽ nói nó.” Nói xong lại nhìn về phía Ôn Hình Nhã, mặt mang ý xin lỗi: “Hình Nhã, em gái cháu còn nhỏ không hiểu chuyện, cháu đừng chấp nhặt con bé, dì Ninh xin lỗi cháu.”

Ôn Hình Nhã bất an nói: “Dì Ninh, có phải cháu làm sai chỗ nào cho nên em mới có ý không đề ý tới cháu không? Chẳng lẽ bởi vì ngày hôm qua...”

Một ánh mắt sắc như dao dừng trên người cô, Ôn Hình Nhã đột nhiên im bất, ngơ ngác nhìn Ninh Thư Thiên, lúc này ánh mắt bà ta vẫn nhu hòa như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ liền có thể nhìn thấy cảnh cáo ẩn sâu trong đáy mắt.

Lúc này, Ninh Thư Thiên dịu dàng nhìn Ôn Hình Nhã nói: “Đừng nói vậy, ngày hôm qua cháu không vui, không phải con bé còn mang cháu ra ngoài chơi sao?” Nói xong liền đuổi tay kéo kéo Ôn Du Nhã, lạnh lùng nói: “Còn không xin lỗi với chào hỏi chị con đi!”

Ôn Du Nhã không ngờ đến cả mẹ cũng giúp đỡ con tiện nhân này, tức khắc trong lòng vừa tủi thân vừa không cam lòng, nhưng vẫn gục đầu xuống nói: “Chị, thật xin lỗi!”

Lúc này Ôn Văn Hạo buông báo xuống nói: “Được rồi! Đều là người một nhà, không cần so đo như vậy.”

Dứt lời, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía Ôn Hình Nhã, mang theo một tia cảnh cáo.

Ôn Hình Nhã chỉ coi như không nhìn thấy.

Ông cụ Ôn nhú mày nhìn thoáng qua Ôn Du Nhã, lúc này mới dời mắt về phía Ninh Thư Thiên, ánh mắt nghiêm khắc mang theo lạnh lẽo: “Cô tiến vào nhà họ Ôn đã mười lăm năm, không hề sinh con đẻ cái cho nhà họ Ôn đã là rất bất hiếu, việc đã đến nước này, chỉ hy vọng cô có thể đặt tâm tư lên chăm sóc Hình Nhã, dù sao hiện giờ con bé là huyết mạch duy nhất của nhà họ Ôn.”

Ông cụ Ôn nói quá nghiêm khắc làm sắc mặt Ninh Thư Thiên trắng bệch, miễn cưỡng dịu dàng cười nói: “Ba, sau khi Hình Nhã trở về, con vẫn luôn coi con bé như con mình, không tin ba hỏi Hạo Văn một chút xem sao.”

Ôn Hạo Văn nhìn sắc mặt tái nhợt tủi thân của vợ, cặp mắt ướt át kia mang theo ánh lệ trong suốt, càng thêm trong sáng, dường như mang theo một tia quyền rũ và muôn vàn kiêu mị, ngực nóng lên liền nói: “Ba, từ khi Thư Thiên gả đến nhà chúng ta, mặc dù không sinh con cháu cho nhà họ Ôn nhưng vẫn luôn tận tâm tận lực chăm sóc ba và mẹ, cang vát và công lao cang lớn, Hình Nhã trở lại nhà họ Ôn cô ấy vẫn luôn tận tâm chăm sóc, sao ba có thể nói cô ấy như thế chứ!”

Dám chống đối ông trước mặt cả nhà, làm ông cụ Ôn tức giận đến sắc mặt xanh mét: “Mất dạy! Mày...”

Bà cụ Ôn nhìn hai ba con âm ỉ, nhanh chóng giảng hòa nói: “Được rồi, Văn Hạo con bao tuổi rồi, con bớt tranh cãi đi.” Lại nhìn về phía Ninh Thư Thiên, trong mắt tràn ngập bất mãn, “Thư Thiên thấy Văn Hạo chống đối ba con, con cũng không biết ngăn cản à.” Lúc này mới nhỏ giọng trấn an ông cụ Ôn, “Lão Ôn, ông đều một đồng tuổi rồi, tự nhiên nóng giận, cần thận có hại cho sức khỏe.”

Ông cụ Ôn sâu xa liếc mắt nhìn Ninh Thư Thiên nói: “Ăn cơm xong mang Hình Nhã đi mua chút quần áo với trang sức đi, trang điểm cho con bé tử tế, đều trở về một tuần rồi còn mặc quần áo của Như Nhã, đáng người Như Nhã với Hình Nhã khác biệt, vốn tưởng rằng người mẹ kế như cô sẽ nghĩ đến, không ngờ vẫn còn cần ông già như tôi tới khoa tay múa chân.”

Bị và mặt công khai làm sắc mặt Ôn Hạo Văn đỏ bừng, theo bản năng nhìn Ôn Hình Nhã, lúc này mới nhìn thấy chiếc váy rộng thùng thình trên người cô, giả vờ ho khan, lạnh mặt nói: “Ba nói rất đúng, em làm mẹ kế không đúng rồi, lát nữa dọn hết đồ của Như Nhã xuống phòng cho khách ở tầng một đi, đồ dùng hàng ngày của Hình Nhã đều mua thêm vào, tiền để anh trả.”

Trong mắt Ninh Thư Thiên xẹt qua một tia u ám, vẻ mặt vô cùng chật vật, miễn cưỡng cười nói: “Ba, đều là con sơ sót, để Hình Nhã bị tủi thân rồi.” Nói xong lại nhìn về phía Ôn Hình Nhã ấy náy nói: “Hình Nhã, sau khi cháu trở về luôn nhốt mình trong phòng, dì Ninh không biết nên ở chung với cháu thế nào, cho nên mới sơ sót việc này, cháu sẽ không giận dì Ninh chứ!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6-1: Người một nhà (2) (1)

Cứ dăm ba câu như vậy phui sạch sẽ khỏi mình, quả nhiên Ninh Thư Thiên lợi hại, Ôn Hình Nhã lên tinh thần, sợ hãi lắc đầu.

Năm đó cô mặc quần áo của Hạ Như Nhã suốt một năm, quần áo không vừa người giống như đang phản ánh thân phận của cô, dù cho là cô chủ nhà họ Ôn thì thế nào, còn không phải là mặc quần áo của con gái nuôi Hạ Như Nhã sao, chẳng qua là một cô cả Ôn không lên được mặt bàn không được yêu thương mà thôi, tự nhiên mọi người đều khinh thường cô.

Mà người nhà họ Ôn từ đầu đến cuối đều không chú ý, lúc sau chú ý tới liền bị Ninh Thư Thiên ám chỉ bởi vì cô ghen tị với Hạ Như Nhã, cho nên mới mặc quần áo của cô ta, nên càng thêm chán ghét cô.

Một đời này cô sẽ không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra!

Ôn Hạo Văn rút một cái thẻ từ trong ví ra đưa cho Ôn Hình Nhã: “Đây là sinh hoạt phí của con, Du Nhã mỗi tháng một vạn, con là cô chủ nhà họ Ôn, mỗi tháng là hai vạn, nhưng suy xét đến việc con lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm ăn không ít khổ, cho nên mỗi tháng sẽ cho con ba vạn, sinh hoạt phí mười lăm năm trước ba đều bỏ vào cái thẻ này, con cần cái gì thì tự mình mua.”

Trông mắt Ôn Du Nhã thiếu chút nữa rớt ra ngoài, đáy mắt ẩn chứa nồng đậm ghen ghét.

“Cảm ơn ba!” Ôn Hình Nhã ngũ vị tạp trần* nhận lấy thẻ ngân hàng, một màn này không khác năm đó là mấy.

* Ngũ vị tạp trần: ngũ vị (ngọt, chua, cay, đắng, mặn); ý chỉ trong lòng rối bời.

Sinh hoạt phí mười lăm năm cộng vào ước chừng có hơn năm trăm vạn, thử tưởng tượng đối với một người lưu lạc bên ngoài, chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy, đột nhiên có được một số tiền lớn làm sao có thể nhịn được sống trong cuộc sống giàu sang ngập trời đó, trong lòng còn ý nghĩ đua đòi với Hạ Như Nhã, cộng thêm Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã âm thầm xúi giục, sao không thể hư cho được!

Khi đó bên ngoài lan truyền cô như thế nào: Thô tục, ngông cuồng, kiêu ngạo, ngu xuẩn, đồ bất tài!

Một đời này, số tiền này sẽ trở thành vốn liếng để cô lột xác.

Ôn Văn Hạo gật gù đầu, cũng không nói gì nữa.

Lúc này bữa sáng đã được bung lên, là bữa sáng kiểu Tây, tổ hợp thịt chân giò hun khói, bánh mì trứng ốp la cùng sữa bò, nhìn qua khiến người ta rất thèm ăn, nhưng nếu như bỏ qua một dao một đĩa trước mặt thì càng hoàn mỹ.

Quả nhiên Ninh Thư Thiên lúc nào cũng muốn ám chỉ với người nhà họ Ôn cô thô lỗ, đời trước chính là trong bữa cơm kiểu Tây này cô làm ra chuyện xấu mặt, làm bà nội chán ghét đến cả bữa sáng cũng không ăn liền rồi đi, ba lạnh nhạt cảm cặp công văn đi làm, ông nội miễn cưỡng ăn xong liền trở về phòng làm việc, mẹ kế và em kế an ủi cô rồi rời đi.

Cô nhìn căn phòng lạnh lẽo trống trải, sau lưng là đám người làm tự tập với nhau khe khẽ nói nhỏ cùng với biểu tình châm chọc che miệng cười trộm.

Cô tức giận hất cả bàn đồ ăn không ăn được bao nhiêu xuống đất, âm thanh bát đĩa rơi xuống chói tai, mà cô thì mang tiếng là gât gông.

Thật lâu sau đó nhận ra mình thô tục, cho nên nỗ lực học tập các loại lễ nghi, cô học lễ nghi không hề kém Hạ Như Nhã, có điều khi đó sự thô lỗ đã thấm sâu vào người cô, cho nên bất kể thế nào đều không thể thay thế được vị trí của Hạ Như Nhã trong lòng người nhà họ Ôn, nên tự nhiên có làm thế nào cũng không vượt qua được cô ta.

Vì vậy cô mới có thể đau lòng tuyệt vọng như thế, cuối cùng tự sa ngã!

Đương nhiên nghi thức phương Tây nhỏ nhỏ không thể làm khó được cô, nhưng hiện giờ thân phận cô là vừa trở lại nhà họ Ôn, đương nhiên không thể bại lộ.

Ông cụ Ôn nghĩ đến lời đêm qua Hình Nhã nói, đang muốn sai người làm chuẩn bị hai phần ăn sáng kiểu Trung đã thấy Ôn Hình Nhã trực tiếp cúi tay cầm lấy bánh mì trên bàn để ăn, cô ăn rất thông thả, tướng ăn không coi là nhỏ nhả, không quá vô văn hóa, chí ít còn có vẻ bình tĩnh!

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2: Người một nhà (2) (2)

Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã vẫn luôn âm thầm chú ý cô, lẳng lặng đợi cô xấu mặt trước mặt mọi người.

Ôn Hình Nhã ăn xong bánh mì, trực tiếp bung sữa bò trước mặt lên uống hết, thẹn thùng nói: “Ông bà nội, ba, dì Ninh, con ăn no rồi!”

Dao đĩa trước mặt đến động cũng không động qua! Ninh Thư Thiên vội vàng nói: “Đứa nhỏ này sao chỉ ăn một chút như vậy, có phải bữa sáng không hợp khẩu vị không, hay là đi dọn phòng bếp chuẩn bị một phần khác cho cháu?”

Ôn Hình Nhã lắc đầu nói: “Dì Ninh không cần phiền toái, cháu thật sự ăn no rồi, bữa sáng ăn rất ngon, cháu...” Cảm xúc của Ôn Hình Nhã có chút hạ xuống, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Cháu chưa từng ăn qua bữa sáng ngon như vậy!”

Ông cụ Ôn buông dao đĩa trong tay, mắt đi khẩu vị với một bàn đồ ăn ngon miệng trước mặt: “Ba cũng ăn no rồi, Hình Nhã đỡ ông vào phòng làm việc đi.”

Người trên bàn cơm đưa mắt nhìn nhau, bữa sáng trước mặt ông cụ đến động cũng chưa động, mà ngày thường cơ thể ông rất khỏe mạnh, nào còn cần người đỡ!

Ôn Hình Nhã đứng dậy, nhẹ nhàng kéo ghế dựa ra đi đến bên cạnh ông cụ Ôn, đỡ lấy cánh tay ông rời khỏi nhà ăn.

Đi vào phòng làm việc ông cụ Ôn liền gọi người làm tới, dặn phòng bếp lại chuẩn bị một ít điểm tâm bẻ tói đây.

Ông cụ Ôn vỗ vỗ tay cô an ủi: “Không biết lễ nghi cơm tây cũng không sao, cũng không phải ai trời sinh đã biết, qua mấy ngày nữa ông dặn thư ký Tào sắp xếp chương trình học lễ nghi cho cháu.”

Ôn Hình Nhã cảm động nói: “Ông nội, cháu biết, cháu chỉ sợ mình còn chưa chứng minh được bản thân, ông đã phủ định cháu rồi.”

Đời trước chính là như thế, cô còn chưa kịp chứng minh bản thân, cũng đã bị người nhà họ Ôn phủ định.

Ông cụ Ôn sờ sờ đầu cô, thương tiếc nói: “Cô bé ngốc, cháu là huyết mạch duy nhất của nhà họ Ôn, chỉ cần cháu không làm ra chuyện bất lợi cho nhà họ Ôn, ông vĩnh viễn không phủ định cháu.”

Hốc mắt Ôn Hình Nhã lập tức đỏ lên, nước mắt lớn như viên đậu một giọt lại một giọt rơi xuống, đời trước rốt cuộc ông nội thất vọng về cô bao nhiêu mới phủ định cô chứ!

Bàn tay già nua của ông cụ Ôn vụng về lau nước mắt cho cô: “Lớn như vậy rồi còn giống như trẻ con, động cái liền khóc!”

Tay của công nội mang theo sự thô ráp như vỏ cây, nhưng Ôn Hình Nhã lại cảm thấy đó là đôi tay ấm áp nhất trên thế giới này: “Cháu mới không khóc, chỉ là cát bay vào mắt thôi.”

Cô chưa bao giờ biết ông nội nghiêm túc cứng rắn lại còn dịu dàng như vậy.

Mạnh miệng như vậy làm ông cụ Ôn dờ khóc dờ cười: “Cô nhóc thôi, trong phòng lấy đâu ra cát.”

Ôn Hình Nhã ngượng ngừng gục đầu xuống.

Lúc này mẹ Uông bụng mấy thứ điếm tâm tính xáo vào phòng làm việc, năm nay mẹ Uông đã hơn năm mươi tuổi, làm việc ở nhà họ Ôn được hơn ba mươi năm xem như người làm có thâm niên lâu nhất ở nhà họ Ôn. Đời trước ngoại trừ ông nội thì bà là người duy nhất quan tâm cô ở nhà họ Ôn, nhưng khi đó cô khinh thường vị người làm này của nhà họ Ôn, chưa từng cho bà sắc mặt tốt, sau này mẹ Uông liền về hưu, cô chưa từng gặp lại.

Mặt mẹ Uông tròn tròn, cười lộ lên rất hòa nhã: “Cô chủ, cũng không biết cô thích ăn điếm tâm gì, cho nên tôi làm một ít đồ đơn giản, nếu cô có món ăn yêu thích thì nói cho tôi, lần sau tôi làm cho cô ăn.”

Ôn Hình Nhã cảm kích nói: “Cảm ơn mẹ Uông!”

Mẹ Uông nhìn khuôn mặt sạch sẽ non nớt của cô, không khỏi cảm khái nói: “Cô chủ lớn lên thật giống mẹ chủ.”

Sau khi mẹ Uông rời đi, ông cụ Ôn thở dài: “Mẹ cháu là một người phụ nữ dịu dàng, chỉ tiếc con bé hồng nhan bạc mệnh, đến nay còn có rất nhiều người làm nhớ con bé!”

Chẳng trách đời trước mẹ Uông lại quan tâm mình như vậy, hóa ra là yêu ai yêu cả đường đi lối về.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-1: Khắc tinh trong đời (1)

Tối 10 giờ, Ninh Thư Thiên mang theo Ôn Hình Nhã và Ôn Du Nhã cùng nhau ra cửa, ông nội bố trí tài xế tư nhân của mình đưa ba người đi.

Đoàn người nhanh chóng tới trung tâm thương mại Minh Châu, lại gặp phải Hạ Như Nhã ở cửa.

Hạ Như Nhã mặc chiếc váy màu xanh lá sen nhạt, là đồ thiết kế của Versace, trên người đeo nguyên bộ trang sức, cao gầy mảnh khảnh, tươi mát động lòng người.

Xem ra cho dù phải trở về cuộc sống thật, Hạ Như Nhã vẫn sống rất khá, thế giới này luôn có một người là khắc tinh trong đời của bạn, mà Hạ Như Nhã chính là khắc tinh trong đời cô.

Khi Ôn Hình Nhã sinh ra trên ngực có một vết bớt hoa tường vi màu đỏ, khi đó người nhà vì mẹ cô- Mạc Văn Dao ra đi mà thương tâm khổ sở, đương nhiên không chú ý đến đứa bé mới sinh là cô, nhất thời sơ sẩy, liền tạo thành bi kịch mười lăm năm, Ôn Hình Nhã mới sinh bị kẻ thù ôm đi, ném tới cửa của một hộp đêm.

Người nhà họ Ôn vận dụng hết tất cả con đường để tìm kiếm cháu gái, sau ba năm tìm được một cô bé trên ngực mang theo vết bớt hình tường vi màu đỏ, người nhà họ Ôn nóng lòng muốn cháu gái, bằng chuyện này liền nhận định đứa bé gái này chính là con cháu nhà họ Ôn, thậm chí cả kiểm tra ADN cũng không làm, đặt tên cô ta là Ôn Như Nhã.

Mãi đến khi Ôn Như Nhã mười bốn tuổi bị tai nạn xe cộ mất máu quá nhiều cần phải truyền máu, vậy mà nhóm máu của cô ta lại là HR âm tính vô cùng hiếm thấy, vừa lúc bệnh viện không lưu trữ trong kho, liền báo người nhà họ Ôn truyền máu, nhưng bất kể là người nào trong nhà họ Ôn, kể cả bà Ôn đã chết đều không phải nhóm máu HR âm tính, lúc này người nhà họ Ôn mới biết mình nhận sai cháu gái.

Mà thủ đoạn của Ôn Như Nhã rất cao tay, cho dù không phải cháu gái nhà họ Ôn, nhưng vẫn dỗ bà cụ Ôn vui vẻ, thậm chí muốn sai liền sai, nhưng ông cụ Ôn lại tâm niệm con cháu nhà họ Ôn, đương nhiên liền huy động tất cả con đường tiếp tục tìm kiếm cháu gái lưu lạc bên ngoài, ngoài ra lại mang lòng áy náy với Ôn Như Nhã, cũng lặng lẽ giúp Ôn Như Nhã tìm kiếm người thân.

Nhóm máu HR âm tính vốn hiếm thấy, cho nên nhà họ Ôn nhanh chóng tìm đến nhà họ Hạ, lúc này mới phát hiện Hạ Như Nhã lại là con gái riêng của Hạ Hạo Lâm- tổng giám đốc bách hóa Hạ Thị.

Cửa hàng của bách hóa Hạ Thị trải rộng cả nước, cũng coi như nhà giàu có, đương nhiên không thể đánh đồng với loại tập đoàn lớn như nhà họ Ôn, cho nên mặc dù Hạ Như Nhã là con gái riêng, nhưng lại được nhà họ Ôn nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, khi chất cao quý thanh lịch, vẻ ngoài xinh đẹp nhu mỹ, lại có thể bằng chuyện này mà bám vào nhà họ Ôn, sao nhà họ Hạ không nhận đạo lý này được. Vì nịnh bợ nhà họ Ôn nên chỉ sửa lại họ cho Hạ Như Nhã, tên cũng không sửa.

Hạ Như Nhã chính là loại người được trời cao thiên vị, chiếm vị trí phượng hoàng chân chính mười hai năm, sau khi trở về nguyên hình còn có thể tiếp tục làm cô chủ nhà giàu.

Hạ Như Nhã nhìn thấy đám người Ôn Hình Nhã thì vui vẻ đi tới: “Di Ninh, Du Nhã, Hình Nhã, ba người cũng tới dạo phố à, hay là đi cùng cháu đi!”

Ôn Hình Nhã cười khẩy trong lòng, thế gian này đâu có chuyện trùng hợp như vậy, tại sao Hạ Như Nhã lại xuất hiện ở đây, tất nhiên là Ninh Thư Thiên giờ trò quý.

Ninh Thư Thiên khó xử, mò mịt nhìn về phía Ôn Hình Nhã: “Hôm nay chủ yếu là mua đồ cho Hình Nhã, cho nên ...”

Khóe miệng Ôn Hình Nhã cong lên, mang theo độ cung trào phúng, diễn trò như vậy làm gì? Chẳng qua chỉ là muốn làm nổi bật lên sự cao quý rộng lượng của Hạ Như Nhã mà thôi.

.....

Chương 7-2: Khắc tinh trong đời (2)

Ôn Du Nhã lại vui vẻ tiến lên thân thiết khoác tay Hạ Như Nhã: “Chị Như Nhã, thật trùng hợp, vậy mà trên phố cũng có thể gặp được chị, duyên phận của chị và nhà họ Ôn bọn em thật là sâu.”

Ôn Hinh Nhã nhìn ba người phụ nữ trước mặt diễn kịch, hơi trào phúng cười nói: “Đương nhiên là duyên phận rất sâu rồi, bằng không sao có thể làm con nuôi của nhà họ Ôn mười hai năm?”

Hạ Như Nhã không dự đoán được cô sẽ nói như vậy, sắc mặt khiếp sợ hơi rũ đầu xuống, túi thần nói: “Hinh Nhã, tôi biết cô không thích tôi, cho rằng tôi cướp mất những thứ vốn dĩ thuộc về cô, nhưng mà tôi vô tội! Ông bà nội, ba và dì vốn dĩ yêu thương tôi, đứa em gái vốn dĩ có tình cảm rất tốt nháy mắt đều biến thành người xa lạ quen thuộc, lòng tôi cũng rất khổ sở.”

Ôn Du Nhã không nhìn nổi, trừng mắt với Ôn Hinh Nhã: “Ôn Hinh Nhã, đừng tưởng rằng chị trở lại nhà họ Ôn là thật sự là cô chủ nhà họ Ôn, chị nhìn xem chị có chỗ nào giống dáng vẻ của cô chủ nhà họ Ôn không, chính là một con bé trà trộn đầu đường, chị có gì đặc biệt hơn người, mặc dù chị Như Nhã không phải con cháu chân chính của nhà họ Ôn, nhưng lại mạnh hơn con nhóc không biết nhảy ra từ đâu như chị nhiều, chẳng qua là một con chim sẽ bay lên cành cao, thật sự cho rằng chính mình là phượng hoàng cao quý chắc.”

Trung tâm thương mại Minh Châu là trung tâm mua sắm cao cấp nhất thủ đô, ra vào đều là người không giàu cũng quý, đời trước cô trở lại nhà họ Ôn không lâu, Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã dẫn cô tới nơi này mua đồ, cũng gặp Hạ Như Nhã, trong sáng ngoài tối chăm chọc mỉa mai cô một hồi, khi đó sao cô có thể chịu được, lập tức giữ lấy Hạ Như Nhã đánh lên, dẫn tới rất nhiều người xem náo nhiệt, chính là lúc ấy, lời đồn cô cả nhà họ Ôn lỗ mạng giống người đàn bà đánh đá chửi đổng truyền ra ngoài, hể là bà chủ hay cô chủ nhà giàu nhắc tới chuyện này, đều trở thành chuyện cười để bàn tán.

Ôn Hinh Nhã cười như không cười nhìn Hạ Như Nhã và Ôn Du Nhã nói: “Em gái Du Nhã, em kích động như vậy làm cái gì, chị còn chưa nói xong đâu, vốn dĩ chị muốn nói, nếu nhà họ Ôn chúng ta có thể nuôi một đứa, đương nhiên không ngại nuôi thêm một đứa nữa.”

Ôn Du Nhã nghe xong lời cô nói thì tức giận đến mặt xanh mét, nhìn nụ cười như có như không trên mặt cô, hận không thể tát một cái lên mặt cô.

Mà Hạ Như Nhã lại cẩn thận nhìn Ôn Hinh Nhã, chợt nhận ra, dường như chỉ trong vòng một đêm cô đã biến thành người khác. Chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, trên gương mặt sạch sẽ không hề thoa phấn, nhưng lại vẫn khó che giấu được vẻ xinh đẹp, khiến cô ta liên tưởng đến cây hoa quỳnh nơi nhà cô của nhà họ Ôn, từng cánh hoa trắng mang vẻ đẹp vô cùng rực rỡ mỹ lệ, lại như miếng ngọc tinh xảo đặc sắc

Không nghĩ tới mình tính kế thất bại, Ninh Thư Thiên hơi nhú mày, sợ con gái thất thố trước mặt mọi người nên kéo kéo Ôn Du Nhã: “Chúng ta đi lên chọn chút quần áo vừa người cho Hinh Nhã đi, Như Nhã cùng đi đi!”

Hạ Như Nhã cười nói: “Đã lâu không đi dạo phố với dì Ninh, nếu đụng phải, đương nhiên là phải đi cùng nhau rồi.” Nói xong liền cẩn thận nhìn Ôn Hinh Nhã: “Hinh Nhã, cô sẽ không để ý chứ!”

Ôn Hinh Nhã nhướng mày: “Dì Ninh là trưởng bối, dĩ dĩ dĩ miệng đương nhiên tôi không có ý kiến.”

Ninh Thư Thiên kéo tay Hạ Như Nhã cười nói: “Ánh mắt Như Nhã rất tốt, để con bé hỗ trợ xem cũng tốt, dù sao đi đều hơn ba mươi tuổi, khẳng định ánh mắt nhìn quần áo khác với những thiếu nữ như nụ hoa các cháu.”

Ôn Du Nhã cũng đứng bên cạnh Hạ Như Nhã thân thiết nói: “Quả thật ánh mắt chị Như Nhã rất tốt, tôi có rất nhiều quần áo đều là chị Như Nhã chọn giúp.”

Ba người người xướng kẻ họa, tự nhiên lại cô lập Ôn Hinh Nhã, Ôn Hinh Nhã cũng không thèm để ý, mấy người đó nguyên ý diễn kịch, để cho ba người diễn kịch đi, coi như đứng xem diễn.

.....

Chương 8-1: Mùi ở đâu thế, em chưa đánh răng à! (1)

Ninh Thư Thiên dẫn mấy người Ôn Hinh Nhã đi vào cửa hàng Jo-ramst (Saint Roland), đây là nhãn hiệu cao cấp thuộc về tập đoàn Ôn Thị, liên tục mười mấy năm được bầu thành một trong mười nhãn hiệu xa xỉ nhất thế giới, tất cả quần áo, nước hoa, đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da, giày dép, phụ kiện trang sức, túi da và các sản phẩm khác đều được mọi người yêu thích.

Nói tiếp, nhãn hiệu này còn có mối liên hệ không nhỏ với Ôn Hinh Nhã, lúc trước Mạc Văn Dao mang thai, bởi vì là đứa cháu đầu tiên, mặc kệ là nam hay nữ ông cụ Ôn đều đặt kỳ vọng rất lớn, cho nên đề nghị sáng tạo nhãn hiệu Jo-ramst này.

Mà nhãn hiệu này mười lăm năm qua vẫn luôn kiên trì dung hợp văn hóa ăn mặc xưa và nay cũng như văn hóa con người ở nước Z nên trở thành một thương hiệu cao cấp thế giới không thể thay thế với đặc trưng của nước Z.

Ninh Thư Tiên nhìn dáng vẻ thất thần của Ôn Hinh Nhã, trong mắt chứa sự châm chọc, dù sao cũng chưa từng nhìn thấy thành thị, không thể lên được mặt bàn.

Ôn Du Nhã trào phúng: “Chị biết tên của thương hiệu trên đây là gì không?”

Ôn Hình Nhã cười nhạt nói: “Em Du Nhã thật lợi hại, đến cả tiếng Pháp cũng biết!”

Về mặt Ôn Du Nhã cứng đờ, tên của cửa hàng Saint Roland này dùng tiếng Pháp, đương nhiên không ta không biết tiếng Pháp, nhưng Saint Roland là thương hiệu cao cấp của Ôn Thị, sao cô ta không biết được.

Hạ Như Nhã kéo Ôn Du Nhã cười cười: “Đương nhiên em Du không biết tiếng Pháp, có điều bởi vì thường xuyên tới cửa hàng Jo-ramst, cho nên biết được tên nhãn hiệu này.”

Hạ Như Nhã nói như thế, Ôn Du Nhã không khỏi liếc Ôn Hình Nhã một cái: “Đây là cửa hàng cao cấp của Ôn Thị, chắc là chị lần đầu tiên tới nơi này đúng không!”

Biết rõ còn cố hỏi, Ôn Hình Nhã không thêm đề ý, nhìn về phía Ninh Thư Thiển cười nói: “Về sau còn phải phiền dì Ninh thường xuyên dẫn cháu tới đây mở mang một chút.”

Sắc mặt Ninh Thư Thiển cứng đờ, rồi mỉm cười dịu dàng kéo tay cô: “Đó là đương nhiên, mẹ cháu mất sớm, nếu dì là mẹ kế, đương nhiên phải dẫn cháu ra ngoài đi dạo nhiều hơn.”

Bởi vì ở bên ngoài, cho nên Ninh Thư Thiển vẫn luôn duy trì một mặt ưu nhã cao quý của mình.

Ôn Du Nhã nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Ôn Hình Nhã, trong lòng thầm hận!

Trong lòng Hạ Như Nhã lại tối tăm, không ngờ cô Ôn chính quy này về đến nhà không đến một tuần đã thích ứng với cuộc sống của cô chủ nhà họ Ôn, nào còn có vẻ thô tục, một kích nhẹ nhàng liền đầy miệng thô tục, miệng nói lời ghê tởm, thậm chí còn vung tay đánh nhau ngày hôm qua.

Ninh Thư Thiển dẫn mấy người Ôn Hình Nhã vào trong tiệm.

Người bán hàng mặc đồng phục cát may màu đen ân cần tới đón tiếp: “Bà Ôn, hai cô Ôn, sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây?”

Hai cô Ôn trong miệng người bán hàng chính là Hạ Như Nhã và Ôn Du Nhã, mà Ôn Hình Nhã một thân váy không vừa người đi đằng sau cô đã bị làm lờ.

Mặt Ôn Du Nhã mang theo đắc ý ghé vào tai Ôn Hình Nhã nói nhỏ: “Thấy chưa, tôi nói không sai chứ! Chẳng qua là con chim sẽ bay lên cành cao, thật sự cho rằng mình chính là phượng hoàng cao quý chắc, nhìn xem chị có điểm nào giống cô chủ nhà giàu không, đến cả đầu ngón chân của chị Như Nhã cũng không bằng, cho dù đi vào nơi xa hoa này, cũng không biến thành cô chủ nhà giàu cao quý thanh lịch được.”

Ôn Hình Nhã đột nhiên xoay đầu đi, duỗi tay phẩy phẩy không khí trước mặt: “Thật thối, mùi thối ở đâu thế, em Du Nhã, không lẽ buổi sáng em thức dậy chưa đánh răng!”

Ôn Du Nhã tức giận đến sắc mặt trắng bệch, tức giận nói: “Chị....”

Ninh Thư Thiển vội vàng kéo Ôn Du Nhã một chút, cười nói: “Đây là cô cả nhà họ Ôn chúng tôi, Ôn Hình Nhã!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8-2: Mùi ở đâu thế, em chưa đánh răng à! (2)

Trên mặt người bán hàng chứa vẻ nghi hoặc, không phải cô cả nhà họ Ôn là Ôn Như Nhã sao, khi nào lại nhảy ra một Ôn Hình Nhã rồi? Không phải bất cứ ai cũng có thể làm người bán hàng ở đây, cần phải có mắt nhìn hơn người, nhìn tư thái thanh nhã và khuôn mặt xinh đẹp này của Ôn Hình Nhã, cho dù mặc váy không vừa người cũng không giấu được vẻ tao nhã sẵn có.

Người bán hàng mặt đầy ý cười, không hề cảm thấy xấu hổ vì trước đó nhận sai: “Chào cô cả Ôn!”

Ôn Hình Nhã nhàn nhạt gật đầu.

Người bán hàng nhìn về phía Hạ Như Nhã, có chút tò mò với thân phận của cô ta, Ôn Du Nhã trùng mắt với nhân viên bán hàng kia: “Nhìn cái gì mà nhìn, mặc dù chị Như Nhã không phải cô cả nhà họ Ôn, nhưng tốt xấu gì cũng là cô chủ của bách hóa Hạ Thị, cũng là người cô không với tới.”

Trên mặt người bán hàng chứa nụ cười đúng mực, trong lòng lại suy nghĩ, bách hóa Hạ Thị so sánh với tập đoàn Ôn Thị thì kém xa vạn dặm.

Sắc mặt Hạ Như Nhã có chút bối rối, kéo Ôn Du Nhã nói: “Hình Nhã, cô thích kiểu quần áo gì, có muốn tôi chọn giúp cô không?”

Ôn Hình Nhã lắc đầu nói: “Đương nhiên phải đích thân chọn rồi, tự mình chọn mặc vào vào mới thư thái.”

Ninh Thư Thiển là mẹ kế, trong trường hợp này cần phải thể hiện ra phong phạm một người mẹ kế dịu dàng: “Vây cháu tự chọn đi, chúng ta giúp cháu nhìn.”

Lông mày Ninh Thư Thiển hơi nhíu mày mang theo một tia mỉa mai, xem loại tiện nhân thô tục chưa từng gặp qua việc đòi này có thể lấy ra loại quần áo gì hợp với mình được.

Ôn Hình Nhã gật gù đầu, đi tới từng giá quần áo chọn lựa quần áo thích hợp, rất nhanh liền chọn được một chiếc váy ngắn màu xanh nhạt.

Người bán hàng thở dài: “Khung xương của cô Ôn rất hoàn hảo, đặc biệt là đôi chân này, đường cong tuyệt đẹp, mọi sự ưu nhã, quyến rũ và duyên dáng của phái nữ đều hiện ra ở đôi chân, tôi chưa từng nhìn thấy đôi chân nào hoàn mỹ như vậy.”

Mặc dù dáng người Ôn Hình Nhã không cao gầy như Ôn Du Nhã, cũng không đầy đặn như Hạ Như Nhã, nhưng khung xương của cô rất đẹp, cổ thon dài duyên dáng, nói nó đẹp giống như thiên nga cũng không ngoa, vai ngọc tỉnh tề giống như được gọt giũa, mặc dù ngực phát triển không quá tốt, nhưng lại có một vòng eo thon thả, eo nhỏ một tay có thể ôm hết, là điển hình của thắt đáy lưng ong.

Còn có một đôi chân thon dài thẳng tắp, trắng tinh như ngọc tản ra ánh sáng nhàn nhạt như ngà voi, khi vừa chuyển động sẽ mang theo tư thế vô cùng thanh nhã, trong lúc lơ đãng lại tản mạn ra phong thái quyến rũ mỹ hoặc.

Ninh Thư Thiên không khỏi nghĩ tới Mạc Văn Dao, trong lòng đột nhiên ngột ngạt, đến cả việc già vờ dụ dằng ngày thường cũng sắp không làm được: “Chiếc váy này Hình Nhã mặc lên thật đẹp.”

Lúc trước giữa bà ta và Mạc Văn Dao, Hạo Văn lựa chọn Mạc Văn Dao có gia thế tốt hơn, khí chất cao hơn, lớn lên xinh đẹp hơn, sau khi kết hôn truyền thông và người nhà họ Ôn nơi nơi lấy bà ta và Mạc Văn Dao ra so sánh, cả đời này người bà ta hận nhất chính là Mạc Văn Dao.

Không biết là khen quần áo, hay là khen cô! Người bán hàng nhạy cảm nghe ra ý tứ hàm xúc trong đó.

“Hình Nhã thật xinh đẹp.” Hạ Như Nhã cắn môi, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Ôn Hình Nhã cô ta đã biết cô rất xinh đẹp, có điều khuôn mặt xinh đẹp lại kết hợp với cử chỉ thô lỗ, hành vi thô bỉ, tính cách nóng nảy cũng sẽ không bộc lộ ra được, nhưng hôm nay vừa thấy, vậy mà cô ta có một loại cảm giác tự biết xấu hổ.

Ôn Du Nhã dùng giọng điệu ê ẩm quái gở nói: “Quả nhiên là người đẹp vì lụa, vừa mặc bộ quần áo này vào, cho dù là gà mái đều có thể mặc ra khí chất cao quý.”

Không ngờ con tiểu tiện nhân này chưng diện lên lại chói lóa như vậy, Ôn Du Nhã thẳm hận trong lòng, lại nhịn không được mà ghen tỵ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1: Khiêu khích tôi---hửm!!! (1)

Lời của cô ta làm cho Ôn Hình Nhã đang soi gương đột nhiên xoay người lại, chậm rãi đi tới chỗ Ôn Du Nhã, mỗi một bước đều mang theo phong thái khuynh thành, mỗi một bước đều mang theo sự tin tin và bề nghệ, mỗi một bước đều mang theo sự cao quý, cao cao tại thượng khi nhìn xuống kẻ dưới.

“Chị, chị muốn làm gì?” Ôn Du Nhã đột nhiên trừng mắt, không biết tại sao mình lại hoảng loạn, vậy mà cô ta không dám nhìn thẳng người đang đi tới phía mình.

Khóe miệng Ôn Hình Nhã hơi cong, mang theo nụ cười trong lành như gió, trong trẻo như tuyết, rực rỡ như hoa.

Đèn thủy tinh lộng lẫy phản chiếu lên sự cao quý tao nhã, dường như trong nháy mắt ánh sáng lộng lẫy trong căn phòng đều tụ trên người cô, cái bóng nhân nhật đột nhiên bao phủ cả người Ôn Du Nhã, giống như bao phủ khắp bầu trời của cô ta, cô ta hơi ngửa đầu, lại bị ánh sáng chói mắt đâm vào mắt, hơi híp mắt lại chỉ có thể nhìn thấy hình dáng nhân nhật.

Ôn Hình Nhã dừng trước mặt cô ta, chậm rãi ngồi xổm xuống, nửa quỳ trước mặt cô ta, giống như một tín đồ thành kính ngẩng đầu lên nhìn Ôn Du Nhã.

Nhưng cô ta lại không hề có một chút cảm giác cao sang nào, cảm giác ngù quan của người trước mắt dưới ánh đèn lộng lẫy có một loại đẹp rung động lòng người, rõ ràng là ngẩng đầu lên nhìn cô ta, lại có một loại muôn vàn cao quý, cao cao tại thượng.

“Chị... Chị làm gì, tiện nhân, mau tránh ra cho tôi...” Ôn Du Nhã đột nhiên lạnh thấu người, trái tim bất ổn, giống như bị treo giữa không trung, “Thình thịch! Thình thịch!” nhảy loạn!

Ninh Thư Thiên chắc chắn Ôn Hình Nhã không dám hành động quá mức trước mặt bà ta và trong trường hợp này, cho nên cũng không để trong lòng hành động này của Ôn Hình Nhã, nhưng nhìn thấy sắc mặt con gái càng ngày càng hoảng loạn tái nhợt, trên trán dần dần toát ra mồ hôi, thì cảm thấy có chút không thích hợp, lúc này mới nhíu mày nói: “Hình Nhã, cháu làm gì vậy?”

Ôn Hình Nhã cũng không thèm để ý, ngón tay thon dài như ngọc nâng lên, nhẹ nhàng sửa sang lại tóc mái bên má cô ta, Ôn Du Nhã chỉ cảm thấy đôi tay kia mang theo sự lạnh lẽo thấu xương, thế mà cô ta lại sợ tới mức không dám động đậy: “Rốt cuộc chị muốn làm gì?”

Ôn Hình Nhã nhẹ nhàng đặt tay lên mặt cô ta, ngón tay thon dài trắng nõn kia trượt trên mặt Ôn Du Nhã cho tới cằm của cô ta, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giữ lấy cằm cô ta rồi nâng lên: “Tôi chỉ muốn biết, tôi lớn lên giống gà mái, cô cũng không được như vậy.”

“Á! Chị cút ngay...” Ôn Du Nhã hoảng loạn thét chói tai, duỗi tay đẩy cánh tay cứng rắn đang véo mình của Ôn Hình Nhã đi.

Ôn Hình Nhã chậm rãi đứng lên, tao nhã ung dung sửa sang lại quần áo, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Du Nhã, dường như trong mắt mang theo vụn băng, giống như dao nhỏ đâm vào lòng cô ta.

Không chỉ Ôn Du Nhã, ngay cả Ninh Thư Thiên và Hạ Như Nhã đứng bên cạnh cô ta, ánh mắt hai người cũng co rụt lại, trong lòng cũng ớn lạnh!

Mà giọng của cô, lời nói của cô lại càng sắc bén, giống như vũ khí độc hại, bay tới làm người ta không thể nào chống đỡ, cứ mê mẩn hăm xuống: “Khiêu khích tôi---hửm?”

Cái từ “hửm” kia mang theo muôn vàn ý vị, lại có một loại khí thế uyển chuyển âm trầm.

Ôn Du Nhã cắn môi, ánh mắt như rắn độc lóe lên tia lạnh lẽo nhìn Ôn Hình Nhã, mang theo oán hận thấu xương.

Lúc này Ninh Thư Thiên mới phản ứng lại, thẳm mắng mình lại bị một con bé mười lăm tuổi dọa sợ: “Hình Nhã, dù sao Du Nhã cũng là em gái cháu, sao cháu lại đối xử với nó như thế?”

Ôn Hình Nhã nhân nhật liếc nhìn Ninh Thư Thiên: “Cháu làm gì em ấy? Là đánh, mắng, hay là như thế nào?”

Ninh Thư Thiên lập tức cứng họng không trả lời được, quả thật cô không hề làm gì, bà ta lại nhìn về phía con gái, thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, cắn chặt môi, trong mắt chứa nước mắt, giống như bị tủi thân rất lớn, bà ta không khỏi đau lòng, ánh mắt nhìn Ôn Hình Nhã cũng mang theo sự âm độc.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Khiêu khích tôi---hửm!!! (2)

Bà ta vẫn quá xem thường con tiện nhân này!

Hạ Như Nhã nhìn Ninh Thử Thiển không xuống đài được thì cười nói: “Hình Nhã, Du Nhã ngày thường chính là nghĩ sao nói vậy, thẳng thắn trực tiếp nhất, có đôi khi đi Ninh đều không có cách nào với nó, cô còn không hiểu con bé, về sau ở chung nhiều tự nhiên sẽ hiểu.”

Hạ Như Nhã lặng lẽ thở ra một hơi, lúc trước khi Ôn Hình Nhã bước từng bước đi tới bên cạnh Ôn Du Nhã, vậy mà cô ta lại có loại cảm giác không thờ nổi, đại não không ngừng kêu gào phải chạy trốn, cô ta lại có cảm giác Ôn Hình Nhã đáng sợ giống như ác quỷ bò lên từ địa ngục đòi mạng.

Ôn Hình Nhã nhìn về phía Hạ Như Nhã: “Tôi vừa mới trở lại nhà họ Ôn, đương nhiên không hiểu em ấy bằng cô.” Nói xong lại nhìn về phía Ninh Thử Thiển, trong mắt mang theo sự kính trọng: “Cho nên nếu có gì đắc tội em Du, mong đi Ninh và em Du đừng buồn lòng.”

Ninh Thử Thiển lập tức có loại cảm giác nuốt phải ruồi bọ, đang định biểu hiện dáng vẻ dịu dàng của mình, Ôn Hình Nhã lại nhủu mày nói: “Đi Ninh đừng trách cháu lắm miệng, em Du nghĩ sao nói vậy, thẳng thắn trực tiếp không có gì không tốt, nhưng mà há mồm ngậm miệng nói mấy lời gài mìn tiện nhân thô lỗ như vậy, không tốt đối với thanh danh của em Du, dù sao em Du cũng là con gái nuôi của nhà họ Ôn, như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của nhà họ Ôn, may mà hôm nay người em Du mang là cháu, cháu là chị gái, đương nhiên sẽ không so đo với em ấy, nhưng nếu là người khác thì chưa chắc.”

Nói xong lại nhìn về phía Ôn Du Nhã, thắm thía nói: “Em Du, bình thường cũng phải chú ý một chút, nhà họ Ôn có thể mua đồ thanh toán cho em, nhưng sẽ không mua được thanh danh cho em đâu.”

Ninh Thử Thiển thiếu chút nữa phun một ngụm máu già lên mặt Ôn Hình Nhã, vậy mà bà ta bị một con tiện nhân thấp hèn thô bỉ dạy dỗ, nhưng cố tình bà ta lại giống như người câm ăn hoàng liên, trả lời cái gì cũng không đúng.

Ôn Du Nhã thì tức giận đến mặt xanh mét, ‘vụt’ một cái đứng lên khỏi sô pha, Ninh Thử Thiển nhanh chóng duỗi tay kéo cô ta lại, lạnh nhạt nói: “Chị con nói rất đúng, con là con nuôi nhà họ Ôn, từ nhỏ đến lớn được nhà họ Ôn dạy dỗ, là một cô chủ nhà gia chân chính, đương nhiên bất cứ lúc nào cũng phải duy trì phong độ của con gái nhà giàu.”

Ôn Du Nhã nghe xong lời Ninh Thử Thiển nói, tức khắc ngừng cổ thật cao, thân hình 166cm, tuyệt đối có một loại chèn ép người chỉ cao 1m58 như Ôn Hình Nhã, nội tâm cô ta không khỏi dâng lên một loại khoái cảm kỳ dị.

Trong sáng ngoài tối chăm chọc như vậy, Ôn Hình Nhã chỉ coi như không nghe thấy, cười khẩy một tiếng rồi xoay người rời đi.

Ôn Hình Nhã lại không biết một màn này đã bị người đàn ông cầm tạp chí ở khu nghỉ ngơi cách đó không xa thu vào trong mắt.

Cặp mắt đẹp dài thanh tú và con ngươi đậm màu phản chiếu lên sự lộng lẫy của ánh đèn trong tiệm, phản chiếu ra hàng nghìn màu sắc tuyệt đẹp, như thể kỳ màu sắc quyền rũ đẹp đẽ nào, ở trong con ngươi giống như hắc diệu thạch của anh ta đều mất đi sắc màu, lúc này anh ta lại mang theo hứng thú lắm lắm: “Cô cả nhà họ Ôn, Ôn Hình Nhã sao?”

Thấy một màn này, trái tim người bán hàng run rẩy một trận, vậy mà có người biến sự ưu nhã cao quý thành khí chất sát phạt sắc bén như thế, xem ra cô cả Ôn này không phải nhân vật đơn giản.

Người bán hàng niềm nở mỉm cười đi tới nói: “Cô Ôn, năm nay cửa hàng chúng tôi ra mắt một bộ sưu tập váy phục cổ dài, chân cô thon dài lại đẹp như vậy, khẳng định mặc váy sẽ càng xinh đẹp.”

Đừng tưởng rằng chỉ có chân ngắn mặc váy dài để che chân ngắn, thật ra váy dài chỉ có người chân dài mới có thể mặc ra được vẻ quyền rũ phục cổ này.

Ôn Hình Nhã cùng người bán hàng đi xem quần áo.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1: Người đàn ông thần bí (1)

Váy phục cổ dài đơn giản và thanh lịch, quý phái lại tươi mới, mơ hồ có sự quyền rũ sang trọng, lập tức hấp dẫn ánh mắt Ôn Hình Nhã, Ôn Hình Nhã chọn một chiếc váy thêu hoa đào có màu hồng nhạt đúng sở thích của mình rồi vào phòng thử đồ.

Rất nhanh Ôn Hình Nhã đã mặc xong đi ra, người bán hàng không khỏi kinh diễm* trợn mắt, màu sắc kén người như màu xanh lá cây mặc trên người cô lại hoàn mỹ bày ra phong thái ưu nhã của cô, giống như được thiết kế riêng cho cô: “Thật đẹp, cô đợi tôi chọn phụ kiện kết hợp, có lẽ hiệu quả sẽ càng tốt.”

*Kinh diễm: bị kinh ngạc bởi vẻ đẹp.

Lúc này người bán hàng vội vàng đi vào khu phụ kiện gần khu nghỉ ngơi cách đó không xa, lại thấy vị khách cao quý sớm tới tìm kia đứng trước quầy phụ kiện chọn lựa.

Trên người người nọ mang theo một hơi thở lạnh lẽo khiến người sợ hãi, làm cô ta không dám tới gần, một thân bề ngỗ và lạnh nhạt kia khiến cô ta không có nổi dũng khí ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của anh ta.

Người bán hàng nhìn chằm chằm đôi tay kia, ngón tay thon dài, trơn nhẵn như ngọc, đốt ngón tay rõ ràng, cứng rắn giống như ngọc thạch, nhưng động tác ở đầu ngón tay lại làm người ta sợ hãi như đi vào núi băng. Ấn chứa sức mạnh vô hạn.

Chọn chọn nhặt nhặt không quá lâu, người nọ đã chọn xong đồ trang sức, hoa tai, vòng cổ, lắc tay để kết hợp, khoảng chừng hơn năm bộ.

Lúc này người bán hàng mới giật mình tỉnh lại, cô ta tới vì chọn phụ kiện cho cô Ôn, cô ta nhanh chóng quyết tâm, đi xem phụ kiện trên giá.

Jo-ranst có rất nhiều trang phục mang theo phong cách phục cổ của nước Z, cho nên có khá nhiều trang sức vàng bạc và ngọc theo phong cách phục cổ, được rất nhiều bà chủ, cô chủ giới thượng lưu yêu thích, mà cửa hàng trang sức của Ôn Thị lại nổi tiếng cả trong và ngoài nước, cho nên cũng bày bán cùng quần áo tạo thành một mô hình bổ sung lợi ích lẫn nhau, khi chất của cô Ôn thanh nhã, kết hợp với trang sức bằng ngọc sẽ càng hiện lên vẻ xinh đẹp thanh tú, nghĩ như vậy cô ta liền nhìn về phía quầy trang sức bằng ngọc.

“Đưa mấy phụ kiện này đưa cho cô chủ nhà họ Ôn.” Giọng nói lạnh nhạt mà xa cách, lại mang theo khí thế không cho cự tuyệt vang lên.

“Vâng!” Người bán hàng hốt hoảng nhận lấy cái khay trước mặt, khi ngẩng đầu nhìn về phía mặt người đàn ông, lúc này mới phát hiện người đàn ông kia đã đi khỏi cánh cửa của khu nghỉ ngơi bên cạnh, từ xa chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng tuyệt đẹp mang theo phong thái vượt trội kia, từng bước từng bước biến mất trước mặt cô ta.

Người đàn ông này là ai, có quan hệ gì với cô Ôn, vì sao lại đích thân chọn phụ kiện cho cô ấy?

Người bán hàng nhìn phụ kiện trên khay, mấy bộ trang sức này là sản phẩm chủ đạo quý này của công ty Ôn Thị, bởi vì mức tiêu thụ trong tiệm này tốt nhất cả nước, cho nên mới bày bán ở trong tiệm.

Một phương diện là hấp dẫn khách hàng, về phương diện khác cũng vì quảng cáo cho trang sức, vì phương án kết hợp giữa quần áo với trang sức của phòng tiêu thụ được Ôn Thị làm rất tốt, cho nên mỗi một quý trong tiệm đều sẽ bày bán bộ trang sức vô cùng đắt đỏ.

Đặc biệt là bộ ruby màu đỏ huyết bồ câu này, nó có giá trị trên trời, tương đương với trấn điểm chi bảo*.

*Trấn điểm chi bảo: món đồ đắt giá, sang trọng và đẹp nhất của cửa hàng.

Người bán hàng mơ mơ màng màng bung khay vội vàng đi qua, cô Ôn đã thử bộ đồ thứ hai, là một chiếc váy lụa màu vàng nhạt, trên tà váy dài có thêu hoa văn màu xanh nhạt, tươi mát mềm mại làm cô ta đột nhiên nhớ tới, cô Ôn cũng chỉ mới mười tám tuổi, đúng lúc tuổi trẻ.

“Vừa rồi có một người đàn ông chọn năm bộ phụ kiện cho cô Ôn, cô Ôn nhìn xem có vừa lòng không.” Người bán hàng đặt khay xuống bàn đá màu trắng có hoa lan tím nhạt ở bên cạnh.

Ôn Hình Nhã hơi nhíu mày: “Đàn ông, là ai?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: Người đàn ông thần bí (2)

Người bán hàng thấy vẻ mặt cô mờ mịt và nghi hoặc giống như không biết: “Trông cao, khí chất rất lạnh lùng, tôi cũng không biết anh ta là ai, có điều nhìn không giống người thường.”

Ôn Hình Nhã vừa mới trở lại nhà họ Ôn, trong mười lăm năm trước đều là gặp gỡ nhưng tên còn đồ và những người lao động bình thường bên ba vì cuộc sống, đương nhiên đời trước không tính, nghe người bán hàng miêu tả như vậy liền biết nhất định người họ không giàu cũng quý, làm sao cô có thể quen biết được, cho nên không để ý nữa, ánh mắt dừng trên phụ kiện trên chiếc khay.

Trong đó có một bộ trang sức bằng đá ruby màu đỏ huyết bồ câu, màu huyết bồ câu lan khắp viên đá quý, tựa như ngọn lửa, bởi vì bị cắt gọt, giống như tia lửa lấp lóe trong đám lửa.

Mấy bộ đầu tiên thì không sao, nhưng bộ ruby đỏ huyết bồ câu này tính cả hoa tai, vòng cổ, nhẫn, lắc tay, đá quý bên trên cộng lại hơn tận 10 cara, giá trị mấy nghìn vạn. ...

Sắc mặt Ôn Hình Nhã trầm xuống, số tiền lớn như vậy cô không nhận nổi.

Ôn Hình Nhã nhìn vài lần liền dời mắt đi nói: “Tìm chút phụ kiện bình thường phối hợp là được rồi.”

Người bán hàng đang mơ hồ đột nhiên tỉnh lại, sau đó mới phát hiện mình làm chuyện gì, nếu cô Ôn thật sự coi trọng năm bộ trang sức này, cô ta không dễ dàng báo cáo với cửa hàng, dù sao đây cũng là cửa hàng của Ôn Thị, mặc dù khi cô Ôn mua đồ trong này không phải miễn phí, nhưng cũng giảm giá 50%, những thứ khác còn đỡ, nếu là mấy bộ trang sức giá trị cao này, cô ta cũng không dám làm chủ.

Người bán hàng chọn mấy bộ trang sức thích hợp với thân phận của cô chủ nhà họ Ôn, Ôn Hình Nhã lại vô cùng hài lòng.

Chọn quần áo, chọn giày và phụ kiện túi xách, lúc này Ôn Hình Nhã mới vừa lòng.

Khi nhân viên thu ngân ở quầy đưa hóa đơn cho Ninh Thư Thiển, cả khuôn mặt của Ninh Thư Thiển đều đen lại, kể cả có giảm giá 50% thì mua quần áo, phụ kiện, giày túi, đồ trang điểm, nước hoa, mỹ phẩm đồ linh tinh đã tốn hơn hai mươi vạn, đồng tiền này đều là bà ta bỏ tiền túi ra mua.

Bà ta không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nhìn thoáng qua Ôn Hình Nhã còn đang đi dạo trong quầy bán nước hoa, cắt thịt lấy thẻ ngân hàng giao cho nhân viên thu ngân quét.

Tròng mắt Ôn Du Nhã thiếu chút nữa rớt ra ngoài, tức giận nói: “Không phải buổi sáng ba cho chị thẻ ngân hàng sao? Vì sao chị mua đồ lại không tự mình bỏ tiền?”

Trên mặt Ôn Hình Nhã hơi hoảng sợ, mang theo một chút tội tâm: “Chị vừa mới trở lại nhà họ Ôn, cái gì cũng không hiểu, buổi sáng ba dặn đi Ninh thay chị mua quần áo và đồ dùng, ông nội cũng dặn đi Ninh chăm sóc chị, chị...”

Ninh Thư Thiển nhìn ánh mắt khác thường của đám nhân viên trong tiệm thì không khỏi bức mình: “Du Nhã, sao con có thể nói lời như vậy, mặc dù Hình Nhã không phải con ruột của mẹ, nhưng mà làm mẹ kế, mua đồ cho Hình Nhã là điều đương nhiên, mau xin lỗi chị con đi.”

Ôn Du Nhã oán hận nhìn Ôn Hình Nhã, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xin, lỗi!”

Ôn Hình Nhã cười nhạt không nói, Ôn Du Nhã thật sự bị ngốc sao? Thật ra cô không cho là vậy, có điều là ý vào có một người mẹ lợi hại, cho nên mới dám không kiêng nể gì đi khiêu

khích cô mà thôi.

Hạ Như Nhã nhanh chóng hòa giải: “Hinh Nhã vừa trở lại nhà họ Ôn, đồ dùng hàng ngày còn chưa mua nhiều, chúng ta đi xem đồ dùng cho phái nữ đi.”

Ninh Thư Thiên nghĩ sâu xa, dù sao từ nhỏ cũng dạy dỗ ở nhà họ Ôn, đầu óc nhanh nhẹn như vậy khó trách bà cụ yêu thích đến thế: “Còn phải đi xem nhãn hiệu khác nữa, mặc dù là cô chủ nhà họ Ôn, nhưng cũng không thể chỉ dùng mỗi nhãn hiệu của Ôn Thị chúng ta được.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11-1: Xin lỗi, chị không biết dùng dao đĩa thiếu chút nữa làm em bị thương (1)

Lúc này một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi mặc đồ màu xanh lam vội vàng đi vào cửa hàng, mấy người bán hàng trong tiệm sôi nổi chào hỏi: “Chào quản lý!”

Người phụ nữ gật gật đầu dẫn dò người bán hàng vừa tiếp đón Ôn Hinh Nhã: “Đóng gói năm bộ trang sức cô Ôn vừa xem lại, lát nữa đưa đến nhà cũ nhà họ Ôn, chỉ tên đưa cho cô cả Ôn, nhất định phải đề cô ấy tự mình nhận.”

Người bán hàng gật mình, đột nhiên nhận ra năm bộ trang sức cộng vào lên gần trăm triệu kia, quản lý nói đóng gói là có ý gì? Nghĩ như vậy nhưng động tác của cô ta cũng không chậm chạp, rất nhanh đã đóng gói những bộ trang sức giá trị đắt đỏ đó lại.

Lúc này Ninh Thư Thiên đã trả tiền xong, nhân viên thu ngân giao hóa đơn cho Ninh Thư Thiên, Ninh Thư Thiên dẫn người bán hàng trong tiệm đưa những đồ đã mua đến nhà cũ nhà họ Ôn, mặc dù cắt thịt nhưng lại có thể mượn cơ hội này đòi Văn Hạo nhiều bồi thường hơn một chút, có thể biểu hiện ra vẻ dịu dàng của mình trước ông cụ, cho nên hôm nay bà ta phải làm cho xong.

Lúc này quản lý trong cửa hàng ưu nhã đi tới: “Sao hôm nay bà Ôn lại rảnh rỗi tới đây thế?”

Vì Ninh Thư Thiên thường xuyên đến cửa hàng này, cho nên rất quen thuộc với quản lý Lý Mộng Khiết của cửa hàng, biết cô ta là một người phụ nữ vô cùng có bản lĩnh, tất nhiên cũng không dám xem thường: “Hôm nay tới đây chủ yếu là đi mua quần áo cho Hinh Nhã.”

Nói xong liền kéo Ôn Hinh Nhã qua giới thiệu: “Đây là cô cả nhà họ Ôn chúng tôi, Ôn Hinh Nhã, mới vừa trở lại nhà họ Ôn mấy ngày.”

Lý Mộng Khiết mỉm cười nhìn Ôn Hinh Nhã, vươn tay ra nói: “Chào cô Ôn, tôi là Lý Mộng Khiết, quản lý cửa hàng này.”

Lý Mộng Khiết đánh giá cô Ôn trước mặt, cô mặc váy lụa màu vàng nhạt vừa mới mua, trên tà váy có thêu hoa văn xanh nhạt, tươi mát mềm mại mang theo sức sống mạnh mẽ, kết hợp với phụ kiện bằng ngọc, phả bày ra khí chất tao nhã.

Lý Mộng Khiết nhìn thoáng qua Ôn Du Nhã và Hạ Như Nhã, đáng người Ôn Du Nhã cao gầy, vẫn luôn theo kiếm xinh đẹp quyến rũ, trang điểm lên thì lớn hơn tuổi thật một ít, Hạ Như Nhã vẫn luôn theo kiểu sang trọng tao nhã, trang điểm rất phù hợp, nhưng lại mất đi sự non nớt mà thiếu nữ mười lăm tuổi nên có.

Tuổi nào nên chưng diện đúng tuổi ấy, như vậy mới có thể đặt mình đến vị trí thích đáng, cô Ôn này có vẻ không đơn giản!

Ôn Hinh Nhã không chút để ý việc Lý Mộng Khiết đánh giá mình, nhẹ nhàng nắm tay cô ta một lúc rồi cười khê: “Chào cô, quản lý Lý!”

Lý Mộng Khiết nói: “Tháng sau cửa hàng chúng ta sẽ có hàng mới, đến lúc đó nhất định cô Ôn phải qua đây xem đấy.”

“Đương nhiên!” Mặc dù không biết vì sao quản lý cửa hàng này lại ân cần với mình như vậy, nhưng chủ có người động lấy lòng cô sẽ không từ chối.

Lý Mộng Khiết nghiêng ngẫm nhìn Ôn Hinh Nhã rời khỏi cửa hàng, thật lâu sau mới xoay người dẫn dò nhân viên trong cửa hàng: “Về sau cô Ôn tới đây, nhất định phải hết lòng tiếp đãi, không thể qua loa.”

Chuyện nhà họ Ôn giống như truyện cầu huyết đã bắt đầu lưu truyền trong giới thượng lưu, mọi người đều vô cùng tò mò về cô Ôn này.

Mọi chuyện liên quan đến mười lăm năm cô trải qua đều bị người đào ra, thậm chí xã hội thượng lưu còn lưu truyền tin đồn cô Ôn hành xử thô lỗ, tính tình nóng nảy, làm người kiêu căng, không giống một cô chủ nhà giàu, ngược lại giống con bé trà trộn đầu đường xó chợ, danh xứng với tên cô chủ ngu ngốc.

Có điều hiển nhiên lời đồn đều không thật, so sánh cô Ôn trước mắt với cô Ôn lúc trước, một người hiện ra vẻ cao quý tao nhã, một người có phong thái thanh nhã khắc vào tận xương cốt, ai cao hơn một bậc, chỉ người có mắt nhìn chân chính mới nhìn ra được.

Có thể bám vào người nọ, với giá trị con người của cô cả nhà họ Ôn đương nhiên sẽ là nước lên thì thuyền lên.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11-2: Xin lỗi, chị không biết dùng dao đĩa thiếu chút nữa làm em bị thương (2)

Đi dạo một lúc như vậy, Ninh Thụ Thiển dẫn Ôn Hinh Nhã vào một tiệm cơm Tây dễ ăn, ánh mắt Ôn Hinh Nhã mang theo tia trào phúng, buổi sáng không làm cô xấu mặt, hiện tại lại tới nữa?

Nhìn dao đĩa và một phần bò bít tết chín bảy phần trước mặt, Ôn Hinh Nhã cười tươi nhìn Hạ Như Nhã nói: “Như Nhã, tôi vừa mới trở lại nhà họ Ôn, chưa biết dùng dao đĩa, cô có thể cắt bò bít tết hộ tôi không?”

Mặc kệ là khi nào Hạ Như Nhã đều phải biểu hiện mình dịu dàng lương thiện, tất nhiên sẽ không từ chối cô.

Sắc mặt Hạ Như Nhã hơi cứng lại, sau đó mới mỉm cười nói: “Được!”

Tay cầm dao của Ninh Thụ Thiển hơi dùng sức, ngừng đầu nhìn về phía Ôn Hinh Nhã, lại cảm thấy ánh mắt cô sáng người và rực rỡ, dường như cảm giác được ánh mắt bà ta, cô hơi nghiêng đầu nhìn bà ta, trong mắt mang theo sự lạnh lẽo làm lòng người run sợ.

Ánh mắt Ninh Thụ Thiển co rút lại, sao một thiếu nữ mười lăm tuổi lại có được ánh mắt đáng sợ như vậy, nhất định là mình nhìn lầm, nghĩ như vậy bà ta liền lẳng lặng liếc nhìn, quả nhiên lúc này Ôn Hinh Nhã cầm dao đĩa học động tác cắt bò bít tết của Hạ Như Nhã, vậy mà học còn ra hình ra dáng

Trong mắt Ôn Du Nhã toàn là kinh thường và châm chọc: “Đường đường là cô chủ nhà họ Ôn, vậy mà đến cắt bò bít tết cũng không biết, đến lễ nghi ăn cơm Tây cũng không hiểu, thật là vô cùng tức cười!”

Lúc này Ôn Hinh Nhã sây tay một cái, con dao nhỏ trong tay bay về phía Ôn Du Nhã!

Ninh Thụ Thiển hoảng sợ kêu: “Du Nhã!”

Ôn Du Nhã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cuống quýt né tránh, lại không cẩn thận làm rơi cái ly trước mặt rơi xuống đất, ‘choang’ một tiếng, nháy mắt âm thanh chói tai quanh quẩn trong tiệm cơm Tây, mặc dù buổi trưa không nhiều người ăn lắm, nhưng cũng có vài bàn, động tĩnh bên này quá lớn hấp dẫn chú ý của mọi người.

Sắc mặt Ôn Du Nhã đỏ bừng, lại thấy con dao nhỏ khiến người hoảng loạn kia dừng trước mặt mình, dưới ánh đèn thủy tinh phản chiếu ánh sáng chói lọi, lóe lên sự sắc bén chói mắt.

Lòng Ôn Du Nhã hoảng hốt, tui thân nhìn về phía Ninh Thụ Thiển, sắc mặt Ninh Thụ Thiển xanh mét, bà ta chắc chắn con tiện nhân Ôn Hinh Nhã này cố ý: “Hinh Nhã, sao cháu lại không cẩn thận như vậy, nếu dao rơi xuống trên người Du Nhã thì chẳng phải sẽ khiến Du Nhã bị thương sao?”

Ôn Hinh Nhã áy náy nhìn Ninh Thụ Thiển: “Di Ninh, thật ngại quá, cháu không biết dùng dao đĩa, cho nên nhất thời sây tay thiếu chút nữa làm Du Nhã bị thương, mong di đừng để ý.” Lại thành khẩn nhìn về phía Ôn Du Nhã: “Du Nhã, thật xin lỗi.”

“Chị chính là cố ý.” Ôn Du Nhã tức giận chất vấn.

Hạ Như Nhã nhanh chóng lên tiếng trấn an cô ta: “Du Nhã, không phải em thích nhất bò bít tết ở nhà hàng này sao, bò bít tết sắp nguội rồi, nguội sẽ không thể ăn.”

Ôn Du Nhã chuẩn bị nói gì nữa, lại bị ánh mắt của Ninh Thụ Thiển cản lại.

Bị Ôn Hinh Nhã nháo một hồi như vậy, bữa cơm tây luôn ngon miệng này ăn trong miệng giống như nhai sáp, ngồi sô pha thoải mái mềm mại lại khó chịu giống như bị kim châm, về sau bà ta cũng không dám dẫn cô tới tiệm cơm Tây nữa.

Lúc này Hạ Như Nhã đã cắt xong bò bít tết trước mặt, đưa cho Ôn Hinh Nhã: “Hinh Nhã, cô có muốn tôi dạy lễ nghi cơm Tây cho không?”

“Không cần, qua hai ngày nữa ông nội sẽ bố trí thầy dạy lễ nghi cho tôi.” Ôn Hinh Nhã âm thầm cảnh giác, ngày hôm qua Hạ Như Nhã còn nói khiêu khích cô, hôm nay rõ ràng cùng một phe với mẹ con Ninh Thụ Thiển đi dạo phố, nhưng sau lại có kiểu ngư ông đắc lợi, hiện giờ lại chủ động bắt chuyện với cô? Xem ra cô vẫn xem thường cô ta.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Một sáu mươi lăm triệu

Mất cả một ngày mới đặt mua hết những đồ cần mua, chỉ riêng quần áo các loại nhãn hiệu đã có hơn hai mươi bộ, còn có trang sức phụ kiện, giày túi, cùng với đồ trang điểm, đồ dùng cá nhân, đồ dùng cho nữ cần cái gì cũng có, ví tiền của Ninh Thụ Tiến cũng có lại một phần lớn.

Khi trở lại nhà họ Ôn đã là 8 giờ tối, ông cụ Ôn ngồi ở phòng khách chờ ba người.

Nhìn Ôn Hinh Nhã mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, cả người non nớt trẻ trung, mang theo sự tao nhã sang trọng, không khỏi âm thầm gật đầu, quả nhiên người đẹp vì lụa lụa tốt vì phân, “Đã trở lại, ăn cơm chưa?”

Ninh Thụ Thiển được yêu mà lo sợ: “Đã ăn ở bên ngoài rồi ạ, hương vị ở nhà hàng rất ngon.”

Ông cụ Ôn càng nhìn Ôn Hinh Nhã càng hài lòng, khí chất nghiêm túc lạnh lùng cũng dịu đi: “Đi dạo một ngày hẳn là mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi! Hinh Nhã ở lại.”

Ninh Thụ Thiển miễn cưỡng cười: “Ba, ba cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ôn Du Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ đây là khác biệt giữa cô chủ nhà họ Ôn và con nuôi sao?

“Hôm nay phiền di Ninh cả ngày, chúc di ngủ ngon mộng đẹp!” Ôn Hinh Nhã cười nói ngủ ngon với Ninh Thụ Thiển.

Ninh Thụ Thiển kéo Ôn Du Nhã đang phẫn nộ và không cam lòng rời khỏi phòng khách.

Phòng khách chỉ còn lại ông cụ Ôn và Ôn Hinh Nhã, ông cụ Ôn nói: “Đồ cháu mua được đã đưa tới đây, ông bảo mẹ Uông sửa sang lại cho cháu.”

“Cảm ơn ông nội!” Ôn Hình Nhã cảm kích không thôi.

“Ông nghỉ đi nghỉ lại, dự định ba tháng sau sẽ tổ chức một bữa tiệc cho cháu, chính thức giới thiệu cháu với người trong giới, tiếp theo ông sẽ bảo thư ký Tào sắp xếp chương trình học cho cháu, việc cháu cần làm chính là biến thành một cô chủ nhà giàu có cứ chỉ ưu nhã trong ba tháng, cháu có thể làm được không?” Ông cụ Ôn nghiêm túc nhìn chăm chăm Ôn Hình Nhã.

Ba tháng trở thành một cô chủ nhà giàu, chuyện này đối với Ôn Hình Nhã đời trước thì có chút khó khăn, nhưng đối với Ôn Hình Nhã đời này lại là chuyện đơn giản: “Ông nội, xin ông tin tưởng cháu, nhất định cháu sẽ trở thành cô chủ nhà họ Ôn mà ông kiểu ngao.”

Ông cụ Ôn nhìn nụ cười trên mặt cô giống như hoa nở trên vách đá, đẹp mà không phô trương, ông nghĩ ông đã không nhìn lầm người.

Lúc này ông cụ Ôn mới xoay người lên tầng nghỉ ngơi.

Sau đó mẹ Ôn dẫn một người đàn ông mặc đồng phục đi vào phòng khách: “Cô chủ, cửa hàng Jo-ramst mang đồ hôm nay cô mua tới, tôi đã sai người làm mang đồ lên phòng cô sửa sang lại, có điều nhân viên vận chuyển nói có mấy thứ cần cô tự mình ký nhận.”

Ôn Hình Nhã gật gù đầu đi tới, người đàn ông mặc đồng phục màu xanh lam kia cung kính đưa hóa đơn cho Ôn Hình Nhã.

Ôn Hình Nhã lại không nhìn kỹ, dù sao cô cũng biết rõ mình mua những thứ gì, cho nên trực tiếp ký nhận, nhận lấy chiếc hộp hình chữ nhật lớn trong tay người đàn ông.

Ôn Hình Nhã bê chiếc hộp trở lại phòng, không chút để ý mở hộp ra, trong chiếc hộp lớn có năm cái hộp nhỏ được đóng gói tinh xảo, nhìn kiểu đóng gói trên hộp đã biết giá trị xa xỉ, cô hơi nghi ngờ, mở từng hộp ra, nhìn thấy năm bộ trang sức đắt đỏ lúc trước cô xem qua thì ngây ngẩn cả người.

Cô vội vàng cầm di động gọi điện cho Jo-ramst, điện thoại nhanh chóng được nhắc máy: “Tôi là Ôn Hình Nhã, tôi muốn tìm quản lý Lý Mộng Khiết.”

Tôi là Ôn Hình Nhã với tôi tên là Ôn Hình Nhã, chỉ kém một chữ nhưng ý nghĩa lại cách xa vạn dặm, về trước tuyệt đối là một loại tự tin và chắc chắn, rất dễ dàng tạo ra ám thị cho người khác, như thể người đó hẳn là quen cô hoặc là biết cô, về sau lại mang theo sự giới thiệu không xác định, người khác nghe vào đương nhiên cũng sẽ dùng thái độ dò xét tới nhận cô.

Chẳng bao lâu Lý Mộng Khiết đã nghe máy: “Cô Ôn, muộn vậy rồi cô gọi điện là có chuyện gì sao?”

Ôn Hình Nhã trực tiếp không khách khí nói: “Lúc trước tôi có xem năm bộ trang sức trong cửa hàng, có điều tôi cũng không mua, có phải các cô đưa sai người rồi không?”

Lý Mộng Khiết cười khẽ nói: “Cô Ôn thật thích nói đùa, Jo-ramst chúng tôi chưa từng đưa nhầm đồ, năm bộ phụ kiện lúc trước được mang đến từ cửa hàng trang sức dưới trướng của Ôn Thị, mang ra bày bán ở trong tiệm coi như trang sức chủ đạo quý này của cửa hàng, vốn dùng để kết hợp với năm bộ quần áo mới lấy được giải thưởng ở Paris của nhà thiết kế Cô Y Hâm, bao gồm ngọc bích chạm khắc hoa hồng, đá ruby đỏ huyết bồ câu, ngọc trai South Sea, cẩm thạch thiên nhiên của Myanmar, kim cương Nam Phi, giá trị tổng cộng là một trăm sáu mươi lăm triệu, trong đó bộ đắt giá nhất là bộ đá ruby đỏ huyết bồ câu, tổng cộng mười cara, trị giá tám mươi lăm triệu, là một quý ông tặng cho cô Ôn, đã trả tiền toàn bộ.”

Cô Y Hâm là nhà thiết trang phục chính kế chính của tập đoàn Ôn Thị, liên tục ba năm nhận được giải quán quân thời trang ở Paris, thiết kế của cô mang theo phong cách trang phục cổ của nước Z, lại có một loại mị lực khiến cho cả thế giới điên cuồng chấp nhận.

Phương án tiêu thụ quần áo và trang sức bổ sung lợi ích lẫn nhau này vẫn là bà Ôn quá cố đẻ ra, nhiều năm qua Ôn Thị làm mánh này rất tốt.

Năm nay mỗi một bộ trang sức phụ kiện đều đắt tiền, nó dùng để phối hợp với năm bộ quần áo đạt giải của nhà thiết kế Cô, việc tiêu thụ có lợi lẫn nhau như vậy, thậm chí còn tiết kiệm được một khoản chi phí quảng cáo.

“Người đàn ông đó là ai?” Ôn Hình Nhã nghĩ tới lúc trước người bán hàng trong tiệm nói về một người chọn trang sức, có điều cô cũng không để ý, nhưng chuyện phát triển sau đó khiến cô mất không chết.

Lý Mộng Khiết cười nói: “Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ thân phận của đối phương, cô Ôn muốn biết tự nhiên sẽ có lúc biết được, có điều tôi có thể nói cho cô Ôn, quen biết được người kia chỉ có lợi không có hại đối với cô.”

Ôn Hình Nhã cười khẩy: “Mặc dù Ôn Hình Nhã tôi không biết ít chữ, nhưng những lời như vô công bắt thụ lộc* thì vẫn biết đến, tôi sẽ sai người trả đồ về, về phần rút cuộc nên làm gì, các cô cứ nhìn mà làm đi!”

* Vô công bắt thụ lộc: mang ý nghĩa không có công thì không dám nhận thưởng.

Cho rằng cô sẽ bối vì đồng trang sức đắt đỏ này mà mờ mắt, vậy đối phương đoán sai rồi, không có chuyện vô duyên vô cớ bố thí, cô tin rằng đối phương bỏ một khoản tiền lớn như vậy hẳn là có ý đồ khác.

Lý Mộng Khiết không khỏi bóp trán, cô Ôn này đúng là khó chơi: “Cô Ôn không cần để chuyện này trong lòng, một trăm sáu mươi lăm triệu này đối với cô có thể là một khoản tiền lớn, nhưng đối với vị kia mà nói thì là không đáng kể, có lẽ chỉ bởi vì nơi nào đó của cô hấp dẫn vị kia, vị kia vô cùng thương thức cô, cho nên tiện tay tặng đồ, không hơn.”

Mặc dù Ôn Hình Nhã không nhận được đáp án mình muốn, nhưng từ lời của Lý Mộng Khiết mơ hồ có thể nhận ra cảm giác kinh hãi, đến cả Ôn Thị đều không lấn tiền nhiều của như vậy, huống hồ Lý Mộng Khiết làm việc cho Ôn Thị lại giấu cô, giúp người ngoài bảo mật thân phận, loại chuyện này thế nào cũng không thể nói nổi, hẳn là người nọ có địa vị cao hơn nhà họ Ôn.

“Mang đồ của nhà họ Ôn chúng tôi tặng cho tôi, tôi thấy là ráp tâm bất lương đấy!” Ai không biết cô vừa mới trở lại nhà họ Ôn, trang sức giá trị đắt đỏ như thế sao cô nhận được, nếu mà truyền tới tai ông bà nội và ba, đây không phải là tạo cơ hội cho Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã gây khó dễ sao?

Lý Mộng Khiết biết muốn thuyết phục được cô Ôn này chính là gánh nặng đường xa: “Đồ không rõ ràng, bất kể là ai nhận đều sẽ thấp thòm lo âu, nhưng mà tôi khuyên cô vẫn nên nhận lấy, hiện giờ tình hình này trả đồ lại sẽ không tốt đối với cô, nếu mà không cẩn thận đắc tội người nọ, ngay cả người nhà họ Ôn cũng gặp phải xui xẻo.”

Mặc dù Lý Mộng Khiết nói làm cô cảm giác rất không thoải mái, nhưng cô đã sớm không phải Ôn Hình Nhã lúc trước: “Tôi đã biết, tôi hy vọng cô có thể bảo mật chuyện này.”

Lý Mộng Khiết không khỏi thờ dài nhẹ nhõm một hơi: “Đây là đương nhiên.”

Cúp máy, Ôn Hình Nhã không hề rối rắm nữa, ném chiếc hộp vào phòng giữ quần áo, nhắm mắt làm ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Thổi gió bên gối*

*Người ta thường ví lời nỉ non của vợ bên tai chồng là thổi gió bên gối. Tuy là chỉ một trận gió nhỏ nhưng lại có sức công phá rất lớn, có tính quyết định thành bại rất cao trong một số việc.

Sắc mặt Ninh Thụ Thiển u ám kéo con gái trở về phòng, dọc trên đường người làm thấy đều im như thóc, đến cả chào hỏi cũng không dám lên tiếng.

Mấy người làm tuổi già ghé lại xì xào bàn tán: “Bà nói xem tại sao bà chủ lại tức giận?”

“Không cần đoán, khẳng định bà chủ tức giận bởi vì cô chủ, từ sau khi cô chủ trở lại nhà họ Ôn, bà chủ có bao giờ vui đâu.”

“Vẫn là bà chủ trước tốt hơn, bà chủ trước luôn xử lý chuyện trong nhà họ Ôn gọn gàng từ tế, thường phạt công bằng, chưa bao giờ trách móc người làm nặng nề.”

“Đúng vậy! Bà chủ hiện giờ hề không như ý một cái là bắt đầu trút giận lên người làm, lại còn muốn học bà chủ cũ ra về dịu dàng, tôi thấy quá giả tạo.”

“Ai bảo ông chủ trúng chiêu này của bà ấy chứ, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, về sau ít nói xấu bà ấy thôi! Bằng không để bà ấy biết được không biết lại dính phải họa gì đâu, bà quên mất mẹ Trương bởi vì nói xấu sau lưng bà ấy hai câu nên bị đuổi đi à, lúc ấy đến cả ông cụ cũng không ngăn cản được.”

Trong phòng, Ninh Thụ Thiển thắm thía nói chuyện với Ôn Du Nhã: “Du Nhã, con tiện nhân Hình Nhã kia là con nhóc lỗ mãng lớn lên ở bên ngoài, trà trộn đầu đường xó chợ, kiêu ngạo cứng đầu, về sau con đừng đối chọi gay gắt với nó, nếu không cũng không biết con tiện nhân đó sẽ làm ra chuyện gì đâu, mẹ sợ nó tổn thương con.”

Ôn Du Nhã tủi thân khóc lên: “Mẹ, nhưng mà con không nuốt được con tức này, dựa vào cái gì mà con tiểu tiện nhân Ôn Hình Nhã kia vừa đến nhà họ Ôn liền cướp mất sự yêu thích của ông nội, tự cho mình là cô chủ nhà họ Ôn, con ở nhà họ Ôn mười lăm năm không chiếm được cái gì, ba cũng bất công, sinh hoạt phí một tháng của con mới một vạn, dựa vào cái gì mà con nhóc Ôn Hình Nhã thô lỗ lớn lên ở bên ngoài kia một tháng được tận ba vạn?”

Ninh Thụ Thiển thờ dãi, còn có thể dựa vào cái gì chứ, chỉ bằng cô là huyết mạch của nhà họ Ôn, khi Du Nhã bốn tháng bà ta đã gả vào nhà họ Ôn, rất nhanh Du Nhã liền sửa thành họ Ôn, nhaoáng cái đã mười lăm năm, chỉ sợ nội tâm đã sớm coi mình trở thành cô chủ chân chính của nhà họ Ôn, loại quan niệm này đã ăn sâu bén rễ.

Ninh Thụ Thiển nghĩ đến về ngoài và khí chất vô cùng giống Mạc Vân Dao của Ôn Hình Nhã, trong lòng ghen muốn chết, đặc biệt là hôm nay không chiếm được nửa phần tiện nghi từ chỗ con tiện nhân này, càng nghĩ càng hận đến ngứa răng: “Du Nhã, nó vừa mới trở lại nhà họ Ôn, danh chính ngôn thuận, con noi noi đối chọi với nó, người thiệt thòi chỉ có con, cứ để nó đắc ý, sau này nó làm trò hề, ông nội con tự nhiên sẽ không thích nó nữa.”

Ôn Du Nhã vẫn không tin: “Nhưng mà....”

Ninh Thụ Thiển nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt cô ta: “Đứa nhỏ ngốc, gả mái chính là gả mái, thế nào cũng không biến thành phượng hoàng được, làm một cô chủ nhà giàu đầu tiên phải có khí chất và tu dưỡng tốt đẹp, con nói Ôn Hình Nhã có cái đó sao?”

Ôn Du Nhã lắc đầu: “Nhưng mấy thứ này có thể học, không phải cô ta nói ông nội sẽ mời thầy dạy lễ nghi tới dạy cô ta sao?”

Ninh Thụ Thiển khẽ cười nói: “Đứa ngốc, nếu thật sự dễ dàng học như vậy thì trên thế giới này nào có sự khác biệt giữa người bình thường với người giàu, khí chất và tu dưỡng tốt đẹp được cô chủ nhà giàu nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, cũng không phải tùy tiện học là học được.”

Ôn Du Nhã bĩu môi nhào vào lòng Ninh Thụ Thiển: “Mặc kệ, con mặc kệ, con không muốn nhìn thấy con tiện nhân Ôn Hình Nhã này nữa, không quan tâm cô ta là gả mái hay phượng hoàng, mẹ nghĩ cách đuổi cô ta đi đi!”

Ninh Thụ Thiển nhũn mày nói: “Con bé này, sao lại giống như đứa trẻ con thế, dù sao nó cũng là huyết mạch của nhà họ Ôn, sao nói đuổi đi là có thể đuổi đi được.”

Ôn Du Nhã không chịu bỏ qua: “Mẹ, mẹ xem cô ta hôm nay xem, chỗ nào cũng đối nghịch với con, thậm chí còn cầm dao ném vào người con, nếu cứ mặc cô ta ở lại đây, con liền mất tay mất chân đấy.”

Ôn Du Nhã nghĩ đến lúc ở cửa hàng Jo-rasmt (Saint Roland), cô ngược sáng bước từng bước một đi tới, đột nhiên cô ta có loại cảm giác hít thở không thông, dường như cả người đều bị chi phối, bước chân nặng nề kia giống như gẫm lên trái tim cô ta, mỗi một bước đều mang theo sự chà đạp giày xéo.

Cô ta không biết nói cảm giác này thế nào, nhưng cô ta lại biết, Ôn Hình Nhã là khắc tinh trong đời cô ta.

Trở lại phòng Ninh Thụ Thiển đã bị kéo vào một lồng ngực có chút ướt át.

Khi tình cảm lên đến cao trào, Ninh Thụ Thiển mị hoặc nói: “Hạo Văn, hôm nay em gặp được bà Từ, từ chỗ bà ấy nghe được một ít tin đồn không tốt về Hình Nhã, em sợ sẽ ảnh hưởng đến danh dự nhà họ Ôn.”

Ôn Hạo Văn hơi nhíu mày hỏi: “Nói cái gì?”

“Anh biết cậu hai từ Từ Thần Vũ chứ!”

“Cậu hai nhà họ Từ buông thả không kiểm chế, là người ăn chơi trác táng nổi danh ở thủ đô.”

“Bà Từ nói hình như cậu hai Từ nhìn thấy Hình Nhã ở một quán bar tên là Black Sunday, hơn nữa Hình Nhã còn uống say như chết, trong thủ đô đều đồn đại Hình Nhã kiêu căng, thô lỗ, là một cô chủ không làm nên trò trống gì.” Đương nhiên Ninh Thụ Thiển không sợ Ôn Hạo Văn nghi ngờ bà ta không chịu được Ôn Hình Nhã, một phương diện là vì bà ta hiểu Ôn Hạo Văn không quá thích đứa con gái này, về phương diện khác là lúc trước bà ta và Như Nhã ở chung rất hòa hợp, làm sao bao dung được Như Nhã lại không bao dung được Ôn Hình Nhã chứ.

Từ trước đến nay Ôn Hạo Văn nặng nề diện nhất, nghe xong Ninh Thụ Thiển nói thì sắc mặt tức khắc trầm xuống: “Lúc trước khi ba tra được nó, anh nhìn thấy quá khứ mười lăm năm của nó liền không đồng ý ba đón nó về nhà, ai biết ba lại cố ý hành động, Black Sunday là nơi nào chứ, là hộp đêm tập hợp đủ loại bài bạc đồi trụy, nếu để phóng viên biết được, còn không biết sẽ viết thành cái dạng gì, không biết nhà họ Ôn chúng ta sẽ mất mặt như thế nào.”

Trong mắt Ninh Thụ Thiển xẹt qua một ý cười đắc ý: “Hạo Văn, Hinh Nhã con bé... Thật ra cũng không có gì, chỉ là tính tình nó có chút bướng bỉnh khó thuần, em muốn dạy dỗ con bé lại là điều đương nhiên...”

Ôn Hạo Văn bức bối nói: “Em không cần nói chuyện thay cho nó, tính tình nó thế nào xem quá khứ mười lăm năm nay của nó là biết, trộm đồ lừa đảo, đánh nhau gây chuyện, giống y hệt một đứa con gái thấp kém, nào có phong phạm của cô chủ nhà họ Ôn.”

Ninh Thụ Thiển là như hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, hoảng loạn nói: “Vậy làm sao bây giờ? Lúc trước nhận nhầm con cháu đã âm ỉ khó coi trong giới quý tộc thủ đô rồi, nếu mà Hinh Nhã lại làm ra chuyện gì không tốt, có lẽ nhà họ Ôn sẽ trở thành trò cười cho cả giới mất.”

Một câu chọc đến trọng điểm, gia đình thụ hương chú trọng nhất là thanh danh và mặt mũi, Ôn Hạo Văn vô cùng bức bối: “Dù sao không thể nhốt nó trong nhà không cho nó ra khỏi cửa được!”

Ninh Thụ Thiển chớp mắt nói: “Hay là đưa con bé ra nước ngoài đi! Để nó rời xa cuộc sống lúc trước, vừa lúc trước đó Hinh Nhã chưa học cấp hai, không thể học lên, nền giáo dục ở nước ngoài không giống chúng ta, ra nước ngoài đào tạo mấy năm tự nhiên sẽ bỏ đi thói hư tật xấu trên người.”

Ôn Hạo Văn cảm thấy biện pháp của bà ta rất hay: “Em nói rất đúng, ngày mai anh sẽ thương lượng với ba.”

Trong mắt Ninh Thụ Thiển xẹt qua một tia vui mừng: “Hinh Nhã ra ngoài sinh sống khó tránh cô đơn vất vả một chút, chi phí ở nước ngoài lại cao, cũng không thể cho con bé quá ít phí sinh hoạt.”

Có tiền, liền có vốn để hư hỏng.

“Đó là đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cô ghen tị với--- Tôi?

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Hinh Nhã thay chiếc váy dài màu xanh lá thêu hoa đào kia, dùng cây trâm ngọc bích khắc hoa tường vi búi mái tóc đen lên, bên tai đeo bộ hoa tai hình hoa tường vi, giữa những cánh hoa mỏng manh, những sợi nhụy hoa màu bạc dài rủ xuống tai cô dọc theo cánh hoa, trên hoa tai được điểm xuyết bằng những viên đá quý sang trọng, đung đưa theo chuyển động của cô.

Chiếc váy thanh lịch như vậy càng lộ ra vẻ trong trẻo!

Khóe miệng Ôn Hinh Nhã chứa nụ cười dịu dàng và tao nhã: “Chào buổi sáng ông bà nội, ba và dì Ninh!”

Ông cụ Ôn gật gù đầu, vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt đã dịu đi rất nhiều: “Ngồi xuống cạnh ông đi.”

Ôn Hinh Nhã cười đi qua ngồi xuống.

Không khí trong phòng khách lập tức trở nên quái dị, Ôn Hinh Nhã tức khắc vào trạng thái, hôm qua mẹ con Ninh Thụ Thiển không lấy được chỗ gì tốt ở chỗ cô, tất nhiên sẽ không chịu để yên, trong nhà này bà cụ Ôn yêu con như mạng, Ôn Hạo Văn cam tâm bị Ninh Thụ Thiển điều khiển.

Ôn Du Nhã mang theo nụ cười ngọt ngào: “Chị, vì sao mỗi buổi sáng chị đều thức dậy muộn hơn mọi người thế, làm cho cả nhà như chỉ đợi một mình chị thôi ấy.”

“Không được lấy chị ra nói giỡn.” Ninh Thụ Thiển liếc cô ta một cái, sau đó lại nhìn về phía Ôn Hinh Nhã, khóe miệng chứa ý cười, ánh mắt mang theo vẻ ôn hòa thân thiết: “Hinh Nhã, em gái cháu là đứa không lựa lời, cháu cũng biết được, đừng chấp nhặt con bé, được không! Đêm qua ngủ ngon không?”

Một câu vô cùng đơn giản, trước tiên biến lời khiêu khích của Ôn Du Nhã thành nói đùa, cuối cùng dùng một câu hỏi thăm vô cùng đơn giản chuyển đề tài đi, tự nhiên cô cũng không thể dây dưa không bỏ: “Cảm ơn dì Ninh quan tâm, ngày hôm qua đi dạo cả ngày, mệt đến nỗi vừa lên giường liền ngủ, một giấc tới sáng.”

Ý cười bên môi Ninh Thụ Thiển càng sâu hơn một ít, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía Ôn Hạo Văn.

Sắc mặt Ôn Hạo Văn xanh mét nhìn Ôn Hinh Nhã, thay một bộ quần áo giống như thay đổi một người, toàn bộ khí chất liền cao quý và tao nhã lên, nhưng tính tình ấy mà, ở bên ngoài có thể nào cũng không thể thay đổi được sự thô tục bên trong của cô.

“Con là cô chủ nhà họ Ôn, mỗi tiếng nói mỗi cử động của con đều đại biểu cho nhà họ Ôn, con vừa mới trở lại nhà họ Ôn, phải biết rằng chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, đừng có mang cái kiểu thấp hèn như con bé trà trộn đầu đường tới nhà họ Ôn, nếu để người ngoài biết được, nhà họ Ôn chúng ta không biết để mặt đi đâu.”

“Ba, con đã biết!” Ôn Hinh Nhã cúi đầu xuống, nhìn đáng vẻ này hẳn là hôm qua Ninh Thụ Thiển đã thổi gió bên gối với ông ta.

Ôn Hạo Văn nghe giọng nói tủi thân nhút nhát của cô liền cảm thấy con giận dần dần dâng lên: “Mày biết còn chạy tới những nơi không đứng đắn đó, nếu để truyền thông biết, còn không biết sẽ viết thế nào, mày không muốn mặt mũi, nhưng nhà họ Ôn chúng ta còn muốn.”

Ôn Hinh Nhã lập tức bị lừa gạt của Ôn Hạo Văn dọa sợ, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn ông ta, mắt phượng chứa một tầng hơi nước, vô tội mang theo mờ mịt giống như không hiểu ý của ông ta: “Ba, có phải con làm sai cái gì rồi không?”

Ôn Hạo Văn bị biểu tình vô tội này của cô kích thích đến bùng nổ, đang muốn dạy dỗ cô vài câu, bỗng “bụp” một tiếng vang lên, ông cụ Ôn chụp tờ báo trên tay xuống bàn, lạnh lùng nói: “Hinh Nhã là con gái con, con nói chuyện thế nào vậy? Có chuyện gì không thể nói từ tế sao? Cứ nhất định phải sáng sớm tỉnh mơ đã giống trống khua chiêng thế không?”

Ánh mắt Ôn Hạo Văn sắc bén nhìn lướt qua Ôn Hinh Nhã, bất mãn nhìn về phía ông cụ Ôn: “Ba, con là ba nó, chẳng lẽ không thể dạy dỗ nó hai câu? Ba cũng không hỏi xem nó làm chuyện tốt gì? Hiện tại trong giới đều đã đồn đại, nói cô cả nhà họ Ôn chúng ta kiêu căng ngông cuồng, thô lỗ không chịu được.”

“Hinh Nhã trở lại nhà họ Ôn mới được mấy ngày, thanh danh con bé cũng đã truyền khắp nơi, con có đầu óc không thể, rõ ràng đây là có người gây ra.”

Nội tâm ông cụ Ôn có chút thất vọng đối với Ôn Hạo Văn, Hinh Nhã là con ruột của Ôn Hạo Văn, trên người chảy dòng máu của ông ta, máu mủ ruột già, mặc dù lưu lạc bên ngoài mười lăm năm, giữa hai người không có tình cảm gì, nhưng cũng không đến mức chán ghét cô đến thế.

Ôn Hạo Văn không phục nói: “Nếu nó không có quá khứ như vậy, đương nhiên người khác sẽ không nói.”

Ông cụ Ôn thờ dài một hơi nói: “Chuyện trước khi Hinh Nhã trở lại nhà họ Ôn, là nhà họ Ôn chúng ta nợ con bé, cho nên mới khiến nó lưu lạc đến mức đấy, về sau đừng nhắc lại nữa.”

Nói xong, ông cụ Ôn liền đứng dậy xoay người lên phòng làm việc trên tầng.

“Ba!” Ôn Hạo Văn không chịu được đuổi theo.

“Thật là tạo nghiệt, từ khi mày trở lại nhà họ Ôn, nhà họ Ôn chúng ta liền không có ngày nào yên ổn, lúc trước Như Nhã ở đâu có như vậy.” Bà cụ Ôn dữ tợn trừng mắt nhìn Ôn Hinh Nhã, sợ hai ba con bọn họ cãi nhau nên cũng đi theo.

Phòng khách chỉ còn lại có Ôn Hinh Nhã, Ninh Thư Thiển, còn có Ôn Du Nhã.

Ôn Du Nhã nhướng mày, trên mặt không che nổi đắc ý: “Đừng tưởng rằng chị trở lại nhà họ Ôn thì sẽ là cô chủ nhà họ Ôn chân chính, trong nhà này chỉ có một mình ông nội thừa nhận chị thôi”

Bàn tay đặt ở đầu gối của Ôn Hinh Nhã nắm chặt thành quyền, khớp xương trở nên trắng bệch, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, đau đớn xuyên qua tim cô, cô hít sâu một hơi, ép lại nước mắt sắp tràn ra: “Tôi là cô chủ nhà họ Ôn, đây là sự thật chắc chắn.”

Một chữ vang dội, ăn nói rất có khí phách làm người ta không thể phản bác, ánh mắt lạnh lẽo, lóe lên tia lạnh nhạt lấn tấn, làm cả người Ôn Du Nhã ngây ngẩn không biết nên phản bác thế nào.

“Vi sao cô lại khiêu khích tôi như vậy? Hay là, cô ghen tị với tôi?” Cô nghiêng ngả bốn chữ cuối cùng, sắc mặt thay đổi liên tục, đầu tiên là dịu dàng, nhưng dần dần càng ngày càng lạnh, cuối cùng là lạnh lẽo thấu xương.

Ôn Du Nhã theo bản năng rung mình một cái, lúc này mới phản ứng lại, lời Ôn Hinh Nhã nói giống như một mũi tên mạnh mẽ cắm vào lòng cô ta, sắc mặt vặn vẹo mang theo hận thù: “Chị đừng có nói hươu nói vượn, chị có cái gì để tôi ghen tị, chị biết lễ nghi com Tây không? Biết khiêu vũ không, biết thử rượu không? Những thứ chị không biết tôi đều biết, chẳng qua chỉ là một con nhóc lỗ năng, tiếp xúc với mấy tên côn đồ đầu đường mà thôi, đừng tưởng rằng mình cao quý lắm.”

Ôn Hinh Nhã cười lạnh: “Quả thật tôi không cao quý, nhưng mà vị trí cô chủ nhà họ Ôn rất cao quý.”

Ôn Du Nhã “vụt” một cái đứng lên khỏi sô pha: “Chị...”

Ninh Thư Thiển kéo tay Ôn Du Nhã lại, nhẹ nhàng vỗ về trấn an cô ta: “Quả thật vị trí cô chủ nhà họ Ôn cao quý, nhưng cũng không phải ai cũng bày ra được vẻ cao quý ấy.”

Ôn Du Nhã giống như nghĩ ra, vẻ giận dữ biến mất, trên mặt mang theo nụ cười hả hê: “Biết khua môi múa mép thì có lợi ích gì, đến cả bản thân còn chưa giữ được, còn ở chỗ này đắc ý cái gì, lát nữa chết thế nào cũng không biết đâu.”

Ôn Như Nhã nói làm Ôn Hinh Nhã bỗng nhiên có một cảm giác không ổn.

Ninh Thư Thiển kéo Ôn Du Nhã nói: “Mẹ Uông, lát nữa bé bữa sáng tới phòng tôi đi.”

Phòng khách chỉ còn lại một mình Ôn Hinh Nhã, lúc này mẹ Uông bụng bữa sáng chuẩn bị lên tầng, Ôn Hinh Nhã gọi mẹ Uông lại: “Mẹ Uông, đây là bữa sáng của ông nội ạ?” Để cho cháu đi! Cháu bụng lên cho.”

Đương nhiên mẹ Uông rất vui về giao bữa sáng cho Ôn Hinh Nhã.

Ôn Hinh Nhã bụng bữa sáng đi vào phòng làm việc của ông cụ Ôn, mới đi tới cửa liền nghe được tiếng cãi vã kịch liệt bên trong.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đưa ra nước ngoài

“Cái gì, cái loại lòng lang dạ sói này, Hinh Nhã lưu lạc bên ngoài mười lăm năm, vừa về nhà mày lại muốn đưa con bé ra nước ngoài, sao mày có thể nhẫn tâm như vậy.” Ông cụ Ôn giận tím mặt, ông biết Hạo Văn coi thường Hinh Nhã lưu lạc bên ngoài mười lăm năm và có quá khứ như vậy, nhưng không ngờ nó lại nhẫn tâm như vậy.

Ôn Hạo Văn tranh luận: “Ba, quá khứ của Hinh Nhã sẽ trở thành vũ khí để truyền thông công kích nhà họ Ôn, con cũng suy nghĩ cho danh dự của nhà họ Ôn thôi.”

Ông cụ Ôn nắm chặt lấy mép bàn làm việc, gân xanh quanh bàn tay nổi lên vô cùng dữ tợn: “Con bé chỉ là một đứa trẻ, rất nhiều thứ không hiểu có thể từ từ dạy dỗ, con đừng có vội vã phủ định nó.”

Ôn Hạo Văn không dự đoán được ông cụ lại cố chấp như vậy, cố nén tức giận, tận tình khuyên nhủ: “Ba, con cũng suy nghĩ cho con bé thôi, Hinh Nhã chỉ là một đứa bé bình thường, nếu tương lai có người đào ra quá khứ của nó với truyền thông, con bé có thể chịu được công kích đến từ bốn phương tám hướng không? Đưa nó ra nước ngoài đợi mấy năm trở về, dù sao ở Tây mấy năm cũng có thể gặp người.”

Ông cụ Ôn lạnh giọng nói: “Nói rất đường hoàng, trong lòng con thế nào tưởng rằng ba không biết chắc, còn không phải con sợ Hinh Nhã làm con mất mặt sao, còn luôn miệng nói suy nghĩ cho công ty, suy nghĩ cho Hinh Nhã.”

Bà cụ Ôn khuyên nhủ: “Lão Ôn, tôi cảm thấy Hạo Văn nói rất có lý, tính tình Hinh Nhã quá kỳ quái, tôi cũng nghe được một vài lời đồn không dễ nghe về Hinh Nhã trong giới, gần đây

tôi cũng không dám đi tụ tập, mấy bà bạn quen biết đều háng hái hỏi tôi về chuyện Hình Nhã, mà cổ tình quá khứ mười lăm năm trước của Hình Nhã quá xấu hổ để mở miệng, mọi người đều hiểu, ngoài sáng trong tối chế cười, đưa Hình Nhã ra nước ngoài mấy năm, chờ cô chủ nhà họ Ôn nổi bật rồi lại trở về cũng không có gì không tốt.”

Ông cụ Ôn nhìn hai mẹ con kẻ xướng người họa, cảm thấy vô cùng thất vọng: “Tôi cảm thấy đứa bé Hình Nhã kia không có gì không tốt, con bé là một khối ngọc thô, có vẻ ương bướng nhưng nếu tí mĩ gọt砥砺, hiển nhiên sẽ biến thành một viên ngọc tuyệt đẹp.”

Ông cụ Ôn nghĩ đến buổi tối ngày đó, Hình Nhã đứng dưới tán cây hoa quỳnh, khuôn mặt non nớt giống như hoa quỳnh mới nở, thanh nhã tựa trong trắng, rực rỡ khắp nơi, cũng không che giấu được khí chất rực rỡ mỹ lệ, có vài phần phong phạm của mẹ cô là Mạc Văn Dao.

Bà cụ Ôn nghe thế thì không vui: “Nó có chỗ nào tốt? Thô lỗ lại nóng nảy như vậy, lần trước còn kỳ quái hơn, vậy mà đây Như Nhã xuống hồ, tôi sống nửa đời người rồi chưa từng nghe qua cô chủ nhà giàu nào giống như người đàn bà đánh đá đầy miệng thô tục, một lời không hợp liền động thủ đánh người như vậy, không phải ông không biết tính cách Như Nhã, con bé nó yếu đuối lương thiện, nhưng Hình Nhã còn không chung đụng được với cả Như Nhã, có thể thấy được tâm địa nó quá ác độc.”

Ông cụ Ôn nhất thời bức bối lên: “Chuyện trước đã qua thì cho nó qua đi, cần gì phải mãi dây dưa không bỏ, con bé và Như Nhã còn nhỏ, xảy ra xung đột nhất thời đánh nhau cũng là chuyện bình thường, ai lúc trẻ không làm sai chuyện, kể cả lúc Hạo Văn bằng tuổi Hình Nhã, không phải còn tụ tập gây chuyện, đánh nhau âm ỉ cả ngày sao.”

Nhất thời bà cụ Ôn á khẩu không trả lời được, khi Hạo Văn lớn như vậy còn ương bướng hơn Ôn Hình Nhã nhiều

Ôn Hạo Văn nhìn ông cụ vẫn kiên quyết nói chuyện thay cho Ôn Hình Nhã, giọng điệu mềm xuống: “Ba, con biết ba thương Hình Nhã vừa mới trở lại nhà họ Ôn, không đành lòng đưa con bé đi, nhưng mà Hình Nhã có quá khứ như vậy, sẽ luôn bị truyền thông nắm thóp, sẽ không tốt đối với con bé.”

Bà cụ Ôn vội vàng phụ họa: “Hạo Văn nói có lý.”

Ông cụ Ôn đuổi tay run rẩy chỉ vào bà cụ Ôn và Ôn Hạo Văn: “Các người không hề thương yêu huyết mạch của nhà họ Ôn chút nào.”

Bà cụ Ôn không vui: “Lão Ôn, sao ông lại nói thế, sao tôi không thương huyết mạch của nhà họ Ôn, nếu con bé là người tốt, sao tôi không thích nó được, nhưng vấn đề là từ khi nó trở lại nhà họ Ôn không thân với tôi còn chưa tính, còn khiến cho nhà họ Ôn chúng ta cả ngày gà chó không yên, nào tốt bằng một Như Nhã.”

“Hình Nhã mới là cô chủ chân chính của nhà họ Ôn chúng ta, nhưng mà các người cả ngày cứ Như Nhã này Như Nhã thế kia, một ngày gọi mấy cuộc điện thoại, nào là quan tâm nó ăn uống được không, nào là quan tâm nó ngủ có ngon không, Như Nhã tới cả nhà đều vây quanh Như Nhã, để Hình Nhã ở một bên giống như một người ngoài, Hình Nhã cũng không phải đứa ngốc, sao nó không nhìn ra được, bà nói con bé không thân với bà, nhưng mà tâm tư bà không đặt con bé trong lòng.” Ông cụ Ôn càng nói càng tức giận, càng nói càng khó chịu, trong lòng cảm thấy uất ức thay cho đứa bé kia.

Sắc mặt bà cụ Ôn ngưng ngững: “Dù sao Như Nhã ở bên cạnh tôi được mười hai năm, cho dù con bé không phải cô chủ nhà họ Ôn, lòng tôi vẫn thương nó, mặc dù Hình Nhã là huyết mạch của nhà họ Ôn, nhưng dù sao vẫn không có tình cảm...”

Ông cụ Ôn cả giận nói: “Chỉ bởi vì không có tình cảm cho nên liền phải đưa con bé ra nước ngoài nhắm mắt làm ngơ?”

Ôn Hạo Văn vội vàng giải thích: “Ba, mẹ, con không có ý này...”

Ông cụ Ôn nhìn về phía Ôn Hạo Văn, vẻ mặt già nua mệt mỏi: “Con bé là con ruột của con, trên người chảy dòng máu của con, là máu mủ ruột già, vậy mà con đối xử với con bé như thế? Con có còn chút lương tri nào không? Ba thấy con là bị người thổi gió bên tai đến nỗi không phân biệt nổi đông tây nam bắc rồi.”

Ôn Hạo Văn tức khắc xấu hổ, quả thật ý kiến đưa Hình Nhã ra nước ngoài là của Thư Thiển.

Từ trước đến nay bà cụ Ôn cưng chiều con trai, đương nhiên không nỡ để con trai bị trách móc nặng nề, bất mãn trừng ông cụ Ôn: “Ông già, ông nói gì vậy, xí nghiệp Ôn Thị to như vậy nó đều quản lý gọn gàng tử tế, Hạo Văn là người hồ đồ như vậy sao?”

Lời bà cụ Ôn nói làm Ôn Hạo Văn có tự tin hơn: “Ba, không bằng chúng ta hỏi ý Hình Nhã trước, biết đâu nó cũng đồng ý thì sao?”

Ông cụ Ôn lạnh lùng nói: “Ba nói cho con biết, Hình Nhã không đi đâu hết, chỉ ở bên cạnh ba, nếu các người nhìn không quen thì có thể dọn ra ngoài ở, chỉ cần ba còn sống một ngày, mấy người đừng hòng đuổi Hình Nhã đi.”

“Lão Ôn...”

“Đừng nói nữa, hai người đi ra ngoài đi!”

“Ba...”

“Cút!”

Con giận bị kim nén của Ôn Hạo Văn lập tức bùng nổ: “Ba, ba quá cổ chấp, sớm muộn gì cũng có một ngày thanh danh của nhà họ Ôn bị hủy trong tay ba.”

Ông cụ Ôn cười châm biếm nói: “Ba chẳng qua chỉ hủy thanh danh của Ôn Thị, nhưng mà con lại cắt đứt dòng dõi của Ôn Thị, nếu không phải đến nay con không để lại huyết mạch cho nhà họ Ôn, thì sao ba phải phí công đi tìm Hình Nhã trở về?”

Sắc mặt Ôn Hạo Văn xanh mét, đến nay chuyện ông ta không sinh được con trai vẫn là nỗi đau trong lòng, ông ta lặng lẽ đến bệnh viện khoa nam kiểm tra vài lần, lại bảo Thư Thiển đi kiểm tra mấy lần, kết quả kiểm tra đều biểu hiện hai người bọn họ đều không có vấn đề gì, không thể sinh con trai, chẳng lẽ còn trách ông ta chắc?

Nghĩ đến đây, Ôn Hạo Văn tức giận đẩy cửa đi ra, vừa lúc nhìn thấy Ôn Hình Nhã bừng bừng sáng đứng ở cửa.

.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-1: Hình Nhã, con muốn ra ngoại quốc sao? 1

"Ba!" Ôn Hình Nhã nghẹn ngào khẽ gọi, tuy người nhà họ Ôn vô tình với cô, trải qua một kiếp, cô cho rằng mình sẽ không quan tâm đến, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không cam tâm, khuất phục, tức giận, đau lòng, không rõ nguyên nhân.

Rốt cuộc cô đã làm gì sai, chưa từng cho cô cơ hội, đã phủ định cô như vậy sao?

Không biết vì cái gì, Ôn Hạo Văn nhìn cô mặc quần áo vô cùng trang nhã, đôi mắt kiêu ngạo nước mắt chớp động long lanh, lông mi khẽ run như cánh hoa đang e ấp trong sương lạnh, mãi mãi bất lực làm cho người ta muốn chăm sóc, ông ta không nhận được nghĩ đến người vợ đã qua đời của mình, nghĩ đến có lẽ cô đã nghe được lời của ông ta nói trước đó trong phòng, liền sinh ra một chút chột dạ.

Nhưng một chút chột dạ này liền bị tức giận thay thế: "Người lớn nói chuyện, cô còn đứng ở ngoài nghe lén, đồ không có giáo dục."

Ôn Hình Nhã nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt chảy từ khóe mắt cô ra, trượt theo khuôn mặt vào môi cô, mùi vị vô cùng mặn, vô cùng cay đắng, vô cùng đau đớn...

Cô tự nói với bản thân, đây là lần cuối cùng cô khóc vì người nhà họ Ôn.

Chờ đến khi cô mở mắt ra lại, trong mắt đã bình tĩnh, khóe mắt vẫn còn sót lại vệt nước mắt, giống như băng tuyết tan, vô cùng lạnh lẽo: "Tôi thật sự không có giáo dục, vì ông, vì nhà họ Ôn, chưa từng dạy tôi một ngày nào cả."

Cho nên ông không có tư cách mắng tôi như vậy!

Ôn Hạo Văn đọc được câu này trong mắt cô, nhất thời giận tím mặt: "Cô, đồ nghiệt nữ, người làm ba như tôi dạy bảo cô vài câu thì thế nào? Tôi nói sai sao?"

Ôn Hình Viễn thân nhiên nói: "Đương nhiên lời của ba dạy luôn đúng."

Giọng điệu lạnh nhạt như vậy, làm Ôn Hạo Văn tràn đầy tức giận lại như đang phát tiết với một đồng bóng gòn, không hề có chút sức lực nào, ông tức giận đến chấp tay sau lưng, nhanh chân rời đi.

Cửa phòng lại bị mở ra lần nữa, bà cụ Ôn thở hắt hắt đi ra, lạnh lẽo nhìn Ôn Hình Nhã đứng ở cửa: "Nhìn thấy nhà họ Ôn vì cô mà huyền não đến như vậy, chắc bây giờ cô đang vui lắm nhỉ!"

Bà cụ Ôn đang muốn dạy bảo cô vài câu, thì giọng nói giả nua của ông cụ Ôn truyền ra: "Hình Nhã, vào đi!"

Ôn Hình Nhã tỏ ra xin lỗi nhìn bà cụ Ôn, sau đó cúi đầu tiến vào trong phòng: "Ông nội, ông còn chưa ăn sáng, cháu đặc biệt bụng đến cho ông đây."

Ông cụ Ôn nhìn cô cúi đầu, cả người tỏ ra thận trọng, giống như hai người là người ngoài, xem ra cô đã nghe hết những lời vừa nãy: "Ông không muốn ăn, bữa sáng cũng không cần nữa."

Thật ra suy nghĩ kỹ, Hạo Văn đề nghị đưa Hình Nhã ra nước ngoài, tuy điểm xuất phát hơi nhân tâm, nhưng đối với Hình Nhã và Ôn thị thì chưa chắc là chuyện xấu, giáo dục ở nước ngoài thật sự xuất sắc hơn trong nước rất nhiều, đưa cô qua nước ngoài mãi giữa mấy năm, cũng không có gì không tốt, vừa vận nhân cơ hội này ông cũng có thể nhìn xem cô có thể trở thành một cô ca xuất sắc của nhà họ Ôn không, đảm nhiệm thân phận người thừa kế nhà họ Ôn.

Ôn Hình Nhã hơi run rẩy, cúi đầu không nói gì.

Ông cụ Ôn thở dài: "Hình Nhã, cháu..."

Muốn ra nước ngoài không?

Đột nhiên Ôn Hình Nhã ngẩng đầu nhìn ông cụ Ôn, cắt ngang lời nói của ông: "Ông nội, con tình cờ nghe được chú Uông nói con có một người ông ngoại, nên con muốn đi thăm ông ngoại."

Ông nội đã lung lay, nhìn như muốn hỏi thăm cô, nhưng trong lòng đã đồng ý với đề nghị của Ôn Hạo Văn, thật vất vả cô mới làm ông nội ủng hộ cô, nên không thể bị Ninh Thư Thiển phá hỏng, càng không thể để nhà họ Ôn đưa cô ra nước ngoài, người duy nhất đứng về phe cô cũng chỉ còn ông ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16-2: Hình Nhã, con muốn ra ngoại quốc sao? 2

Ôn Hạo Văn, Ninh Thư Thiển, bọn họ muốn đưa cô ra nước ngoài, dù không thuyết phục được ông nội, nhưng chắc chắn Ninh Thư Thiển còn có chiêu khác, nghĩ đến kiếp trước Ninh Thư Thiển đuổi cô ra khỏi nhà họ Ôn thế nào, trong lòng Ôn Hình Nhã liên sợ hãi, "mình thương dễ tránh, âm mưu khó phòng", nếu mượn cơ hội này tránh xa Ninh Thư Thiển cũng tốt.

Nói một câu, như tiếp thêm dũng khí cho cô, cô liền kiên định nhìn ông nội của mình, tỏ ra quyết tâm: "Ông nội, cháu muốn đến chỗ của ông ngoại một thời gian ngắn."

Trí nhớ trong kiếp trước cho Ôn Hình Nhã biết, Ôn Hạo Văn rất e ngại ông ngoại, hơn nữa ông ngoại còn là người có địa vị trong giới chính trị, làm cho nhiều người kính sợ, cho nên nếu cô qua nhà ông ngoại ở, đương nhiên Ôn Hạo Văn sẽ kiêng kỵ, xem như Ninh Thư Thiển có lợi hại như thế nào, không có Ôn Hạo Văn ủng hộ, bà ta cũng không dám làm loạn.

Lấy lại làm tiền như vậy, khơi dậy sự áy náy trong lòng ông nội, nếu tương lai Ninh Thư Thiển sinh ra bất kỳ cái trứng gì, đương nhiên ông nội sẽ suy xét nhiều hơn một chút.

Ông cụ Ôn kinh ngạc, im lặng một lát lâu mới thở dài nói: "Cũng được, hai ngày trước ông ngoại của cháu cũng đã gọi điện thoại đến, nói muốn gặp cháu, nhưng vì cháu chưa về, cho nên ông không đồng ý, lúc đầu dự định sẽ dẫn cháu qua gặp ông ngoại, không nghĩ đến..."

Câu tiếp theo, ông ta không nói nữa, cô cũng không nói đến chuyện vừa rồi cô nghe được, đương nhiên ông ta sẽ không nhắc đến, tuy ông ta có ý đưa cô ra nước ngoài, nhưng vẫn tôn

trọng quyết định của cô, hơn nữa cô còn tự đề nghị muốn qua nhà họ Mạc ở, hiển nhiên ông ta sẽ không từ chối.

"Cảm ơn ông nội! Lúc trước con nghe đủ Uông nói, ông ngoại chỉ còn một mình cháu là người thân, nên cháu liền muốn đến thăm ông ngoại một chút, bây giờ vừa vận được như ý nguyện." Ôn Hinh Nhã mỉm cười, nhưng giọng nói lại hơi nghẹn ngào, trong mắt chứa nước mắt, cô quật cường kiềm nén không cho nước mắt rơi xuống.

Kiểm chế ủy khuất như vậy, như muốn cho ông một cái bậc thang, trong lòng ông ôn ngữ vị tạp trần: "Cháu qua chăm sóc ông ngoại cũng tốt, ông ngoại cháu chỉ có mẹ của cháu là con gái, từ khi mẹ con ra đi, bên cạnh ông ta liền không còn ai là người thân, lúc trước hình như...Hai bên cũng không thân thiết."

"Cháu sẽ thay mẹ cháu chăm sóc ông ngoại thật tốt, thay mẹ cháu làm tròn chữ hiếu." Giọng nói của Ôn Hinh Nhã nghẹn ngào chua xót, thật ra cô đã thấy rõ ràng một kiếp này, Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã, Hạ Như Nhã đẩy cô vào vực sâu vạn kiếp bất phục, nhưng nếu người nhà họ Ôn không lấy lợi ích làm đầu, thì cô cũng sẽ không có kết cục như vậy.

Ông cụ Ôn vui mừng không thôi: "Cháu là một đứa con ngoan!"

Ôn Hinh Nhã kiểm nén nước mắt không nói gì.

Ông cụ Ôn nhìn bà vai cô hơi run, trong lòng chua xót, giống như thuyết phục cô: "Ông ngoại của cháu học vấn cao, nhất định cháu sẽ học được nhiều thứ."

"Cháu..Cháu đã biết!"

Ông cụ Ôn ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Ông đã già, không còn dùng được, rất nhiều chuyện trong nhà cũng không quản được, để cháu chịu thiệt, ông sẽ bảo đủ Uông sắp xếp cho cháu, lát nữa ông sẽ dẫn cháu đến chỗ ông ngoại."

Ôn Hinh Nhã biết, vì cô vừa quay lại nhà họ Ôn, tất cả biểu hiện đều không được ông nội công nhận, ông nội cũng đang nghi ngờ không biết cô có thể trở thành cô Ôn xuất sắc cho nhà họ Ôn, hay là trở thành một người làm cho nhà họ Ôn mất mặt, cho nên tạm thời ông ta từ bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-1: Tôi sẽ trở lại, chúng ta còn nhiều thời gian 1

Về đến phòng, dù Uông đang thu dọn đồ đạc giúp cô.

Ôn Hinh Nhã nhìn tủ quần áo trống không, trong lòng trống rỗng, lại hơi mơ màng!

Dù Uông nhìn cô cả ngồi ngáy giấc trên giường, trong lòng cũng vô cùng đau đớn, đứa con gái duy nhất của bà chủ, cháu ngoại duy nhất của nhà họ Mạc, lưu lạc ở ngoài 15 năm, vừa về đến nhà họ Ôn liền bị ép đuổi ra ngoài.

Nghĩ đến lúc cô cả vừa về nhà, giống như một con nhím bị thương, nóng nảy lo lắng, bất lực, vô cùng đề phòng với mọi người trong nhà họ Ôn, trong lòng bà cụ Ôn cũng chỉ có cô Như Nhã, không để ý đến cô cả, bà chủ mới ngoài mặt hòa nhã nhưng lại rắp tâm hại người sau lưng, cô Du Nhã ý vào bà chủ mới làm khó đủ đủ điều, ông chủ càng lạnh lùng tính toán.

Hôm đó trong sân, rõ ràng bà ta nhìn thấy cô Như Nhã tự mình ngã vào hồ nước, cuối cùng cô Như Nhã lại khẳng định cô cả đẩy cô ta, mấy người hầu ở bên cũng hát đệm theo, ông cụ Ôn, bà cụ Ôn, ông chủ càng nhận định là cô cả đẩy cô Như Nhã ngã, mắng cô cả rất nhiều.

"Thưa cô, đồ đều đã được sắp xếp xong."

Hai mắt mơ màng của Ôn Hinh Nhã dần dần bình tĩnh lại, nhìn trong tủ quần áo treo tượng trưng hai bộ quần áo còn có trang sức phối hợp, mặt liền cười: "Dù sao ở nhà họ Ôn con cũng không có nhiều đồ, nên liền mang đi hết đi! Tránh khi đến chỗ ông ngoại không có đủ đồ dùng, còn vất vả cho ông ngoại đặt mua cho con."

Mắt dù Uông cay cay, nước nờ nói: "Cô cả đáng thương của tôi, nếu bà chủ trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho ngài mãi mãi hạnh phúc."

Cảm xúc mù mịt của Ôn Hinh Nhã đã hoàn toàn biết mất: "Cũng không phải, mẹ con ở trên trời nhìn con..." Nhìn cô chịu hết những ức hiếp, thống khổ tuyệt vọng, cho nên đã cho cô cơ hội sống lại, nắm chắc cuộc sống của mình.

Dù Uông dọn đồ xong, Ôn Hinh Nhã nhìn trong phòng trống không, cũng không tìm được một chút thuộc về dấu vết của cô, giống như cô chỉ là một người khách đi mượn phòng, cô nhẹ nhàng nói trong không khí: Tôi sẽ quay lại!

Đúng vậy, cô sẽ quay lại!

Dù Uông ra lệnh cho người hầu khiêng đồ của cô vào phòng khách, Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã đang ngồi trên ghế sofa, nhìn đám người hầu ra vào vào, trong lòng liền vui vẻ.

Ôn Du Nhã càng dương dương đắc ý nhìn Ôn Hinh Nhã cố ý nói: "Chị, chị đang định đi đâu? Tại sao lại đóng gói hành lý nhiều vậy?"

Ôn Hinh Nhã không để ý đến cô ta.

Ôn Du Nhã càng đắc ý quên mình: "Chị mới quay lại nhà họ Ôn mấy ngày, liền đã ôm hành lý rời đi, không lẽ bị ông nội đuổi khỏi nhà họ Ôn sao?"

Ông cụ Ôn đứng ở bậc thang nhìn thấy cảnh này tức đến xém đau tim, Ôn Hinh là con vợ cả chính thống, lại bị một đứa con vợ lẽ thấp kém quở trách, lại không dám phản bác, bị khinh rẻ như vậy, bộ dạng lại còn thuận theo.

Hơn nữa, người con dâu luôn giả bộ dịu dàng lại ngồi trên ghế sofa nhếch miệng, cười trên nỗi đau của người khác: "Cô rất hi vọng Hinh Nhã bị tôi đuổi ra khỏi nhà họ Ôn sao?"

Giọng nói âm trầm, chứa lửa giận ngất trời, Ôn Du Nhã và Ninh Thư Thiên phát lạnh trong lòng, ngẩng đầu lên theo bản năng, liền nhìn thấy ông cụ Ôn đang đứng trên bậc thang, nghe hết lời nói của Du Nhã.

Từ xa, Ninh Thư Thiên có thể cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo của ông cụ Ôn từ trên cao nhìn xuống, lúc còn trẻ, ông cụ có tiếng sát phạt quyết đoán, mặc dù bây giờ đã rời khỏi công ty, nhưng một thân khí thế khiến người lại không giảm chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2: Tôi sẽ trở lại, chúng ta còn nhiều thời gian 2

Nhất thời sắc mặt của Ninh Thư Thiên trắng bệch: "Ba, Du Nhã không có ý đó, con bé còn nhỏ không hiểu chuyện, không biết ăn nói, ngài cũng đừng chấp với con bé."

Ôn Du Nhã bị dọa đến không dám thờ mặt: "Ông nội, cháu.."

Sắc mặt của ông cụ Ôn trầm lãnh: "Nhưng mà làm cho hai mẹ con cô thất vọng rồi, ông ngoại của Hinh Nhã gọi điện thoại đến muốn tôi dẫn Hinh Nhã qua chỗ ông ta ở một thời gian, Hinh Nhã vẫn sẽ quay lại."

Ninh Thư Thiên hơi giật mình, không phải đưa đi nước ngoài sao? Sao lại biến thành đi nhà họ Mạc?

Ninh Thư Thiên muốn giải thích: "Ba, ba..."

Trong đôi mắt già nua của ông cụ bắn ra một ánh sáng lạnh làm người ta khiếp sợ: "Trong khoảng thời gian Hinh Nhã ra qua nhà họ Mạc này, nếu cô còn dám sinh ra cái trứng nào, tôi không thu thập cô, cũng sẽ có người thu thập cô."

Ninh Thư Thiên không khỏi nghĩ đến cặp mắt tinh lạnh của ông cụ Mạc giống như nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện, bà liền cảm thấy sợ hãi, trong lòng mát lạnh, trong lúc đó bà ta nhìn về phía Ôn Hinh Nhã, khóe môi của cô hơi nhếch lên, trong mắt chứa ánh sáng lạnh làm người ta sợ hãi, hơn nữa còn rất giống ánh mắt của ông cụ Mạc.

Đột nhiên bà hồi hận vì đã đề nghị đưa Ôn Hinh Nhã ra nước ngoài, để cho cô ta lấy cớ qua nhà họ Mạc, ông cụ Mạc chính là ngôi sao sáng trong giới văn học, ai cũng kính nể bà phân, cho cô đi nhà họ Mạc, không phải là đang cho cô thêm cánh sao?

Vừa nghĩ thế, trong lòng liền không nhịn được hoảng hốt.

Nhưng nghĩ đến tính tình của ông cụ Mạc vô cùng lạnh nhạt, năm đó Như Nhã quay lại nhà họ Ôn, cũng không thấy ông cụ Mạc đối xử tốt với Như Nhã bao nhiêu, tình cảm mờ nhạt, cũng không thân thiết, chỉ có ngày tết hay ngày lễ mới đến thăm một lần, qua nhiều năm như vậy, nhưng Như Nhã vẫn không chiếm được chỗ tốt ở nhà họ Mạc.

Bây giờ Ôn Hinh Nhã không ra gì như thế, làm sao ông cụ Mạc để ý được, cô ta có thể chiếm được chỗ tốt nào sao?

Ánh mắt bén nhọn của ông cụ Ôn nhìn vào Ôn Du Nhã: "Nhà họ Ôn có thể cho cô tất cả, nhưng cũng có thể lấy lại hết tất cả, đến lúc đó, cho dù là cha nuôi của cô cũng không bảo vệ được cô."

Ông cụ Ôn nghiêng răng nói hai chữ "Cha nuôi", giọng điệu nghiêm túc không hề có chút ý nói suông nào.

Sắc mặt Ôn Du Nhã trắng bệch, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền, hai mắt rũ xuống che giấu hận ý bên trong, đều do Ôn Hinh Nhã, tất cả đều do tiện nhân Ôn Hinh Nhã tạo thành nếu không phải vậy, thì tại sao ông nội lại tức giận với cô ta.

Ôn Hinh Nhã, cô chờ đó, tôi nhất định sẽ làm cho cô sống không yên, chết cũng không xong!

Làm sao ông cụ Ôn lại không biết suy nghĩ của hai mẹ con này, Hinh Nhã lưu lạc bên ngoài 15 năm, quá khứ đều đã qua, không có địa vị trong nhà họ Ôn, bà nội cũng không thích, một khi để nhà họ Ôn hoàn toàn chán ghét Hinh Nhã, thì không phải toàn bộ tài sản của nhà họ Ôn đều vào tay mẹ con này rồi sao.

Hinh Nhã trở về, gọi lên lòng tham của hai mẹ con này! Hai người này cũng tìm cơ hội tính toán bộc lộ rõ sự tham lam của mình.

Ông cụ Ôn vô cùng tức giận.

Ôn Hinh Nhã từ từ đi đến trước mặt Ninh Thư Thiên, xoay người nói nhỏ: "Chờ đấy, không lâu nữa tôi sẽ quay lại! Chúng ra...Còn nhiều thời gian!"

Hơi thờ tính tế phả lên tai bà ta, ngứa ngứa như có con sâu róm bò trên tai, trong lòng Ninh Thư Thiên lạnh thấu, miễn cưỡng duy trì nụ cười nói: "Hinh Nhã, mẹ không hiểu con nói gì."

Ôn Hinh Viễn cười như không cười đi đến trước mặt bà ta, mặt đối mặt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chỉ vào trong tim bà ta: "Không sao, ở đây hiểu là được."

Ninh Thư Thiên bị cô chỉ vào trái tim như vậy, trái tim liền đập "thịch thịch thịch", chờ đến khi bà hồi phục lại cảm xúc hốt hoảng của mình, thì Ôn Hinh Nhã đã đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ông ngoại

Xe đứng trước cửa nhà họ Mạc, nhà họ Mạc vẫn còn duy trì theo kiểu kiến trúc nước ngoài nhiều tầng trước khi giải phóng, tòa nhà màu sữa ngà, ngoài cửa có sáu cột trụ ở hành lang, trang trí cực kỳ tinh xảo.

Nhìn kiến trúc quen thuộc trước mặt, mũi của Ôn Hinh Nhã liền chua xót.

Nhà họ Mạc là dòng dõi nho học, càng lâu đời hơn nhà họ Ôn, kéo dài từ thời nhà Thanh, vào lúc kháng chiến, nhà họ Mạc đảm nhiệm chức hiệu trưởng của trường đại học Kinh Thành do nhà nước lập, tận sức truyền dạy giáo dục, lý lẽ cho dân tộc, từ khi bị địch tấn công, dân số nhà họ Mạc càng ít, đến bây giờ, cũng chỉ còn ông ngoại của cô, bà ngoại cũng giống như mẹ cô, khó sinh nên chết, lúc đó ông ngoại mới còn trung niên, nhưng vì có tình cảm sâu nặng với bà ngoại, nên chưa từng tái hôn.

Tuy nhà họ Mạc suy thoái, nhưng không ai dám xem thường nhà họ Mạc, không nói đến chuyện lúc trước của nhà họ Mạc, liền nói đến địa vị của ông ngoại là ngôi sao sáng trong giới chính trị, cũng đủ làm mọi người không dám dây vào.

Lúc trước cô trở lại nhà họ Ôn không quá lâu, ông ngoại liền đón cô về nhà họ Mạc ở, ông lão tóc hoa râm nhìn bộ dạng ngang bướng thô bỉ của cô, liền bắt đầu nghiêm khắc dạy cô cầm kỳ thi họa, khi đó vừa quay lại nhà họ Ôn, nên cô thật sự cho rằng mình là cô cả nhà họ Ôn, kiêu căng táo bạo, làm sao chịu đựng được sự nghiêm khắc của ông ta, cho nên lén lút chạy khỏi nhà họ Mạc, sau đó vì Ninh Thư Thiên chăm sóc, từ đó quan hệ với ông ngoại càng phai nhạt.

Sau này, ông ngoại có đến nhà họ Ôn nhìn cô mấy lần, cuối cùng lên cơn đau tim chết trong nhà ba ngày cũng không ai biết, vẫn là nhờ học sinh của ông ta không liên lạc được, nên mới chạy đến nhà họ Mạc, phát hiện ra ông đã chết.

Nghĩ đến kiếp trước mình bất hiếu, trong lòng Ôn Hình Nhã tràn đầy hối hận, kiếp này, nhất định cô sẽ canh giữ bên cạnh ông ngoại, để ông ngoại sống lâu trăm tuổi.

"Hình Nhã, Hình Nhã..."

Ôn Hình Nhã ép nước mắt của mình vào hốc mắt: "Ông nội!"

Ông cụ Ôn nhìn thấy cô buồn bã, liền nghĩ đến chuyện trước kia, nên liền áy náy với cô: "Chúng ta đã đến, cháu đang nghĩ gì vậy, gọi cháu, cháu cũng không trả lời."

"Không có gì, chỉ là nhìn thấy kiến trước tang thương trước mặt nên cháu cảm thấy hơi đau xót thôi." Đúng vậy! Trải qua tang thương, tòa nhà này đã gánh chịu một đoạn lịch sử nổi bật, gánh chịu vinh nhục hưng suy của nhà họ Mạc, gánh chịu nỗi đau khổ cô đơn một đời của ông ngoại.

Ông cụ Ôn thở dài: "Đây là tòa nhà được xây dựng vào thời tông quân, đến chiến tranh kháng Nhật, đến nội chiến trong nước, đến bây giờ cũng tồn tại được khoảng 90 năm, cũng không biết sửa lại bao nhiêu lần, qua nhiều năm, ông ngoại cháu cũng không rời chuyển ra, cho nên vẫn ở chỗ này."

Tài xế mở cửa xe giúp ông cụ Ôn, Ôn Hình Nhã tiến lên đỡ ông nội xuống xe.

Trên hàng rào sắt màu đen, các dây hoa leo đầy lên, nào là đỏ, đào, phấn, rực rỡ lộng lẫy, mùi hoa nồng đậm tỏa ra không khí xung quanh, hít một hơi liền có thể say lòng người.

Lúc này, một ông lão hơn năm mươi tuổi và một ông lão tóc trắng bạc phơ sinh lực khỏe mạnh cùng nhau đi ra.

Ôn Hình Nhã lập tức nhận ra, ông lão hơn 50 tuổi chính là quân gia nhà họ Mạc- ông Trương, còn ông lão tóc trắng bạc phơ chính là ông ngoại cô-Mạc Tiên Kỳ.

Ông Trương vội vàng đi đến mở cửa sắt ra, nhìn Ôn Hình Nhã đứng trước mặt, hốc mắt liền ươn ướt: "Giống, thật giống.."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18-2: Ông ngoại

Dường như cảm giác được sự thất thố của mình, ông ta liền kéo cửa ra: "Ông Ôn, cháu gái mau vào!"

Ôn Hình Nhã cảm ơn gật đầu với ông Trương, lúc này mới đỡ ông nội đi vào nhà, vừa ngừng đầu liền đón nhận ánh mắt dò xét của ông ngoại, cặp mắt lạnh nhạt của ông ngoại nhìn cô tràn đầy phức tạp, làm cô không biết phải làm sao.

Ông cụ Ôn cười ha ha nói: "Ông Mạc, đã lâu không gặp, ông vẫn như cũ, càng già càng dẻo dai, không giảm."

Lúc còn trẻ, ông nội và ông ngoại là bạn thân, nếu không năm đó ông ngoại cũng sẽ không đưa mẹ đến nhà họ Ôn, nhưng sau khi mẹ qua đời, quan hệ giữa nhà họ Mạc và nhà họ Ôn liền phai nhạt.

"Nhờ phúc ông bà!" Ông Mạc yên lặng đứng ở đó, dáng người thẳng tắp như cây tùng bách, hiên ngang cao ngạo, trang trọng trang nghiêm, mang theo một loại khí thế thà bị gãy chứ không chịu cong.

4 chữ nhàn nhạt, làm trong lòng ông cụ Ôn nảy sinh một chút áy náy, ngượng ngùng kéo Ôn Hình Nhã: "Đây là Hình Nhã, cháu gái của tôi, cũng là cháu ngoại duy nhất của ông, tôi đặc biệt dẫn con bé đến ra mắt ông."

"Thật giống Dao nhi, khí chất cũng giống." Ông cụ Mạc nhìn cô đứng trước hàng rào sắt leo đầy hoa hồng, ăn mặc quần áo màu xanh viền hoa, phôi trang sức cẩm thạch màu xanh, yên lặng đứng đó, cho dù là khí chất hay mặt mũi, đều cực kỳ giống Dao nhi, vừa nhìn liền chắc chắn cô là cháu ngoại của ông, không là gì, có lẽ là vị máu mủ.

Vừa nhận định vừa phức tạp, làm cảm xúc không biết làm sao của Ôn Hình Nhã liền tan biến hết: "Ông ngoại!"

"Được! Được! Được!" Nói ba chữ được liền tiếp, chứa chút kích động, ông run rẩy nhấc tay sờ tóc của cô, có chút không thể làm chủ được cảm xúc.

Đôi mắt của Ôn Hình Nhã ươn ướt.

Nhìn hai người, ông cụ Ôn liền cảm thán máu mủ tình thân thật ràng buộc.

Năm đó, lần đầu tiên Như Nhã đến gặp ông Mạc, ông cụ Mạc liền tỏ ra không thích lắm, cho dù Như Nhã có lấy lòng thế nào, ông ta đều tỏ ra nhàn nhạt, cuối cùng quan hệ của hai người cũng dần phai nhạt.

Ông cụ Mạc nghiêng đầu nhìn ông Trương: "Lão Trương, gọi người mang đồ của cô cả đưa vào phòng, đưa cô cả đi nghỉ ngơi."

"Ông nội, ông ngoại! Hai ông trò chuyện đi, con đi xuống trước, dọn dẹp đồ đạc một chút." Chuyện của thế hệ trước là chuyện cô không thể nào nhúng tay vào được, Ôn Hình Nhã nghe lời đi theo ông Trương vào phòng.

Trên đường đi ông Trương đều quan sát cô gái trẻ vừa tìm được về này, phát hiện cô gái này cũng không có thô bỉ như lời đồn đại, ngược lại khí chất rất thanh nhã, không khác cô chủ

là bao, trên đường đi đều quan sát phong cảnh, đây là biểu hiện của cẩn thận và tôn trọng.

Ông Trương không nhận được nghĩ đến Hạ Như Nhã trước kia, cao quý ưu nhã, chu đáo, lúc đầu đến nhà họ Mạc, ông liền biết cô gái đó không hề giống cô chủ, nhìn thấy đồ trang trí trong nhà họ Mạc, trong mắt liền hưng phấn tham lam, ông chủ rất thất vọng.

Không nghĩ đến, cô ta lại là một người giả mạo, may mắn ông chủ anh minh, không bị tên giả mạo đó lừa bịp.

Ông Trương lại nhìn cô cả nhà họ Ôn vừa mới tìm về được, nhà họ Ôn đã kiểm tra DNA, đây mới là hàng thật giá thật, rốt cuộc con cháu của hai nhà Ôn-Mạc, khí chất cũng khác biệt: "Cô gái, ông chủ bảo tôi sắp xếp phòng cho cô ở, phía trước chính là phòng của cô."

Ôn Hình Nhã nhìn đến, liền thấy một cây cỏ thụ hoa Quỳnh nở khắp nơi, trong gió lung lay yếu điệu, cánh hoa rơi như tuyết, như đang múa vô cùng rực rỡ.

Màu trắng cũng có thể xinh đẹp như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19-1: Phòng tiểu thư khuê các

Ông Trương nhìn cô cười: "Cô chủ thích hoa Quỳnh, cho nên lúc nhỏ liền trồng một cây hoa Quỳnh trước phòng, bây giờ đã hơn ba mươi năm, suy cho cùng nếu là con của cô chủ, chắc cũng có sở thích như vậy."

"Thật xinh đẹp." Hoa Quỳnh ở nhà họ Mạc đẹp hơn ở nhà họ Ôn rất nhiều, dù sao đây cũng là hoa mà mẹ thích, ông ngoại luôn luôn chăm sóc cây.

Ông Trương dẫn Ôn Hình Nhã vào phòng: "Nếu cô chủ nhỏ có chuyện gì cần, cứ nói cho tôi biết."

Ôn Hình Nhã nói cảm ơn: "Cảm ơn ông Trương."

Ông Trương chỉ huy người hầu dọn đồ đạc vào, miệng nói không ngừng: "Người nhà họ Ôn thật quá đáng, cô chủ nhỏ mới ở nhà họ Ôn một tuần, vậy mà quá ít đồ, trang sức cũng chỉ có mấy món, một bộ ra hôn cũng không có."

Trong lòng Ôn Hình Nhã cảm thấy âm áp, kiếp trước ông ta cũng đối xử với cô như vậy, chỉ tiếc bản thân không biết quý trọng, sau này ông ta có việc liền quay về nhà.

Ôn Hình Nhã đánh giá bố cục trong phòng, giường lớn làm bằng gỗ trầm hương, màu gỗ nâu đậm lóng lánh, có mấy vệt lốm đốm của thiên nhiên và dấu vết của đục gọt, gập ghềnh, vết nứt kéo dài, tản ra mùi trầm hương nhàn nhạt.

Mùi của gỗ trầm hương vô cùng ưu nhã, có thể trừ tà, giúp tinh táo tinh thần, bảo vệ sức khỏe, nghe nói còn có thể đề phòng côn trùng, phòng ẩm mốc các loại, bây giờ số lượng gỗ trầm hương vô cùng thừa thớt.

Mà bộ giường lớn gỗ trầm hương này, nghe nói là của hồi môn năm đó của bà ngoại.

Nhà họ Mạc cũng là dòng dõi nho học, tổ tiên đã từng làm quan, rất hiển hách, năm đó nhà họ Nhậm và nhà họ Mạc qua lại rất thân thiết, cho nên, nhà họ Nhậm cũng bị chịu tổn thất khi nhà họ Mạc bị tàn phá, bây giờ nhà họ Nhậm đã không còn ai.

Bàn trang điểm, hộp trang sức, gương lược, tất cả đều được Hoàng Hoa Lê chế tạo ra, Hoàng Hoa Lê là một gia tộc đứng đầu về chế gỗ ở nước Z, có thể nói những thứ này rất quý báu.

Tám bình phong thêu hoa điều, ngăn cách giữa phòng ngủ và phòng thay đồ, khoảng 30 mét vuông!

Cô cảm thấy giống như mình đang lạc vào phòng của tiểu thư khuê các thời cổ đại!

Tất cả cảnh vật trong phòng đều cho thấy tình yêu thương của ông ngoại với bà ngoại.

Cô nghĩ đến kiếp trước lúc cô vừa mới vào nhà ông ngoại, không biết nhìn đồ, không cẩn thận làm gãy lược của Hằng Hoa Lê, ông ngoại liền mắng cô một hồi.

Khi đó cô rất tức giận, cãi lại ông ngoại: "Không phải chỉ là một cây lược cùn thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ."

Lúc ấy ông ngoại tức đến sắc mặt xanh mét, còn cùng ngày cô lên chạy khỏi nhà họ Mạc về nhà họ Ôn.

Qua một kiếp, có lẽ cô đã hiểu vì sao lúc đó ông ngoại lại tức giận như vậy, bởi vì chiếc lược này chính là một trong những của hồi môn của bà ngoại, đã trải qua hai đời người, ông ngoại cùng bà ngoại đều ở đây, đồ vật mà mẹ và bà ngoại để lại, trong suy nghĩ của ông ngoại, đều là thứ quý báu, khi đồ vật mà mình quý trọng bị người ta không quý trọng, ngoại trừ thất vọng và đau lòng, còn có tổn thương khó sờ.

Mặt khác, ông ngoại cũng thừa nhận cô, không chê cô thô bỉ, cho nên mới cho cô dùng đồ mà mình quý trọng, nhưng cô lại không hiểu được tấm lòng của ông ngoại, tùy ý chà đạp, phụ lòng ông ngoại.

Ông ngoại chính là người duy nhất trên thế giới này thật tình chờ đợi cô.

Ôn Hình Nhã thận trọng sờ vào hộp trang sức, cầm lấy cây lược nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó nhẹ nhàng mở hộp trang sức ra, cẩn thận cất lược vào hộp.

Ôn Hình Nhã quay đầu lại, liền nhìn thấy ông ngoại đang đứng ở ngoài cửa nhìn cô, cô hơi ngẩn ngơ rồi nở nụ cười, gọi: "Ông ngoại!"

"Phòng này chính là phòng năm đó mẹ cháu đã từng ở, cháu thích không?" Cảm xúc của ông cụ Mạc từ phức tạp, biến thành vui mừng, nhìn thấy cô vuốt ve hộp trang sức, cẩn thận cất lược vào hộp, ông ta liền như nghĩ đến vợ mình và con gái mình, lúc còn sống cũng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19-2: Phòng tiểu thư khuê các. 2

"Dạ thích, từ lúc vừa vào cháu liền cảm thấy thời gian như xoay chuyển, bản thân giống như biến thành tiểu thư khuê các thời cổ đại." Ôn Hinh Nhã vẫn nhìn trang trí trong phòng, giọng nói chứa kính ngác và cảm thán.

"Căn phòng này là bà ngoại của cháu bài trí, phần lớn đều là của hồi môn năm đó của bà ngoại cháu, năm đó mẹ con đi lấy chồng, ông dự định sẽ đưa một phần của hồi môn đến nhà họ Ôn, nhưng mẹ con lại không chịu, nói là để lại cho ông có vật tưởng niệm." Bây giờ nghĩ lại, may mắn lúc đó không đưa của hồi môn đến nhà họ Ôn, nếu không, thì đã trở thành tài sản của người ngoài.

"Mẹ đi lấy chồng, trong nhà cũng chỉ còn lại một mình ông ngoại, nếu ngay cả một chút vật tưởng niệm cũng không có, nhất định ông ngoại sẽ rất cô đơn." Ôn Hinh Nhã rất hiểu suy nghĩ của mẹ mình.

Sắc mặt của ông cụ Mạc dịu xuống một chút: "Đồ vật trong phòng đều dựa theo sở thích của mẹ cháu sắp xếp, nếu cháu không thích, có thể chỉnh sửa lại theo ý mình."

Ôn Hinh Nhã nhìn chằm chằm vào bài trí trong phòng, nhẹ nhàng lắc đầu: "Như vậy là được, con cũng rất thích, trong phòng này, mỗi một chỗ đều được ông ngoại và bà ngoại hao tốn tâm tư sắp xếp, chứa đựng tình yêu thương chân thật của ông ngoại và bà ngoại đối với mẹ cháu, đương nhiên cháu sẽ không động đến."

Sắc mặt của ông cụ Mạc càng phức tạp: "Ông nghe ông Trương nói, con mang đến rất ít đồ, nếu như cần gì, cứ gọi ông Trương mua thêm."

Ôn Hinh Nhã gật đầu: "Cảm ơn ông ngoại!"

Trên mặt ông cụ Mạc lộ ra ý cười: "Cháu cứ an tâm ở đây, xem nơi này như nhà của mình, đừng quá cẩn trọng, ông ngoại không phải là người ngoài."

Đột nhiên hai mắt của Ôn Hinh Nhã cay cay, mũi chua xót, không khống chế được nước mắt dâng lên: "Con đã biết, ông ngoại!"

Ông cụ Mạc kéo Ôn Hinh Nhã vào ngực, đôi tay già nua vỗ vỗ lưng cô, trấn an nói: "Mấy năm nay con cực khổ rồi."

Cảm giác là một thứ rất kỳ diệu, khi lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Ôn Như Nhã, trong lòng liền có cảm giác không thích, tuổi còn nhỏ nhưng đã học thói hai mặt, làm thế nào cũng không che dấu được tham lam trong mắt.

Nghĩ đến cháu gái duy nhất của mình như vậy, ông ta rất thất vọng, sau đó quan hệ cũng phai nhạt đi, ông ta không ngờ, cảm giác lúc đó của ông ta lại là vì đối phương không phải là cháu gái ruột của mình.

Hinh Nhã là một đứa bé tốt, người nhà họ Ôn có mắt không biết nhìn ngọc quý, cho rằng cô tầm thường không chịu nổi!

Ôn Hinh Nhã dựa vào ngực ông ngoại nghẹn ngào khóc.

Ông cụ Mạc có thể cảm nhận được sự tủi thân và khổ sở của cô, ông ta an ủi: "Người nhà họ Ôn có thừa nhận cháu hay không, không quan trọng, cháu vẫn còn ông ngoại ở đây, ông ngoại chỉ có một mình cháu là người thân, đương nhiên sẽ không để cháu chịu tủi thân."

Người nhà họ Ôn đều lấy lợi ích làm đầu, Tần Thục Lan vì lợi ích riêng, Ôn Văn Hạo cũng bạc tình bạc nghĩa, người mẹ kế Ninh Thư Thiên cũng lòng dạ bất chính, em gái Ôn Du Nhã mặt cao hơn đầu, còn Hạ Như Nhã, tâm tư thâm trầm, nói nhà họ Ôn là đầm rồng hang hổ cũng không đủ hình dung.

"Con đã biết, ông ngoại!" Ôn Hinh Nhã cảm động không dứt, kiếp trước cô ngu ngốc cỡ nào, mới vì Ninh Thư Thiên chằm ngồi mà bất hòa với ông ngoại, đối xử lạnh nhạt với ông ta, từ chối một phần tình cảm này, ngược lại, lại dùng bất kỳ thủ đoạn nào để mong có được tình cảm giả tạo của những người kia, vì cuộc đời mình, tổn thương ông ngoại, để ông ngoại chết thể thảm như vậy.

Một kiếp này, cô sẽ không bao giờ tổn thương ông ngoại, cô phải bảo vệ người cô yêu thương, người yêu thương cô, sẽ không để ông ngoại có kết cục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-1: Tán đồng

Sau khi ông cụ Mạc ra khỏi phòng của Ôn Hinh Nhã, liền dạo trong vườn sau nhà.

Nhìn thấy một gốc hoa Quỳnh rực rỡ, ông ta không nhịn được nghĩ đến lúc nhỏ Dao Nhi đã cùng ông trồng gốc cây hoa Quỳnh này xuống, ông không còn nhớ rõ lúc đó là ngày nào, nhưng ông nhớ Dao Nhi mặc váy màu trắng, bên hông thắt nơ bướm màu hồng, kỷ ức về con gái vẫn rõ ràng như thể.

Ông ta còn nhớ kỹ, cô gái nhỏ chống cằm ngồi dưới tàn cây hời ông ta không ngừng: "Ba, ba, khi nào hoa Quỳnh mới có thể cao lớn?"

"Ba, ba, trên sách nói hoa Quỳnh sẽ nở hoa, hoa to như nắm tay, trắng như bạch ngọc, sáng long lanh, ở trong năm cánh ở ngoài tám cánh nhỏ, bao quanh ở giữa là một đóa hoa nhỏ như viên trân châu, giống như bướm bướm, nên được còn được gọi là hoa Hồ Điệp, lại như bát tiên khởi vũ, tiên tư yếu điệu, cho nên cũng được gọi là tụ bát tiên, thơ văn có câu: "Phượng Đông mọc vạn hoa, nhưng Quỳnh hoa lại là thiên hạ vô song! Cũng không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy?"

Thoáng một cái đã hơn ba mươi năm, gốc hoa Quỳnh này đã nở ra bông hoa thuần khiết, rực rỡ nhất thế gian, giống như cô bé nở nụ cười vây quanh gốc hoa năm đó, vô cùng thuần khiết rực rỡ.

Xa xa liền nghe được người hầu tụ tập lại nói chuyện.

"Cô chủ nhỏ thật sự rất giống cô cả, khí chất cũng giống, không như Ôn Như Nhã kia, lần đầu tiên đến nhà họ Mạc, nhìn như ngoan ngoãn, lạnh lợi đáng yêu, nhưng cặp mắt lóe sáng kia làm người ta rất không thoải mái, nhìn liền biết không phải là người an phận."

"Nói đúng lắm, mỗi lần cô ta đến nhà họ Mạc, cặp mắt luôn nhìn chằm chằm vào đồ cổ bằng ngọc trong nhà, nhìn là biết không phải người tốt lành gì."

"Chuyện không ưa nhất, là rõ ràng tuổi còn nhỏ, lại luôn bày ra một bộ dạng cao cao tại thượng, trên người không có chỗ nào giống cô cả, tôi nhìn liền biết đó không phải là con của cô cả sinh ra."

"Đừng nói vậy, cô ta làm sao có thể đánh đồng với cô cả, dòng dõi nho học xem nặng cốt cách nhất, ông chủ và bà chủ đã qua đời, đều xuất thân từ gia tộc nho học, từ nhỏ cô cả đã bị mưa dầm thấm đất, loại cốt cách tài hoa được dưỡng từ nhỏ này, đã ăn sâu vào xương máu, loại chim sẽ chiếm tổ phượng hoàng như người kia làm sao có thể sánh bằng."

"Có thể không chỉ là một con chim sẽ bình thường."

Nói đến đây, tất cả mọi người đều tỏ ra khinh thường, cũng không muốn nhắc đến người này nữa.

"Ông Trương, ông có biết cô chủ nhỏ thích ăn gì không, chúng ta chuẩn bị tốt một chút, vốn cô cả có thói quen ăn canh ngọt, cũng không biết cô chủ nhỏ có như vậy hay không, không được...Người trẻ bây giờ đều thích đáng gây, tôi uống canh ngọt sẽ dễ bị mập..."

"Tôi lại thấy cô chủ nhỏ quá gầy, cô chủ nhỏ lưu lạc bên ngoài chắc chắn ăn không ít khổ, lát nữa chúng ta hầm một nồi canh gà táo đỏ, bồi bổ cho cô chủ nhỏ."

"Lần trước có một học sinh của ông chủ tặng một hộp nhân sâm núi đến, nghe nói hái từ núi Trường Bạch, có nên bỏ thêm vào canh không? Vật này rất bổ."

"Vẫn không nên! Cô chủ nhỏ còn nhỏ tuổi, tu bổ ít thôi, đừng làm quá, ngày thường uống nhiều canh dinh dưỡng một chút, từ từ cơ thể sẽ tốt hơn."

Ông Trương nhìn mọi người vui vẻ như vậy, mới còn sớm đã bắt đầu chuẩn bị cơm tối, ông ta liền nói: "Để lát nữa tôi đi hỏi cô chủ nhỏ thích ăn cái gì, mấy người chuẩn bị trước đi, cứ làm thông thả, làm một ít thức ăn ông chủ thích nữa, hôm nay cô chủ nhỏ trở về, ông chủ rất vui vẻ, cố gắng có thể ăn nhiều cơm hơn."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20-2: Tán đồng 2

"Cũng đúng, từ khi cô cả ra đi, tôi chưa từng thấy ông chủ vui vẻ như vậy, thật hi vọng cô chủ nhỏ có thể ở mãi ở nhà họ Mạc."

"Nói không chừng cô chủ nhỏ thật sự ở lại nhà họ Mạc, mấy người nhà họ Ôn như vậy, làm sao ông chủ có thể để cô chủ nhỏ chịu tù thân được."

Ông cụ Mạc không nghĩ đến, nhà họ Mạc luôn âm u yên tĩnh, lại vì Hình Nhã đến, liền như căng tràn sức sống, trở nên náo nhiệt không ít.

Lúc này ông Trương ngừng đầu lên liền nhìn thấy ông cụ Mạc đứng cách đó không xa, vội vàng đi đến tiếp đón.

Ông cụ Mạc thân nhiên nói: "Ông Trương, đi theo giúp tôi một chút!"

Đương nhiên ông Trương không có ý kiến, gọi một nửa người hầu đi theo ông ta.

Đột nhiên ông cụ Mạc nói:"Con bé là một đứa bé tốt."

Ông Trương cười nói: "Đương nhiên cô chủ nhỏ tốt, mặc dù không có tài hoa như cô cả năm đó, nhưng lại là một viên ngọc thô, chỉ cần cẩn thận mài dũa liền trở thành một viên ngọc tuyệt mỹ."

Ông cụ Mạc cũng cười nói: "Ông nói không sai, nhưng tôi còn thấy đứa bé này còn mạnh hơn Dao Nhi nhiều, tuy Dao Nhi khí chất dịu dàng, nhưng tính tình quá ôn hòa, cũng rất kiêu kỳ, là một loại kiêu kỳ đã ăn sâu vào trong xương máu không thể xâm phạm, khinh thường tranh đoạt, khinh thường mưu kế, cuối cùng không giữ được chồng của mình, nhưng Hình Nhã lại khác, từ khi nghe ông cụ Ôn nói là cô chủ động yêu cầu đến nhà họ Mạc, tôi liền biết đứa bé này không đơn giản!"

Hiểu được lấy lui làm tiến, lại làm đến khéo léo như vậy, không phải ai cũng làm được.

"Cô chủ nhỏ lưu lạc bên ngoài, chịu không ít khổ, đã trải qua rất nhiều chuyện, đương nhiên sẽ có tính toán, còn cô cả, đã được ngài che chở từ nhỏ, không trải qua mưa gió, cách đối nhân xử thế cũng bị ảnh hưởng."

Ông cụ Mạc thở dài: "Ông cũng hiểu mà."

Ông Trương cười không đáp.

Ông cụ Mạc cảm khái: "Lúc tôi còn nhỏ, mẹ của tôi đã từng bảm mệnh cho tôi, nói tôi chính là chuyển thế của sao Văn Khúc, thành tựu cả đời cũng không cực thịnh, tình duyên không sâu nặng, cả đời cô đơn, khi đó tôi còn trẻ, làm gì tin tưởng những chuyện bói toán ấy, cho đến khi Dao Nhi khó sinh mà chết, cháu gái quý nhất mất tích, tôi mới tin rằng đây là số mệnh, nhưng khi tôi nhìn thấy Hình Nhã dùng ánh mắt tin cậy nhìn tôi, tôi liền biết đây chính là thứ mà tôi mong đợi, tuy không có nhiều con cháu, nhưng ít nhất cũng có cháu gái làm bạn, như vậy là tôi thỏa mãn rồi."

Ông cụ Mạc không biết rằng, cả cuộc đời của ông thật sự cô đơn mà chết.

Ông Trương nhìn sắc mặt thỏa mãn của ông ta: "Tôi không tin số mệnh, nhưng tôi tin tưởng người hiền sẽ gặp lành, cả đời ngài đức cao vọng trọng, tất nhiên sẽ gặp điều tốt."

"Thật ra, vì có Ôn Như Nhã làm ví dụ, nên tôi thật sự không có ôm hi vọng nhiều với đứa cháu gái thật sự này, nhưng lúc cô quay về nhà họ Ôn, tôi luôn chú ý đến cô bé, nhưng cuối cùng vẫn mờ nhạt, để đứa bé này chịu khổ không ít." Ông cụ Mạc nghĩ đến cô gần như bị ép rời khỏi nhà họ Ôn, trong lòng liền tự trách nhiều hơn.

Ông Trương nhíu mày: "Nhà họ Ôn tìm được cô chủ nhỏ, lại chưa từng đối xử tử tế, vừa nãy tôi chỉ huy người hầu sắp xếp đồ đạc cho cô chủ nhỏ, liền nhìn thấy mấy thứ đồ này, trong

lòng rất tui thân thay cô chủ nhỏ."

Trên mặt ông cụ Mạc nổi lên ý lạnh: "Nhà họ Ôn đều lấy lợi làm đầu, Hình Nhã có thể đến đây, cho dù thế nào đều không có vẻ vang, nhà họ Ôn làm gì có chỗ cho con bé dung thân, cộng thêm người mẹ kế và em gái kia, tâm tư bất chính, tham lam, còn không thừa dịp Ôn Hình Nhã chưa có nền móng ở nhà họ Ôn, làm cho người nhà họ Ôn chán ghét Hình Nhã, biến Hình Nhã thành con roi, nếu như vậy, không phải gia tài nhà họ Ôn đều rơi vào tay bọn họ hết sao!"

Ông Trương thở dài: "Cô chủ nhỏ thật đáng thương, lưu lạc bên ngoài nhiều năm, thật vất vả mới quay lại được nhà họ Ôn, lại sa vào đầm rồng hang hổ, không cần thận liễn rơi vào vạ kiếp bất phục."

Ông cụ Mạc lạnh nhạt nói: "Xem Hình Nhã muốn thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 21-1: Âm áp

Vừa tới nhà họ Mạc, Ôn Hình Nhã đã vội vàng lập kế hoạch cho tương lai sau này, cho nên ở ngay góc trong phòng đến chiều, ngồi trong phòng viết viết vẽ vẽ, suy tính, thật sự làm thời gian trôi qua rất nhanh.

Cuối cùng ông Trương đến gọi cô, cô mới biết đã đến giờ ăn cơm tối.

Nhà ăn và nhà bếp của nhà họ Mạc cách nhau một bức tường, ngăn cách khỏi phòng khách, cái này rất mang phong cách theo thời xưa.

Lúc đi vào nhà ăn, ông ngoại đang ngồi ở bàn ăn bằng gỗ lim hình chữ nhật, trên bàn còn có thêm hai người khoảng năm mươi tuổi đang ngồi, Ôn Hình Nhã nhìn một chút liền nhìn ra, đó chính là dù Hạ và dù Khương, là người hầu của ông cụ Mạc, lúc trước đã từng hầu hạ cho bà ngoại, sau đó mẹ của cô cũng phải dựa nhiều vào bà ta mới có thể lớn lên khỏe mạnh, ông ngoại rất tin tưởng hai bà, cho nên chưa từng xem hai người này như người hầu.

Kiếp trước, lúc cô đến nhà họ Mạc, hai người này đối xử rất tốt với cô, nhưng lúc đó cô còn tự cao tự đại, xem thường hai người, thậm chí còn không muốn ngồi ăn cơm chung với bọn họ, ông ngoại tức giận đến tím mặt, nhưng hai người này cũng chưa từng thật sự nổi giận với cô, bao dung cho cô rất nhiều, nhường nhịn cô, sau này, ông ngoại áy náy vì thái độ của cô đối xử với hai người như vậy, cho nên liền cho hai người họ một khoản tiền, cho bọn họ về quê, cho nên sau này ông ngoại mới rơi vào kết quả bi thảm như vậy.

Kiếp này gặp lại hai bà, trong lòng Ôn Hình Nhã rất vui vẻ, vì chuyện này chứng tỏ trên thế giới này có thêm hai người thật sự yêu thương cô!

"Cô...Cô chủ nhỏ!" Dù Hạ và dù Khương thấy Ôn Hình Nhã nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhất thời tay chân luống cuống, nom nớp lo sợ đứng dậy khỏi bàn ăn, đương nhiên hai bà biết, người hầu và chủ nhân ngồi cùng bà ăn cơm, rất không hợp quy củ, nhưng những năm gần đây, ông chủ ăn cơm một mình rất cô đơn, nên ông chủ liền yêu cầu hai bà ăn chung, hai bà cũng không từ chối.

Bây giờ cô chủ nhỏ quay về, ông chủ liền có người ăn chung, đương nhiên không cần hai bà nữa.

Ông cụ Mạc hơi nhíu mày giới thiệu với Ôn Hình Nhã: "Đây là dù Hạ, dù Khương, là người hầu năm đó của bà ngoại cháu, sau đó mẹ cháu cũng được hai người này vất vả nuôi lớn lên, hai người họ không phải là người ngoài, ở nhà họ Mạc cũng không có nhiều quy củ."

Ôn Hình Nhã mỉm cười nhìn về phía hai bà: "Dù Hạ, dù Khương, chào hai dù! Hai người ngồi xuống đi!"

Dù Hạ và dù Khương trừng mắt, thụ sủng nhược kinh nói: "Cô chủ nhỏ, cô cũng ngồi xuống ăn cơm đi, không biết cô thích ăn cái gì, nên lúc đầu định cho ông Trương hỏi một chút, nhưng ông Trương nói cô bận bịu cả ngày trong phòng, cho nên không dám đến quấy rầy, tùy tiện làm một ít món sở trường, cũng không biết có hợp khẩu vị của cô hay không."

Không nghĩ đến cô chủ nhỏ lại bình dị gần gũi như vậy, giống như cô cà, không hề ghét bỏ thân phận người hầu của bọn họ, làm gì như Ôn Như Nhã, mỗi ngày đều ngẩng cao đầu, lấy lỗ mũi nhìn người, thậm chí còn kín đáo phê phán chuyện hai bà ngồi ăn cơm cùng bàn với ông chủ.

Ôn Hình Nhã cười nhìn chín món trên bàn và một tô canh, mỗi thứ đều vô cùng xuất sắc: "Bữa tối rất phong phú, nhất định sẽ ăn rất ngon."

Thật sự rất phong phú, tuy chỉ có chín món và một tô canh, nhưng lại bao gồm những món đặc trưng của nước Z, hơn nữa còn phối hợp rất hợp lý, chắc chắn đã đặt rất nhiều tâm tư vào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 21-2: Âm áp 2

Được cô khẳng định, dù Hạ và dù Khương liền vui vẻ cầm lấy đĩa gấp thức ăn cho Ôn Hình Nhã: "Cô chủ nhỏ, cô ăn nhiều một chút, nhất định ở ngoài chịu khổ không ít, đã gây thành như vậy, tuy con gái gầy nhìn mới đẹp, nhưng bây giờ cô đang ở trong độ tuổi phát triển, không thể vì đẹp mà để cơ thể chịu thiệt, sau này muốn tâm bồi cũng không tâm nổi."

Ôn Hình Nhã nhìn trong chén chất đầy một núi nhỏ thức ăn, mắt liền cay cay, cô cố nén nước mắt, gấp một đĩa rau xanh bỏ vào chén ông ngoại: "Ông ngoại, ông cũng ăn đi."

"Dù Hạ, dù Khương, đừng chỉ gấp thức ăn cho con, hai người cũng mau ăn đi!" Nói xong, cô liền gấp thức ăn cho bọn họ.

Ông cụ Mạc và ông Trương đều vui mừng không thôi.

"Khụ Khụ!" Ông Trương nhìn cái chén trống không trước mặt, ho hai tiếng.

Ôn Hình Nhã nín khóc mỉm cười, gắp cho ông Trương một cái móng heo kho tàu: "Ông Trương cũng ăn đi, đây là móng heo kho tàu, không chỉ có nhiều dinh dưỡng, mà còn có thể dưỡng nhan, ông ăn nhiều một chút."

Dú Hạ cười ra tiếng: "Vốn đã là mặt cục hoa, ăn nhiều móng heo rất lãng phí."

Dú Khương phụ họa nói: "Không bằng giữ lại cho cô chủ nhỏ ăn, tương lai chắc chắn cô chủ sẽ trắng trắng, mềm mềm."

Ông Trương liền không nhận được: "Được lắm, các người đều trêu đùa tôi!"

Cả phòng đầy tiếng cười nói, làm ông cụ Mạc cảm thấy viên mãn: "Đã rất lâu trong nhà không có náo nhiệt như vậy."

Lời nói của ông cụ Mạc liền làm bầu không khí trong phòng lập tức chìm xuống.

Ôn Hình Nhã cười nói: "Mọi người cùng nhau ăn cơm đi, để lâu thức ăn sẽ lạnh, ông ngoại cũng ăn đi."

Tướng ăn của Ôn Hình Nhã khá ưu nhã, ở nhà họ Mạc cô không cần phải che dấu chính mình.

Ông cụ Mạc nhìn nhất cử nhất động lúc cô ăn cơm, rất kinh ngạc khi thấy hành động vô cùng ưu nhã, nhưng cho dù ngạc nhiên, ông cụ Mạc vẫn hiểu rõ, Hình Nhã không hề giống như người ta thù địch.

Ông Trương cũng kinh ngạc.

Chỉ có dú Hạ và dú Khương cảm thấy bình thường, vì trong lòng hai bà, nghĩ cô cả như nào, thì cô chủ nhỏ cũng như vậy.

Rất nhanh, ông cụ Mạc liền phát hiện ra thói quen ăn cơm của Ôn Như Nhã, nhìn trên bàn còn lại rau xanh, còn thịt thì bị càn quét sạch sẽ, trong lòng mọi người đều chua xót.

Ôn Hình Nhã lại bới thêm một chén cho mình, cuối cùng dú Hạ và dú Khương không nuốt trôi nữa, lặng lẽ buông đũa xuống, cô chủ nhỏ đã ăn đến chén thứ ba, mỗi lần bới đều bới đầy chén, sau khi ăn xong, trong chén không hề nhìn thấy một hột cơm nào còn sót lại.

Không biết từ lúc nào, trong giới hào môn, cô chủ cậu chủ đều có thói quen chừa lại nửa chén cơm lúc ăn, giống như như vậy liền có thể cho thấy bản thân mình rất cao quý, làm gì có cô chủ nhà nào giống cô chủ nhỏ nhà bọn họ.

Ông cụ Mạc cầm đũa run run, cho dù thế nào cũng như không có sức lực gắp thức ăn.

Ông Trương nhìn Ôn Hình Nhã chằm chằm, nhìn cô ăn từng chén, bộ dạng tập trung không để ý, trong lòng liền dồn nén đến khó chịu.

Ôn Hình Nhã đang ra sức ăn, liền cảm giác được mọi người đều nhìn mình, không nhận được ngẩng đầu lên: "Sao mọi người lại không ăn, chỉ nhìn con ăn vậy!"

Dú Khương cười gượng: "Cô chủ nhỏ thích thức ăn do chúng tôi làm, chúng tôi rất vui."

Hình như Ôn Hình Nhã đã hiểu vì sao bọn họ nhìn mình như vậy, cô ngượng ngùng cười trù: "Dú Hạ và dú Khương làm thức ăn rất ngon, con chưa từng ăn thức ăn ngon như vậy, lúc trước ở nhà họ Ôn cũng không dám ăn thỏa thích, cho nên...Con ăn hơi nhiều cơm, bình thường chỉ ăn ba chén đã no..." Nói xong lời cuối cùng, cô liền chột dạ, hiện tại làm gì có con gái nào ăn lượng cơm lớn như vậy.

Ông cụ Mạc mắt híp nói: "Cứ ăn hết mình, một chút cơm này nhà họ Mạc vẫn có thể nuôi nổi cháu, nhà họ Mạc chúng ta không có đối trá như nhà họ Ôn." Vừa nói vừa nhìn ông Trương, dú Hạ và dú Khương: "Mấy người cũng ăn thỏa thích đi, hôm nay ai không ăn ba chén, liền không được rời bàn."

Ôn Hình Nhã có cảm giác không biết khóc hay nên cười, đây chính là cảm giác tình thân! Ám áp không ràng buộc, bất tri bất giác làm cô buông bỏ phòng bị, lộ ra khuôn mặt chân thật nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-1: Kế hoạch học tập

Sáng hôm sau, sáu giờ Ôn Hình Nhã đã rời giường, chuyện đầu tiên cô làm là kéo màn cửa sổ ra, nhẹ nhàng mở cửa sổ, một nhánh hoa Quỳnh vươn vào, hoa trắng nõn như ngọc, xém chút nữa có thể chạm đến người cô, Ôn Hình Nhã hơi hướng đầu ra ngửi nhẹ, chớp mũi dính sương sớm, bên trong sương sớm như nhuộm đầy cánh hoa Quỳnh, mùi hoa thơm ngát quanh quẩn bên chớp mũi, thấm vào ruột gan.

Ôn Hình Nhã duỗi lưng mệt mỏi, liền đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, 20 phút sau, cô mặc một bộ áo thể thao ra khỏi nhà họ Mạc từ cửa sau, chạy bộ dọc theo đường cái.

Kiếp trước cô uống rượu, hút thuốc phiện, làm mất hết tất cả sức khỏe lúc còn trẻ, sống lại, cô liền hiểu rõ, cơ thể khỏe mạnh quan trọng đến cỡ nào.

Chạy khoảng một giờ, Ôn Hình Nhã liền thở hồng hộc quay về nhà họ Mạc.

Vừa tắm xong, thay quần áo, dú Hạ liền đến báo cô: "Cô chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong."

"Con tới ngay." Ôn Hình Nhã nhìn thiếu nữ trong gương, vì mới vừa vận động, nên mặt vẫn còn hơi đỏ hồng, nhìn rất khỏe mạnh trẻ trung, cười với mình trong gương một tiếng, cô quay người ra khỏi phòng.

Ông ngoại và ông Trương đều đã ngồi trên bàn cơm, Ôn Hình Nhã cười chào hỏi: "Ông ngoại, ông Trương, dú Hạ, dú Khương, buổi sáng tốt lành!"

Ông cụ Mạc nhìn hai má cô hơi hồng, trong mắt liền lóe sáng cười nói: "Nghe ông Trương nói con vừa đi chạy bộ về, thói quen này rất tốt, muốn cải thiện cơ thể, là phải rèn luyện từ nhỏ."

Ôn Hình Nhã le lưỡi một cái: "Vâng, cháu đã biết! Sức khỏe là tiền vốn của cơ thể."

Án sáng xong, Ôn Hinh Nhã cùng ông ngoại đi tản bộ trong vườn tiêu thực, mặc dù không nói chuyện, nhưng không khí lại ấm áp hòa hợp.

Trong sân sau trồng một cây ngô đồng cao lớn, thân cây thẳng tắp, tán cây xanh biếc như cây dù khổng lồ, khí thế dang trào, đồng âm Bà Sa, Bích Ngô chỉ thứ: Xuân đông lá rụng, lấy thư phụ huyền dung hòa chi nhạc; Hạ Thu giao âm, lấy che viêm nhấp nháy chung liệt chỉ uy. Cây ngô đồng có thể "Biết rõ nhuần": "Tri Thu", truyền thuyết Phụng Hoàng không phải cây ngô đồng không dùng, cây ngô đồng là nhà vật.(chỗ này e bỏ tay, không dịch nổi chị dịch giúp em với)

Ông cụ Mạc hỏi: "Hinh Nhã, con thấy nhà họ Ôn như thế nào?"

Ôn Hinh Nhã thán nhiên nói: "Con sẽ quay lại nhà họ Ôn."

"Không cần miễn cưỡng chính mình, nhà họ Ôn này là một vùng nước đục, nếu cháu không muốn bước vào, thì đi theo ông ngoại! Tuy ông ngoại không thể cho cháu đại phú đại quý, nhưng những thứ nhà họ Ôn có thể đưa cho cháu, nhất định ông ngoại cũng có thể đưa cho cháu không kém gì nhà họ Ôn, có ông ngoại che chở, không ai dám ức hiếp cháu." Ông cụ Mạc nhìn khuôn mặt vô cùng non nớt của cô, mới nhỏ như vậy đã biết tính toán, tương lai còn phải gầy dựa trong đầm rồng hang hổ, sao ông ta có thể để cháu gái của mình có một cuộc sống như vậy được?

Ôn Hinh Nhã nhìn ông ngoại, trong mắt chứa ánh sáng kiên định: "Ông ngoại, từ lúc cháu về nhà họ Ôn, thì đã bước vào vùng nước đục này rồi, thứ thuộc về cháu, cháu sẽ cố gắng giành lại, đây là nguyên tắc làm việc của cháu, cháu không muốn chịu thiệt câu toàn, càng không muốn trốn mãi dưới cách chim của ông ngoại, cháu muốn trưởng thành, trở thành một cây cô thụ che trời, dù là ai cũng không thể nào xô ngã được, người nhà họ Ôn ức hiếp cháu, khinh bỉ cháu, xem thường cháu, cười cháu, nhạo báng cháu, mắng cháu, cháu sẽ chứng minh cho bọn họ, cháu chính là cô cả nhà họ Ôn, không ai có thể thay thế được."

Cô còn muốn trả thù những người đã từng hại cô!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22-2: Kế hoạch học tập 2

"Tốt! Không hổ là cháu gái của ông." Đột nhiên ông cụ Mạc yên tâm, nếu như cô lựa chọn bên cạnh ông, ông vẫn sẽ xem cô là cháu gái của mình, yêu thương cưng chiều, bảo vệ cô dưới cánh chim của ông, nhưng cô lại lựa chọn một con đường mạnh mẽ khác, chuyện này làm ông ta phải lau mắt nhìn lại đứa cháu ngoại này của mình.

Hai mắt của Ôn Hinh Nhã trong sáng: "Đương nhiên, ông ngoại hồ thì làm sao cháu gái là chó được."

Ông cụ Mạc không nhịn được cười nói: "Nha đầu thối, câu thành ngữ cũng bị cháu đổi thành như vậy."

Ôn Hinh Nhã không quan tâm "Nghĩa vẫn vậy là được."

Ông cụ Mạc thở dài: "Hinh Nhã, cháu mạnh hơn mẹ cháu rất nhiều, mẹ cháu quá không biết tranh đoạt, cho nên mới rơi vào kết quả như vậy, con người sống cả đời, khi nào nên tranh thì tranh, nhưng ông ngoại hi vọng, cho dù thế nào cháu cũng phải giữ vững tâm, không vì tiền tài làm mờ mắt, không vì thất bại làm mất dũng khí, càng không thể vì mục đích mà không từ thủ đoạn."

"Ông ngoại, cháu đã nhớ kỹ." Trải qua một kiếp, Ôn Hinh Nhã biết câu này của ông ngoại có bao nhiêu quan tâm, kiếp trước nếu cô có thể làm chủ được lòng mình, thì cô cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Ông cụ Mạc vui vẻ vỗ tay cô: "Bây giờ cháu tính làm gì?"

Ôn Hinh Nhã đáp: "Cháu sẽ bồi bổ kiến thức cho mình, cháu muốn học hết ba năm trung học trong vòng nửa năm, như vậy, đến cuối tháng sáu cháu có thể đến trường học."

Ông cụ Mạc nhíu mày nói: "Trong vòng nửa năm, cháu chắc chứ?"

"Chắc chắn, khẳng định!" Sở dĩ Ôn Hinh Nhã có lòng tin với mình như vậy, là vì ở kiếp trước cô đã từng học qua trường trung học, tuy thành tích chỉ ở mức trung, nhưng kiếp này học lại lần nữa, chắc chắn sẽ không khó khăn như vậy. Ở kiếp trước, trí nhớ của cô rất tốt, sau khi sống lại cô phát hiện trí nhớ của mình còn tốt hơn kiếp trước một chút, đơn giản là bài nào đã đọc qua thì không quên được, cái phức tạp hơn thì nhiều nhất là đọc qua hai ba lần liền nhớ kỹ, bộ não mạnh như vậy, đơn giản tốc độ học tập cũng như máy bay!

"Chuyện học tập cần phải từ từ." Tuy ông cụ Mạc hi vọng cô cố gắng, nhưng cũng không hi vọng cô theo đuổi chuyện xa vời.

Ôn Hinh Nhã nhìn chằm chằm ông ngoại của mình: "Ông ngoại, ông phải tin cháu gái của mình, cháu không có yếu đuối như ông tưởng tượng."

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô, ông cụ Mạc liền nghĩ đến bữa cơm tối qua, cô trời sinh đã ưu nhã cao quý, không biết vì sao lại nảy sinh lòng tin với cô: "Ông ngoại tin cháu."

Nhìn thấy ánh mắt tin tưởng của ông ngoại, Ôn Hinh Nhã không nhịn được nghĩ đến khi nhà họ Ôn phủ định mình, cô liền hiểu rõ, trên thế giới này, người thật sự yêu thương mình mới có thể tin tưởng mình vô điều kiện.

Hai mắt Ôn Hinh Nhã sáng lấp lánh nhìn ông ngoại, làm nũng nói: "Ông ngoại, hay là ông dạy cháu cầm kỳ thi họa đi! Thật ra cháu rất thông minh, ông có thể chỉ cháu một hai loại được không?"

Ông cụ Mạc bị ánh mắt lấy lòng của cô làm hoảng sợ: "Cháu muốn học chương trình của ba năm trung học, còn muốn học thêm cầm kỳ thi họa, cháu phải hiểu đạo lý "lòng tham vô đáy", hơn nữa, những chuyện này phải học từ nhỏ, bây giờ cháu lớn như vậy, học không tốt nên không cần học."

Ôn Hinh Nhã lại kéo cánh tay của ông ta, nũng nịu: "Ông ngoại, học và hành kết hợp sẽ nâng cao hiệu suất học tập, sao có thể không học được, hơn nữa cháu là cháu gái của ông, tuy không học từ nhỏ, nhưng nói không chừng cháu thông minh, trong thời gian ngắn nhất định có thể học được!"

Ông cụ Mạc thật sự không chịu nổi cô nũng nịu như vậy: "Nếu cháu đã muốn học, vậy thì ông dạy, đến lúc đó đừng than khổ."

Ôn Hinh Nhã vui vẻ tiến lên hôn lên mặt ông ngoại một cái: "Cảm ơn ông ngoại! Ông ngoại thật tốt!"

Trong trí nhớ, khi Dao Nhi lớn lên chưa từng thân cận với ông ta như vậy, ông cụ Mặc bị tính tình nghịch ngợm hoạt bát của cô làm cho mơ màng.

Lúc này ông Trương đi đến: "Ông chủ, ông Đỗ đến, đang đợi ngài ở phòng khách."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-1: Người tài

Ôn Hinh Nhã đi theo ông ngoại vào phòng khách, nhà họ Mặc trang trí theo lối cổ kính, đồ dùng trong nhà toàn là gỗ lim thượng hạng, trên kệ cao trưng bày nhiều loại đồ cổ, đồ bằng ngọc, bên cạnh kệ trưng bày là một bàn trà bằng gỗ trầm hương, trên bàn trà đặt một bộ ấm trà ngọc bích.

Hơi giương mắt liền có thể nhìn thấy bức tường vẽ một bức Đồng Kỳ Xương, dãy núi trùng điệp, núi rừng âm u, liên tục không ngớt, bố cục chặt chẽ, nét vẽ khỏe mạnh, màu mực hùng hậu, mệnh mông bao la, nổi lên lưu loát.

Cần cửa sổ, trưng một bộ cờ vây, làm bằng gỗ tử đàn, ngọc đen, ngọc trắng làm quân cờ, dưới ánh nắng mặt trời ảm áp tản ra ánh sáng nhàn nhạt dễ chịu.

Ôn Hinh Nhã hít sâu một hơi, đều nói gia tộc nho học thanh quý, tuy mềm yếu, nhưng một thứ trong nhà đều là đồ cổ có giá trị liên thành, tiền tài thấp kém không thể so sánh được.

Ông Đỗ đang ngồi trên ghế gỗ lim ở bàn trà, cảm ly trà thưởng thức, trong phòng đầy mùi trà.

Ông cụ Mặc dẫn Ôn Hinh Nhã đi đến giới thiệu: "Hinh Nhã, đây là ông Đỗ- Đỗ Thạch Nam, người tài trong giới Y học." Nói xong, lại giới thiệu với Đỗ Thạch Nam: "Đây là cháu ngoại của tôi, Ôn Hinh Nhã."

"Chào ông Đỗ!" Đỗ Thạch Nam còn lớn hơn ông ngoại vài tuổi, tóc đã trắng xám, dưới hàm có một chòm râu, nhìn rất có khí chất đức cao vọng trọng, qua hai kiếp, Ôn Hinh Nhã rất có hảo cảm với vị Đỗ Thạch Nam này.

Kiếp trước, vào ngày thứ hai cô đến nhà họ Mặc, ông ngoại cũng mời vị Đỗ Thạch Nam này đến bắt mạch kiểm tra cơ thể cho cô.

Đỗ Thạch Nam cũng đang đánh giá Ôn Hinh Nhã, ánh mắt của cô yên tĩnh, khuôn mặt xinh đẹp, mặc váy màu trắng, hoa văn kéo dài từ cổ áo xuống vạt áo, ưu nhã uyển chuyển hàm súc, thanh cao đẹp mắt, ở bên hông trở xuống váy hơi xòe, hoa màu bạc nở khắp váy, mang theo một chút rực rỡ chói sáng.

Màu trắng, kiểu áo thanh nhã, cô mặc vào càng làm tăng khí chất của mình.

Đỗ Thạch Nam đặt ly trà trong tay xuống, vuốt râu gật gật đầu: "Lúc này mới giống con cháu nhà họ Mặc."

Đỗ Thạch Nam không nhận được nghĩ đến Ôn Như Nhã, rốt cuộc có bao nhiêu khí chất.

Lời nói khẳng định, làm trong lòng Ôn Hinh Nhã rất vui vẻ, ở kiếp trước, sau khi ông Đỗ đánh giá cô xong, liền chỉ yên lặng bắt mạch cho cô, không nói gì khác.

Ông cụ Mặc kéo Ôn Hinh Nhã ngồi vào một cái ghế khác ở bàn trà: "Ông Đỗ, sao lại đến sớm như vậy?"

Đỗ Thạch Nam lườm ông ta một cái, cảm ly trà lên, dùng nước thứ nhất rửa ly trà: "Sáng ông liền gọi điện thoại bảo tôi qua bắt mạch cho cháu gái của ông, bây giờ lại hỏi sao tôi đến sớm như vậy!"

"Khụ khụ!" Ông cụ Mặc không nhận được, giả bộ ho khan.

Trong lòng Ôn Hinh Nhã buồn cười, trên mặt lại nghiêm túc, cẩn thận quan sát hành động của ông Đỗ, đạo trà, cô cảm thấy rất hứng thú.

Dường như Đỗ Thạch Nam cảm giác được ánh mắt chăm chú của cô, động tác trên tay liền hơi chậm một chút.

Động tác như nước chảy mây bay như vậy, làm Ôn Hinh Nhã trầm mê, trong tình hình không câu nệ như vậy, tự nhiên, mang bản tính con người thanh nhã, đơn giản, chất phát, nhã nhặn, cần kiệm, phát huy vô cùng tinh tế, so với trình tự dạy trong đạo trà nghiêm khắc, mang theo nồng đậm tông giáo, lại chú trọng hình thức, thật sự thiếu vẻ đẹp linh hồn.

Đỗ Thạch Nam đưa ly trà đến trước mặt Ôn Hinh Nhã, nhìn về phía ông cụ Mặc nói: "Đứa bé rất có tư chất."

"Đương nhiên, cũng không nhìn xem đây là cháu gái của ai." Ông cụ Mặc không nghĩ đến cô lại có tư chất như vậy, xem ra cô nói môn học nghệ, ông ta phải suy nghĩ lại cho kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-2: Người tài 2

Ôn Hinh Nhã nhìn xác trà trong ly, loại trà Bích Loa Xuân thượng hạng, cong vòng giống như xoắn ốc, nhìn vô cùng tao nhã, cô không nhận được nhấp một miếng, giữ trong miệng thưởng thức, nó có vị cam.

Đỗ Thạch Nam đặt ly trà trong tay xuống nói: "Cháu gái, lẽ ra cho ông nhìn thử một chút."

Ôn Hinh Nhã nghe lời lẽ lười ra.

Đỗ Thạch Nam nhìn thoáng qua nói: "Tựa lưỡi hơi trắng, thể chất lạnh, đưa tay phải cho ông."

Ôn Hình Nhã vươn tay phải ra.

Đỗ Thạch Nam đặt ngón tay lên cổ tay của cô một lát, hơi nhúu mày: "Vì không đủ dinh dưỡng trong thời gian dài, nên gây thiếu máu, khí hư, thể chất thuộc tính lạnh, kinh kỳ hỗn loạn, đây là bệnh của con gái."

Sắc mặt của ông cụ Mạc chán nản, khí hư thiếu máu có thể điều trị, nhưng thể chất lạnh là thể chất trời ban, Ngũ Thiên và Dao nhi cũng đều có thể chất như vậy, cho nên mới khó dưỡng, thậm chí...

Không nghĩ đến bệnh này lại di truyền đến đời của Hình Nhã.

Đỗ Thạch Nam nhìn sắc mặt của ông cụ Mạc liền biết trong lòng ông ta nghĩ gì: "Đừng lo lắng, những năm gần đây tôi cũng đã nghiên cứu một chút về bệnh của phụ nữ, cũng có chút kết quả, Hình Nhã còn trẻ, lát nữa tôi viết một toa thuốc, tỉnh dưỡng cho tốt liền không có vấn đề gì."

Ông cụ Mạc âm thầm gật đầu.

Tình hình sức khỏe của cô giống y đúc kiếp trước, Ôn Hình Nhã đã biết trước kết quả này, cho nên cũng không kinh ngạc, đối với cô mà nói, chuyện kết hôn sinh con là chuyện xa xôi, cuộc sống của cô có nhiều chuyện cần phải làm, cho nên cô không muốn vì những chuyện xa xôi đó mà lo lắng.

Đỗ Thạch Nam thấy ánh mắt của cô hiểu rõ, liền biết được trong lòng cô nghĩ gì, nhìn về phía ông cụ Mạc: "Ông xem, đã lớn tuổi như vậy, còn không bằng một cô gái nhỏ."

Ông cụ Mạc thờ dãi: "Người đã già, luôn thích nghỉ ngơi, làm gì còn lạc quan như tuổi trẻ!"

Đỗ Thạch Nam cũng thờ dãi.

Ôn Hình Nhã cười: "Ông Đỗ, ông có thể dạy con chút y học được không?"

Ông cụ Mạc cười nén giận, ba năm trung học, cộng thêm 4 thứ cầm kỳ thi họa, cô còn muốn học thêm y học, cô thật sự xem bản thân có ba đầu sáu tay sao, hơn nữa người đối diện lại là Đỗ Thạch Nam, làm gì dễ dàng dạy cho người khác, thật đúng là cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám nói.

Đỗ Thạch Nam nhìn thoáng qua sắc mặt của ông cụ Mạc, ý cười trong mắt càng sâu: "Có thể nói cho ông biết, vì sao cháu muốn học y không?"

Ôn Hình Nhã đương nhiên nói: "Nhiều kỹ năng sẽ có lợi cho con người, thừa dịp còn trẻ học nhiều một chút, là chuyện không sai."

"Cháu cũng biết cháu muốn bái ông làm thầy phải có bao nhiêu bản lĩnh?"

Ôn Hình Nhã hơi cau mày nói: "Cháu cũng không muốn làm một người tài trong giới y học, cháu chỉ muốn học một chút ít, lý thuyết, tương lai thể nào cũng phải có lúc dùng đến."

Thật ra, chủ yếu cô chỉ muốn học một chút y học, như vậy có thể thường xuyên đề ý đến sức khỏe.

Đỗ Thạch Nam ngạc nhiên, vốn cô gái này có tư chất, lại còn là cháu của bạn cũ, cho nên nếu cô muốn học, thì ông sẽ nhận làm học trò, không ngờ người ta không có ý bái sư, chỉ muốn học một chút lý thuyết về y học.

Ông cụ Mạc nhìn bộ dạng bất ngờ của Đỗ Thạch Nam, không nhịn được bật cười: "Nói một câu, dạy hay không dạy?"

Cũng may đứa bé này có chừng mực, học chút lý thuyết, cũng không có gì không tốt.

Đỗ Thạch Nam nhìn hai ông cháu, có một loại cảm giác cần răng nghiền lợi: "Sau này mỗi ngày vào tám giờ sáng đến tiệm thuốc của ông."

Ôn Hình Nhã vô cùng vui vẻ: "Cảm ơn ông Đỗ."

Đỗ Thạch Nam nói: "Đừng vội cảm ơn, dù chỉ học lý thuyết, nhưng cũng phải dùng tâm để học."

Ôn Hình Nhã bảo đảm nói: "Cháu đã biết, ông Đỗ! Nhất định sẽ không làm mất thanh danh của ông."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24-1: Khách của ông ngoại

Rất nhanh Ôn Hình Nhã đã sắp xếp lịch học cầm kỳ thi họa, cơ bản, buổi sáng cô học đàn, trưa học thư pháp, chiều học cờ vây, thời gian còn lại đọc sách, tối thì học chương trình của ba năm trung học, sắp xếp thời gian chặt chẽ phong phú, cảm giác mỗi ngày mình đều trưởng thành, loại nắm chặt tri thức ở trong tay, thật giống với cảm giác nắm giữ được tương lai của mình, làm cô càng mê học, càng học hết mình.

Ôn Hình Nhã ngồi trên ghế dưới góc hoa Quỳnh nhìn bàn cờ, sau giờ ngo, ánh chiều tà xuyên thấu qua tán cây, chiếu vào người cô, gió thổi nhẹ nhẹ, ánh sáng nhỏ nhỏ như tinh linh đang nhảy múa.

Làm cho người ta nghĩ đến bốn chữ: "Yên tĩnh thật tốt!"

"Hình Nhã!" Ông cụ Mạc thấp giọng gọi cô.

Ôn Hình Nhã ngẩng đầu lên: "Sao vậy ông ngoại?"

Ông cụ Mạc giới thiệu với cô: "Đây là Tư Diệc Diễm, là khách của ông, sẽ ở lại nhà họ Mạc một thời gian ngắn, cũng đã từng theo học ông mấy năm, xem như là một nửa học sinh của ông."

Lúc này Ôn Hinh Nhã mới phát hiện có một người đàn ông đứng bên cạnh ông ngoại, khoảng 20 tuổi, thân hình cao lớn, khoảng một mét tám ba, dáng người xuất sắc đứng dưới ánh chiều tà, làm người ta cảm thấy sạch sẽ, tuyệt mỹ, lớn lên lông mày sắc nét, vừa đẹp vừa không kém phần cao ngạo, hai mắt hẹp dài, dường như dưới ánh nắng, càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào hai mắt nóng rực của anh, dù nóng có thể làm bị thương, nhưng lại vô cùng xinh đẹp rực rỡ, mỗi mống khê mím lạnh lùng, có một loại cảm giác khí thế ôn nhuận như ngọc nhưng lại lạnh lùng như băng.

Một người đàn ông vô cùng xuất sắc, có đủ thanh, ngạo, đậm, lạnh!

Con người của Ôn Hinh Nhã rụng lại, vươn tay về phía anh: "Chào anh Tư, tôi là Ôn Hinh Nhã, về sau xin giúp đỡ nhiều hơn."

Miệng nói như vậy, nhưng Ôn Hinh Nhã lại không muốn trêu chọc anh, khí thế của người đàn ông này quá mạnh mẽ, làm cô cảm thấy nguy hiểm, giống như có thứ gì đó thoát ra khỏi người cô, làm cô không thể không chế được, không biết nó phát triển như thế nào, cô rất không thích cảm giác này.

Tư Diệc Diễm, cô cố gắng tìm tòi cái tên này trong trí nhớ kiếp trước, xác định cái tên này không xuất hiện trong thế giới của cô, cho nên, với người này, cô không biết nên chọn thái độ gần gũi hay xa cách.

Trên môi Tư Diệc Diễm nở nụ cười, đưa tay nắm chặt tay Ôn Hinh Nhã: "Chào em, cô cả nhà họ Ôn, tai nghe không bằng mắt thấy."

Ôn Hinh Nhã hơi nhíu mày, tại sao mấy chữ "Cô cả nhà họ Ôn" này được anh nói ra, lại làm cho người ta có cảm giác phải suy nghĩ, là ảo giác của cô sao? Giọng điệu của anh, giống như nhận biết cô.

"Hinh Nhã, Diệc Diễm rất có tài về cờ, nếu cháu không hiểu chỗ nào có thể hỏi cậu ta." Ông cụ Mạc hơi nhíu mày nhìn thái độ của hai người, làm ông có cảm giác không thể nào chen chân vào được.

Ôn Hinh Nhã gật đầu: "Đã biết, ông ngoại!"

Như vậy cũng không thêm liếc anh một cái, trong mắt của Tư Diệc Diễm hiện lên một vòng mắt lạnh.

Ôn Hinh Nhã nhìn lướt qua Tư Diệc Diễm, thấy anh khê nhíu mày sắc bén, mỗi mống mím nhẹ, anh chỉ đứng ở đó, cũng đã ưu nhã cao quý, làm người ta có cảm giác anh đứng ở trên đỉnh cao nhìn xuống thiên hạ.

Ôn Hinh Nhã nhíu mày, một nhân vật như vậy, cả hai kiếp cô đều chưa thấy, anh thật sự là học sinh của ông ngoại sao?

Nhân vật như vậy, cho dù thế nào cũng có thể không chế một phương, sao lại đến nhà ông ngoại ở? Rốt cuộc anh có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24-2: Khách của ông ngoại 2

Ông cụ Mạc thấy cháu gái đối xử đậm đặc và xa cách với Tư Diệc Diễm, liền vội nói: "Hinh Nhã, ngày mai ông muốn đến thành phố phía Nam tham gia hội giao lưu, có lẽ phải ở đó một tuần, trong lúc ông không có ở đây, cháu không được lơ là biếng, lúc quay về ông sẽ kiểm tra quá trình học của cháu."

Ôn Hinh Nhã tiến lên kéo cánh tay của ông ngoại mình: "Ông muốn đi đến thành phố phía Nam tham gia hội giao lưu, sao lúc trước cháu không nghe ông nhắc đến, hơn nữa còn đi những một tuần, nhất định cháu sẽ nhớ ông."

Ông cụ Mạc bị bộ dạng này của Ôn Hinh Nhã lừa gạt, liền xem quên mất sự tồn tại của Tư Diệc Diễm: "Trước đó vì lo lắng sau khi đi không có ai ở nhà chỉ dạy cháu cảm kỳ thi họa, học tập, nên ông không tính sẽ đi, nhưng cũng may có Diệc Diễm đến, giao cháu cho cậu ta, ông rất yên tâm."

Ôn Hinh Nhã ai oán nhìn thoáng qua Tư Diệc Diễm: "Ông ngoại, ông nhìn xem, giao cháu cho người ngoài chỉ dạy, còn không bằng ông ở nhà dạy cháu thì hơn, như vậy sẽ yên tâm hơn đúng không?"

Tư Diệc Diễm bị cô dùng ánh mắt ai oán nhìn đến tê người, thấy cô xa cách với anh, anh liền hơi nhíu mày: "Hội giao lưu lần này, người tham gia đều là nhân vật đức cao vọng trọng, phần lớn đều là người trong giới cao quý, có rất ít người được đến dự, cho nên hội giao lưu lần này rất có ý nghĩa quan trọng, đương nhiên ông Mạc không thể nào bỏ qua được."

Ông cụ Mạc cười: "Tư Diệc Diễm nói rất đúng, khó có khi mấy lão già cùng nhau tụ về một chỗ, đương nhiên ông không thể vắng mặt, cháu ngoan ngoãn ở nhà, chờ ông về sẽ mua quà cho."

Ôn Hinh Nhã đen mặt, ông lại xem cô như trẻ con dễ dụ, cứ khăng khăng đẩy cô cho người ngoài.

Tư Diệc Diễm nhìn thấy bộ dạng ăn thiệt của cô, môi hơi nhếch lên cười: "Yên tâm, có tôi giúp em, em sẽ không cô đơn."

Ôn Hinh Nhã cảm thấy, lời này nghe thế nào cũng không thích hợp, rất mập mờ, cô nghiêng đầu nhìn ông ngoại, thấy ông như không nghe thấy, không lẽ lỗ tai của cô có vấn đề: "Ông chú, hai từ "Cô đơn" này, đúng rất không thích hợp."

"Ông chú là đang gọi tôi hả?" Tư Diệc Diễm hơi híp mắt, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp, ẩn chứa ý lạnh.

Một chữ "Ừ" uyển chuyển khéo léo, lại chứa một chút âm trầm lạnh lẽo.

"Ồ đây có người tuổi phù hợp làm chú sao?" Ôn Hinh Nhã nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, cũng không nhìn Tư Diệc Diễm, nghĩ đến ở cửa tiệm châu báu lúc trước, cô từng dùng giọng điệu này nói chuyện với Ôn Như Nhã, khi đó, cô ước gì có thể bóp cổ Ôn Như Nhã, nhìn cô ta đây giữa tuyệt vọng trong tay cô.

Cô như vậy, không biểu hiện ra chột dạ, thông minh, vô cùng linh động, làm lòng ngực hơi khó chịu của anh mềm xuống, có chút thỏa mãn: "Đừng tưởng rằng em không thừa nhận, là tôi không biết em nói tôi."

Ôn Hinh Nhã cười cợt: "Tìm đúng chỗ là thói quen tốt, phải nhớ kỹ!"

Nói xong liền chốt dạ, Ôn Hinh Nhã cố trấn định nói: "Ông ngoại, cháu chưa đọc hết giáo trình dạy cờ, hai người cứ tiếp tục nói chuyện, cháu đi trước."

Nói xong, cũng chuẩn đi.

"Đứa bé này, có lúc rất thích nói đùa, cháu đừng để ý!" Ông cụ Mặc cười nói, trong lòng lại nghĩ đến cảnh Tư Diệc Diễm và Ôn Hinh Nhã ở cạnh nhau, cả hai đều xấp xỉ, cậu ta rất không giống ông chú chút nào.

Tư Diệc Diễm nhìn bóng lưng đi từng bước, hoa Quỳnh rơi ở sau, vô cùng rức rờ, có cảm giác tốt đẹp làm anh phải nín thở.

Nhìn thì lý trí tỉnh táo, nhưng thực chất bên trong lại ngóng cuồng không để ý đến hậu quả, trên người còn mang theo một chút máu chơi liều và vô lại, mỗi cái một tính chất riêng, nhưng tập trung lên người cô lại không quá mâu thuẫn, thậm chí anh còn nghĩ cô Ôn này có thể khổng chế, hợp lại, cô cả nhà họ Ôn này thật sự rất không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-1: Oan gia ngõ hẹp 1

Mười giờ sáng, ông ngoại lên sân bay, có ông Trương đi theo ông ngoại nên Ôn Hinh Nhã rất yên tâm, sau khi tiễn ông ngoại ra sân bay, Ôn Hinh Nhã muốn đi đến Saint Roland công ty dưới trướng của nhà họ Ôn, vì cô nhớ hình như hôm nay có hàng mới, lúc trước đã đồng ý sẽ đi đến nhìn một chút, sau đó vì chuyện học mà cô xem quên mất chuyện này, vừa vặn hôm nay rảnh rỗi, qua nhìn một chút.

Ôn Hinh Nhã đón một chiếc taxi đến Saint Roland, trực tiếp đi thang máy lên lầu ba, vì là kiểu mới đưa ra thị trường, cho nên khách đến xem khá nhiều, mới vừa vào liền nhìn thấy Ninh Thụ Thiên đang ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí.

Đương nhiên Ninh Thụ Thiên cũng nhìn thấy cô, bà ta hơi giật mình đặt chân đang bắt chéo xuống, dùng tốc độ mà bà ta cho là cao quý đi đến trước mặt Ôn Hinh Nhã: "Hinh Nhã, thật khéo, không nghĩ đến hôm nay cũng gặp được cô."

Ninh Thụ Thiên đánh giá cô, phát hiện mới nửa tháng không gặp, hình như cô thay đổi rất nhiều, cả người giống như rũ bỏ hết xúc động và non nớt, trở nên trầm tĩnh, ưu nhã hơn.

Ôn Hinh Nhã cười hờ hững: "Di Ninh, đến đây mua quần áo sao?"

Nụ cười hờ hững nhưng lại rất thanh nhã làm Ninh Thụ Thiên không thoải mái: "Ừm, đi cùng Du Nhã và Như Nhã, hai đứa đang thử quần áo trong phòng thử đồ."

Ôn Hinh Nhã gật nhẹ đầu.

Ninh Thụ Thuần quan tâm hỏi: "Con đã quen thuộc ở chỗ của ông ngoại chưa?"

Ôn Hinh Nhã lạnh lùng gật đầu: "Không cần đi Ninh để ý, ông ngoại đối xử rất tốt với con, đương nhiên con sẽ quen."

Trong mắt của Ninh Thụ Thiên lướt qua một chút âm tàn, dựa theo tính tình đậm mực của ông cụ Mặc, cô có thể chiếm được chỗ tốt gì chứ, chẳng qua là cố ý hỏi một chút thôi: "Ông nội rất nhớ con, nếu có thời gian con về nhà thăm ông nội một chút."

Ôn Hinh Nhã ngược mắt nhìn bà ta, trong mắt chứa ánh sáng lạnh lùng, mí mắt hơi nhúc nhích, thu lại tất cả chuyển biến trong mắt, chỉ còn lại sự bình tĩnh: "Di Ninh nói gì vậy, con là cô cả nhà họ Ôn, nhà họ Ôn là nhà của con, đương nhiên con sẽ trở về thăm ông nội."

Như dự đoán, sắc mặt của Ninh Thụ Thiên liền thay đổi, biểu cảm như nén giận, lã chã chực khóc nhìn cô: "Hinh Nhã, di không biết vì sao con lại có địch ý với gì, hiểu lầm di, nhưng di thật sự hi vọng con có thể về nhà thăm ông nội nhiều hơn, ông nội lo lắng cho con nhiều năm như vậy, bây giờ rất vất vả mới đưa con quay về được, đương nhiên hi vọng con có thể bầu bạn nhiều hơn."

Nói một hồi liền quẹo vào bãi đen cô tội bất hiếu, thật cao tay, cô không thể thừa nhận, Ninh Thụ Thiên, nếu bà muốn chơi với tôi, thì tôi sẽ chơi tới cùng, xem ai cao tay hơn: "Di Ninh, con cũng muốn về nhà thăm ông nội, nhưng mà em Du Nhã..."

Lúc này sắc mặt của Ôn Hinh Nhã như hoa mùa thu, yếu ớt, nhưng lại xinh đẹp rung động lòng người, giống như tất cả cảm xúc muốn bộc lộ ra nhưng lại bị chặn lại, tất cả u oán hối tiếc đều bị giữ chặt trong đôi mắt long lanh trong sáng kia.

Vào mắt người khác, còn tưởng rằng cô cả nhà họ Ôn lại bị một đứa con thứ khi dễ, hơn nữa còn đứng trước mặt mẹ kế buồn bã không dám nói nhiều.

Giống như muốn chứng thực suy đoán của mọi người, lúc này một phòng thử quần áo bị đẩy ra, Ôn Du Nhã mặc váy màu đỏ đi đến, màu đỏ khoa trương mặc vào làm nổi bật sự danh đá kiêu kỳ, lúc nhìn thấy Ôn Hinh Nhã liền trừng to hai mắt: "Ôn Hinh Nhã, sao cô lại xuất hiện ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25-2: Oan gia ngõ hẹp 2

Giọng điệu hùng hổ dọa người, làm các cô cậu, quý bà trong cửa hàng đều thay đổi ánh mắt nhìn Ôn Du Nhã.

Ôn Hinh Nhã gục đầu xuống thấp giải thích: "Em Du Nhã, chị..."

Trong lòng Ninh Thụ Thiên kêu không tốt.

Vốn Ôn Du Nhã cao gầy, lại mang gầy cao gót 10 phân, càng lộ ra khí thế dọa người, cô ta cao quý đi đến trước mặt Ôn Hình Nhã, từ trên cao nhìn xuống cô: "Cô cũng đến nhìn mẫu mới của Saint Roland tháng này sao?" Nói xong đôi mắt xinh đẹp liền đánh giá cô từ trên xuống, trong mắt chứa giễu cợt: "Cô mua được sao? Lần trước có mẹ trả tiền cho cô, không lẽ lần này cô cũng muốn như vậy nữa sao!"

Ôn Hình Nhã hoảng hốt lắc đầu, trong mắt chứa khuất nhục và ủy khuất: "Chị không có...Lần trước là vì chị ở nhà họ Ôn không có quần áo mặc vừa, nên ông nội và ba nói đi Ninh đi mua đồ giúp chị, ba nói tiền do ông bố ra, chứ không phải chị đề cho đi Ninh trả tiền..."

Trong tiệm, các cô, các bà đều dùng ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Ninh Thư Thiên và Ôn Du Nhã, thật sự không thể nhìn bề ngoài, đường đường là một cô cả nhà họ Ôn, người thừa kế duy nhất của người họ Ôn, lại bị mẹ kế và em gái ức hiếp như vậy, mua đồ còn phải cần ông cụ Ôn lên tiếng.

Lúc trước, người ta đều đồn thổi Ôn Hình Nhã thô bỉ, kiêu căng, hiện tại xem ra không thể tin những lời đồn kia, chẳng qua là có người quyết tâm mượn đề tài để nói chuyện của mình thôi! Đầu là người trong giới hào môn, nhà nào mà không có mấy quyển kinh khó đọc, nghĩ đến trong đó có chuyện không phải ai cũng biết rõ.

Ninh Thư Thiên liền vội vàng đi lên giữ chặt Ôn Du Nhã: "Du Nhã, con nói bậy bạ gì vậy, mẹ biết con bình thường có chút mâu thuẫn với Hình Nhã, nhưng cũng không thể nói những lời như vậy."

Ninh Thư Thiên nói vài câu liền nói thái độ của Du Nhã như vậy là do có mâu thuẫn với cô, hai người đều nhỏ tuổi, có chuyện hiểu lầm là chuyện bình thường.

Lúc này Hạ Như Nhã cũng đến gần nói: "Cũng là vì lần trước đi Ninh mua rất nhiều quần áo đẹp cho Ôn Hình Nhã, nên quên mất em ấy, cho nên em ấy mới cảm thấy đi Ninh thương Hình Nhã mà không thương mình, nên mới gây khó dễ Hình Nhã khắp nơi như vậy, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, từ nhỏ Hình Nhã đã lưu lạc bên ngoài chịu khổ, đương nhiên đi Ninh muốn quan tâm hơn nhiều một chút."

Tuy Ôn Du Nhã phách lối nhưng không ngu ngốc, nhìn thấy mấy cô cậu, quý bà trong tiệm nhìn, liền hiểu chuyện gì đang xảy ra tui thân bấu môi nói: "Từ khi Hình Nhã quay về nhà họ Ôn, mẹ liền không thương em nữa."

Ninh Thư Thiên ôm Ôn Du Nhã trấn an: "Như Nhã nói đúng, Hình Nhã vừa quay về nhà họ Ô, đương nhiên mẹ phải quan tâm hơn một chút, con là con gái của mẹ, làm sao mẹ không thương con được."

Ninh Thư Thiên càng vừa mắt Hạ Như Nhã, khen ngợi đứa nhỏ này thật lanh lợi, nói hai câu liền cứu vãn được hình tượng của con gái bà, thậm chí còn xây dựng hình ảnh một người mẹ tốt cho bà ta.

Người ta nói, ba người đàn bà tụ lại thành cái chợ, thật sự không sai, nhìn biểu cảm bừng tỉnh mọi chuyện của mấy người vậy xem, Ôn Hình Nhã liền cảm thấy bản thân đã đánh giá thấp ba người này.

Hạ Như Nhã cũng vậy, luôn có biện pháp đặt bản thân lên chỗ cao quý, thuần khiết hiền lành, Ninh Thư Thiên thì luôn luôn giả bộ hiền lành, dịu dàng, còn Ôn Du Nhã, chẳng qua là dựa hơi người mẹ lợi hại của mình mới kiêu ngạo như vậy, có thể cũng không ngu ngốc lắm.

Nhận thức thêm một bậc về ba người trước mặt, trong lòng Ôn Hình Nhã càng dễ phòng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Ai dám giành với tôi?

Sau khi Ninh Thư Thiên trấn an được Ôn Du Nhã, liền dịu dàng nhìn Ôn Hình Nhã: "Hình Nhã, đi thay mặt Du Nhã xin lỗi cháu, Du Nhã tính trẻ con, nên cháu đừng so đo."

Ôn Hình Nhã hờ hững nói: "Cháu vừa về nhà họ Ôn đã khiến cho đi Ninh và em Du Nhã nhọc lòng như vậy, là cháu không đúng, đi Ninh đừng nên tự trách."

So với Ôn Du Nhã chỉ biết giờ tính trẻ con, cô liền tỏ ra hiền lành tốt bụng rộng rãi càng có phong thái của cô cả nhà họ Ôn, Ninh Thư Thiên cảm thấy khó chịu như nuốt phải con ruồi, ánh mắt nhìn Ôn Như Nhã gần như chứa đựng sự tàn nhẫn.

Bên tai nghe thấy có người tán thưởng Ôn Như Nhã, Hạ Như Nhã liền ngẩng đầu nhìn Ôn Hình Nhã, thấy cô hơi nhướn mày, miệng nở nụ cười nhạt, nhưng thật ra lại có chút đùa cợt, cô ta liền vội vàng chuyển đề tài: "Hình Nhã, tháng này ra không ít kiểu mới, vừa này nhân viên còn nói, có mấy bộ váy dài, đều là cỡ chị mặc vừa, còn hỏi sao chị không đến cùng, không nghĩ đến lại trùng hợp như vậy."

Ôn Hình Nhã mờ mịt nhìn Ôn Như Nhã một cái, thật sự rất hiểu chuyện tiến lui: "Ừ! Vậy sao? Vậy lát nữa chị đến nhìn thử xem sao."

Ninh Thư Thiên cảm ơn nhìn Hạ Như Nhã, bà ta cười dịu dàng: "Hình Nhã, con thích quần áo gì cứ việc thử, nếu thích thì gói lại."

Ám chỉ hôm nay bà trả tiền, có lợi mà không chiếm là đồ ngốc, Ôn Như Nhã liền không hề khách khí nói cảm ơn: "Cảm ơn đi Ninh."

Ôn Hình Nhã xoay người đi chọn quần áo.

Ninh Thư Thiên nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt u ám.

"Mẹ, sao mẹ lại muốn trả tiền cho cô ta?" Ôn Du Nhã trừng mắt nhìn bóng lưng của Ôn Hình Nhã, chỉ kếm không nuốt người ta vào bụng.

Ninh Thư Thiên lôi kéo cô ta ngồi xuống khu nghỉ ngơi vắng người, nhíu mày nhìn cô ta: "Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần, không được gây chuyện với Ôn Hình Nhã, nhưng con vẫn cứ không nghe, con suy nghĩ cho kỹ, khi nào con mới chiếm được chỗ tốt trên người Hình Nhã? Mỗi lần đều chặt vật không chịu nổi, phải nhờ mẹ ra mặt mới ổn định lại, sao con lại không ghi nhớ?"

Ninh Thư Thiên cũng không muốn nói nhiều ở đây, nhưng lại sợ một lát nữa cô ta lại làm ra chuyện không hay, cho nên không thể không nói nhiều.

Ôn Du Nhã tui thân không dứt: "Mẹ, không phải mẹ đã nói chẳng qua cô ta chỉ là hữu danh vô thực, con không cần phải bận tâm sao? Sao bây giờ lại không cho con trêu chọc cô ta?"

"Mẹ cũng không nghĩ đến tiểu tiện nhân này lại khó chơi như vậy, cảm thấy cô ta rất không đúng, con còn nhớ lúc trước, khi cô ta vừa mới vừa đến nhà họ Ôn, hành động bản hàn

không chịu nổi, chỉ kém không nói tục, chúng ta mới đối xử tốt với cô ta một chút, cô ta liền đội ơn không dứt."

Đột nhiên Ôn Du Nhã tiến đến gần mẹ mình: "Mẹ, có phải cô ta đã biết chuyện gì rồi không?"

"Không có khả năng!" Ninh Thư Thiên phủ định, đột nhiên trong đầu hiện lên cảnh ngày đó cô ta rời khỏi nhà họ Ôn, nói với bà ta: "Tôi sẽ quay lại, chúng ta... Còn nhiều thời gian!" Trong lúc nhất thời bà ta không xác định được.

"Nhưng nếu không như vậy, thì sao cô ta lại có địch ý với chúng ta như vậy, trước đó rõ ràng vẫn còn rất tốt..."

Ninh Thư Thiên nhìn sang khu thứ đồ, nhìn thấy Ôn Hinh Nhã mặc một bộ váy màu tím nhạt, thần bí và cao quý, mặc vào người càng tỏa ra ánh sáng lung linh, đột nhiên bà ta phát hiện bản thân không nhìn thấu cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26-2: Ai dám giành với tôi? 2

Đột nhiên, bà ta hơi hối hận vì đã đề nghị đưa Ôn Hinh Nhã ra nước ngoài, làm cho con bé này có cơ hội lấy cớ qua nhà họ Mạc, tuy ở nhà họ Ôn nhìn không vừa mắt, nhưng cô ta vẫn ở dưới mí mắt mình, cho dù làm cái gì bà ta cũng biết, nhưng sau khi đi đến nhà họ Mạc, bà ta liền không biết cô ta làm gì nữa, cả người đều tỏa ra khí thế bà ta không thể khống chế được.

Đồng thời, Hạ Như Nhã cũng yên lặng quan sát Ôn Hinh Nhã, hành động của cô nhẹ nhàng bình tĩnh, điệu bộ thanh nhã sang trọng, cô rất có mắt nhìn, chọn một cái liền mặc vừa, ánh mắt chính xác như vậy, chỉ có người thường xuyên lựa chọn hàng xa xỉ mới có được.

Lúc trước khi cô mới đến nhà họ Ôn, rõ ràng hành động đều thô bỉ, cơ bản là một người đầu đường xó chợ, sao có thể đột nhiên thay đổi như vậy, chẳng lẽ những hành động trước đó của cô, đều là nguy trang?

Nếu như vậy, thì Ôn Như Nhã chính là một người có thủ đoạn thâm trầm đáng sợ.

Ôn Hinh Nhã thử một bộ rồi một bộ, chỉ cần mặc vừa liền gói lại.

Phụ nữ thích giày còn hơn trang sức, Ôn Hinh Nhã cũng vậy, vừa liếc qua tủ giày một chút liền nhìn trúng một đôi giày cao gót, kiểu dáng thanh lịch, đầu hơi tròn, thân giày không trang trí bất kỳ cái gì, nhưng màu vàng dưới ánh đèn thủy tinh, càng làm người ta lóa mắt, rực rỡ lộng lẫy.

"Nhân viên, lấy đôi này, size 34, cho tôi thử một chút." Hai giọng nói liền đồng thời vang lên.

Ôn Hinh Nhã nhìn sang, liền thấy cách mình khoảng một bước, một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đang đứng đó, mặc áo trắng váy công chúa, tóc nhuộm màu nâu nhạt, trên đầu còn ghim một cái nơ bướm bướm, tuy xinh đẹp, nhưng cách ăn mặc thật sự không thể khen, cảm giác rất quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra là ai!

Nhân viên bán hàng tỏ ra khó xử: "Mỗi mã chỉ có một đôi, hay là hai cô chọn lại đi?"

"Tôi chỉ muốn lấy đôi này, ai dám giành với tôi?" Cô gái trẻ phách lối nói, ánh mắt hung ác trừng Ôn Hinh Nhã.

Lúc đầu Ôn Hinh Nhã không định sẽ tranh giành, nhưng cô gái này thật sự quá đáng, khiêu khích trắng trợn như vậy, nếu cô nhường bước, không phải sẽ làm trò cười cho người khác sao? Nên cô liền nói: "Làm phiền cô lấy cho tôi thử."

Giọng điệu không cho từ chối, làm nhân viên bán hàng khó xử, người tiếp Ôn Hinh Nhã lúc trước liền đi đến, tươi cười nói: "Cô cả họ Ôn nhìn trúng đôi giày này sao, ánh mắt của cô thật tốt, đây chính là kiểu mới nhất của Ôn thị chúng tôi." Nói xong, liền nhìn nhân viên hỏi này: "Tiểu Vương, mau lấy đôi giày mã số mà cô Ôn chọn đến cho cô Ôn thử một chút."

"Vâng, chị Dương!" Tiểu Vương thấp thỏm lo âu nhìn thoáng qua Ôn Hinh Nhã.

Lúc này thiếu nữ áo trắng liền tỉnh ngộ nhìn Ôn Hinh Nhã: "Thì ra cô chính là cô cả nhà họ Ôn, đã lưu lạc bên ngoài mười lăm năm, vừa mới vừa về nhà họ Ôn liền đuổi em gái của tôi ra khỏi nhà!"

Ôn Hinh Nhã chớp mắt suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra, cô gái này chính là chị em cùng cha khác mẹ của Hạ Như Nhã, tên là Hạ Như Tuyết, ở kiếp trước, vì bà Hạ Như Nhã chăm ngời, nên Hạ Như Tuyết liền đối đầu với cô khắp nơi, thậm chí còn thuê côn đồ bắt cóc cô, lúc đó Hạ Như Tuyết che mặt, nên nhất thời cô không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hạ Như Nhã, cô thật sự hiền lành như vậy sao?

"Hạ Như Nhã nói cho cô biết, là tôi đuổi cô ra ra khỏi nhà họ Ôn sao?" Ôn Hinh Nhã nhìn thấy Hạ Như Nhã ở không xa đang nhìn về hướng này, rõ ràng đã phát hiện động tĩnh, nhưng lại giả bộ như không thấy, tiếp tục chọn quần áo.

Đúng như dự đoán, Ôn Hinh Nhã vừa mới nói xong, đã thấy Hạ Như Nhã vội vàng chạy đến, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ: "Chị, Hinh Nhã, chuyện gì xảy ra vậy?"

Hạ Như Tuyết vừa mới chuẩn bị nói chuyện, Ôn Hinh Nhã liền cười nói: "Chị của cô nói, tôi đuổi cô ra khỏi nhà họ Ôn đấy."

Hạ Như Nhã liền hơi giật mình nói: "Chị, chị hiểu lầm rồi, em vốn không phải là con cháu nhà họ Ôn, từ nhỏ được nhà họ Ôn nuôi dưỡng suốt mười hai năm, nếu như không phải có nhà họ Ôn, không biết bây giờ em sẽ thế nào, bây giờ nhà họ Ôn tìm được con cháu thật sự của mình, đương nhiên em không thể cứ ở nhà họ Ôn mãi được."

Hạ Như Tuyết oán hận trừng mắt liếc Ôn Hinh Nhã, nhìn Hạ Như Nhã nói: "Em gái, em quá hiền, cho nên mới bị cô ta ức hiếp như vậy, em còn nhớ lần trước em tốt bụng đi xem người ta, kết quả cô ta cũng không cảm ơn một tiếng, còn đánh em, đẩy ngã em xuống nước."

Hạ Như Nhã vội vàng giải thích: "Hinh Nhã không cố ý, là do em làm cô ấy tức giận, hơn nữa, em hưởng thụ suốt mười hai năm cuộc sống thuộc về cô ấy, nên em cũng có lỗi với cô ấy."

Hạ Như Tuyết tức giận nói: "Em gái, em làm chị tức chết."

Ôn Hinh Nhã nhìn đôi chị em kẻ xướng người họa, phát hiện Hạ Như Nhã diễn rất tốt, có thể nhận giải Oscar, không tiến vào làng giải trí thật sự là lãng phí nhân tài.

Lúc này, tiểu Vương ôm giày đến.

Hạ Như Tuyết liền bước nhanh về phía trước chiếm lấy đôi giày, đắc ý nhìn Ôn Hinh Nhã: "Em gái tôi sợ cô, nhưng tôi không sợ cô, cô đừng mơ cướp mọi thứ thuộc về tôi."

Hạ Như Nhã đi đến kéo tay cô ta: "Chị, Hinh Nhã thích cái này, chúng ta đừng tranh giành, lát nữa em chọn mẫu khác thích hợp với chị hơn được không?"

Hạ Như Tuyết lại không cứ không thuận theo: "Rõ ràng là chị nhìn trúng đôi giày này trước, dựa vào cái gì phải nhường cho cô ta."

Chị Dương và nhân viên bán hàng liền khó xử, khẩn trương nhìn qua Ôn Hinh Nhã.

Ôn Hinh Nhã nở nụ cười càng sâu, chói mắt đến cực hạn, nụ cười càng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt trong trắng như thủy tinh, giống như nhuộm đen thâm thúy, chứa vô số mưu kế và lạnh lẽo.

Hạ Như Tuyết liền lập tức khẩn trương nín thở, giống như một giấy sau trong mắt cô liền có thể bắn ra ám tiễn, đâm thủng cô ta.

Ôn Hinh Nhã từ từ đi đến trước mặt Hạ Như Tuyết, nhắc tay gỡ từng ngón tay đang cầm giày của cô ta ra! Giật lấy giày, động tác này, rõ ràng chứa khí thế kinh người, nhưng lại bị cô làm như bình thường.

Tất cả mọi người bị động tác này của cô dọa sợ ngây người, nhất là Hạ Như Nhã, giật đồ của người ta là chuyện mà người đầu đường xó chợ mới làm được, nhưng cô lại làm tự nhiên như vậy, không làm người ra cảm thấy phẫn cảm chút nào.

Ôn Hinh Nhã ngồi lên ghế sofa, tháo giày mình đang mang ra, mang giày màu vàng nhạt vào, hai chân của Ôn Hinh Nhã tinh tế xinh đẹp, trắng nõn như ngọc, thẳng tắp, còn đôi giày màu vàng nhạt này, giống như chế tạo riêng cho cô, màu vàng dưới ánh đèn thủy tinh, càng rực rỡ, trên giày không có bất kỳ trang trí gì, nhưng lại tỏa ra một cảm giác đơn giản cao quý.

Chị Dương không nhịn được khen ngợi: "Cô mang đôi giày này vào thật sự rất hợp, giống như chế riêng ra cho cô vậy."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27-2: Hạ Như Nhã, cô thật sự hiền lành như vậy sao?

Ôn Hinh Nhã tháo giày ra, vứt bỏ không thương tiếc, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nhiều, mang giày của mình vào, đi đến trước mặt Hạ Như Tuyết lạnh nhạt nói: "Quần tử không chiếm lợi của người khác, nếu cô Hạ đã thích như vậy, liền tặng cho cô."

Tôi không muốn mới cho cô! Đây là như tát thẳng vào mặt Hạ Như Tuyết.

Mặt Hạ Như Tuyết đỏ lên: "Tiện nhân, cô cả nhà họ Ôn có gì hơn người, gả mái cũng chỉ là gả mái, xem như chiếm tổ phượng hoàng cũng không thể biến thành phượng hoàng, cơ bản cô không thể so sánh với em gái của tôi."

Đột nhiên Ôn Hinh Nhã lấy điện thoại di động của mình ra, nhẹ nhàng bấm nút, phát đoạn ghi âm Hạ Như Tuyết vũ nhục cô lên, cô nhẹ nhàng lắc lắc điện thoại trong tay, nói: "Hạ Như Nhã, khoanh tay đứng nhìn chị của mình mắng người khác, tôi rất hiếu kỳ, nếu đoạn ghi âm này truyền đến tai ông nội, thì ông nội sẽ có cảm nghĩ thế nào, không biết có vì chuyện này mà bất mãn với nhà họ Hạ, ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai nhà Hạ-Ôn hay không?"

Ôn Hinh Nhã biết vì Hạ Như Nhã có quan hệ với nhà họ Ôn, nên tập đoàn Ôn thị rất cần nhắc nhà họ Hạ, kiếp trước, vì quan hệ với nhà họ Ôn, nhà họ Hạ liền nhảy lên cao trở thành tập đoàn bách hóa nổi tiếng thế giới, sánh vai cùng tập đoàn Ôn thị.

Đương nhiên, cô cũng sẽ không gửi đoạn ghi âm này cho ông nội, thép tốt đương nhiên lưỡi dao sẽ bén, cô muốn lựa chọn đến lúc thích hợp mới dùng đến.

Hạ Như Nhã không ngờ cô lại làm như vậy, nhất thời sắc mặt tái nhợt nhìn Hạ Như Tuyết: "Chị của tôi dễ xúc động, tôi cũng thường xuyên không có biện pháp, Hinh Nhã, sao cô có thể trách tôi, vừa nãy tôi vừa mới khuyên chị tôi không nên tranh giành đồ với cô."

Hạ Như Tuyết nổi giận đùng đùng: "Ôn Hinh Nhã, cô có bản lĩnh thì đến đây, ức hiếp em tôi thì có gì tài giỏi chứ."

"Ngu ngốc." Ôn Hinh Nhã mặc kệ cô ta, thấy cô ta, cô liền nhớ đến kiếp trước bản thân cũng đối xử như vậy với Ôn Du Nhã, ngoại trừ hận mình lúc đó ngu ngốc, còn lại không có chút cảm động nào.

"Cô...." Hạ Như Tuyết tức đến xanh mặt.

Ôn Hinh Nhã đi đến trước mặt Hạ Như Nhã, không muốn chơi với cô ta nữa: "Muốn lợi dụng chị của mình để hắt nước bẩn lên tôi, Hạ Như Nhã, cô thật sự hiền lành cao quý như bề ngoài của cô sao?"

Nếu như kiếp trước, Ninh Thư Thiển và Ôn Du Nhã là đầu xỏ đẩy cô vào vực sâu, thì Hạ Như Nhã chính là nguyên nhân làm cô bị tận diệt, cô ta cướp đi tất cả những gì thuộc về cô, tình thân, tình yêu, bạn bè, tiền tài, thân phận, chỉ cần là đồ của cô, cô ta đều không từ thủ đoạn đoạt lấy, cho đến khi cô không còn gì cả, cô ta luôn trốn sau lưng người ta, canh lúc hợp lý nhất đập cho cô mấy đập, sau đó nhân lúc cô không chú ý liền đẩy cô vào địa ngục, làm cô vạn kiếp bất phục, cuối cùng thân bại danh liệt!

Người cô hận nhất chính là Hạ Như Nhã!

Lúc này, Hạ Như Nhã còn hơi non nớt, nghe cô nói xong sắc mặt liền hơi miễn cưỡng: "Tôi... Tôi không hiểu cô đang nói gì."

"Thật sự không hiểu?" Ôn Hinh Nhã cười giễu hời lại, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô ta.

Hạ Như Nhã chỉ cảm thấy mình bị đôi mắt trong suốt này nhìn, như bị đốt cháy linh hồn, làm cô ta khiếp vía, cứng họng không nói thành lời.

Xé nát mặt nạ giả nhân giả nghĩa của cô ta xong, Ôn Hinh Nhã liền không quan tâm nữa, đi đến quầy phục vụ tính tiền.

Bảo nhân viên đưa hóa đơn cho Ninh Thư Thiên, ghi lại địa chỉ nhà họ Mạc, để nhân viên cửa hàng gửi đồ đến nhà họ Mạc, xong liền rời khỏi Saint Roland.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hào Môn: Thiên Kim Ác Ma Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.